

සත්‍යය කොයා

පොදු ජන ගැටලු ගැන ගවේෂණාත්මක ප්‍රවේශයක්

**TRANSPARENCY
INTERNATIONAL
SRI LANKA**

a nation that upholds integrity

© Transparency International Sri Lanka

ප්‍රථම මුද්‍රණය - 2015

ට්‍රාන්ස්පේරන්සි ඉන්ටනැෂනල් ශ්‍රී ලංකා
අංක 183/5, හයිලෙවල් පාර, කොළඹ 06.

දුරකථන - (94) 11 4369781

ෆැක්ස් - (94) 11 2514588

වෙබ් අඩවිය - www.tisrilanka.org

ISBN: 978-955-1281-71-7

(මෙය නොමිලයේ බෙදාහැරෙන ග්‍රන්ථයකි)

සියලුම හිමිකම් ඇවිරිණි. මෙහි අන්තර්ගත කරුණු උපයෝගී කරගැනීමේදී,
ප්‍රකාශනය කිරීමේදී ට්‍රාන්ස්පේරන්සි ඉන්ටනැෂනල් ශ්‍රී ලංකා ආයතනයේ ලිඛිත
අවසරය ලබාගත යුතුය. ඉන්ටන්ට්ස් (Internews) මූල්‍ය අනුග්‍රහය මත මුද්‍රණය
කරන ලදී.

Disclaimer:

All rights reserved. For reproduction of content, prior written permission should
be obtained from Transparency International Sri Lanka.

සත්‍යය සොයා

සෞඛ්‍ය සහ ජන හැටුල ගැන ගවේෂණාත්මක ප්‍රවේශයක්

මෙම ලිපි එකතුව, ට්‍රාන්ස්පේරන්සි ඉන්ටර්නැෂනල් ශ්‍රී ලංකා ආයතනයේ මෙහෙයවීමෙන් ජනමාධ්‍යවේදීන් උදෙසා පැවැත්වූ 'ගවේෂණාත්මක මාධ්‍යකරණය' පිළිබඳ පුහුණු වැඩමුළුවකින් පසුව, ඊට සහභාගී වූ ජනමාධ්‍යවේදීන් විසින් සිය මාධ්‍ය සඳහා සම්පාදනය කරන ලද ලිපි අතුරින් තෝරාගත් කිහිපයක සංස්කරණයකි.

රජය විසින් පත් කරන ලද උගත් පාඩම් හා ප්‍රතිසංධානය පිළිබඳ කොමිසමේ වාර්තාවට ඇතුළත්, පොදු ජන ජීවිතයට සංවේදී නිර්දේශ ක්‍රියාත්මක වී ඇති ආකාරය කෙරෙහි එම පුහුණු වැඩමුළුවේදී විශේෂයෙන් අවධානය යොමු කෙරිණි. මෙම ලිපිවලින් බහුතරයකට තේමා වී ඇත්තේද පශ්චාත් යුද සමයේදී විවිධ ප්‍රදේශවල ජනතාවට මුහුණපෑමට සිදුව ඇති ගැටලු ය.

වැඩමුළුවෙන් ලබාගත් දැනුම හා හිපුණතා ද උපයෝගී කරගෙන, විදිනෙදා තොරතුරු වාර්තාකරණයෙන් ඔබ්බට ගොස් ජන ජීවිතයට සංවේදී තේමාවන් කෙරෙහි ගැඹුරු අවධානයක් යොමු කිරීමටත්, එම තේමාවන්ට අදාළව බලය දරන පාර්ශ්ව විසින් ආවරණය කර ඇති තොරතුරු ගවේෂණය කොට හෙළිදරව් කිරීමටත් ජනමාධ්‍යවේදීන් විසින් දැරූ ඇති උත්සාහය මෙම ලිපිවලින් පිළිබිඹු වෙයි.

මෙම පුහුණු වැඩසටහන මෙන්ම ලිපි සම්පාදනයද සිදු කෙරුණේ, තොරතුරු වාර්තාකරණයට ඇති අයිතිය පමණක් නොව ජනමාධ්‍යවේදීන්ට සිය වෘත්තීයට අදාළ පුහුණුවීම් සඳහා ඇති අයිතියද බරපතල ලෙස තර්ජනයට ලක් වූ කාලපරිච්ඡේදයකදී බවද විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතු කරණයකි.

විවිධ දුෂ්කරතා මධ්‍යයේ මෙම පුහුණු වැඩසටහනට සම්බන්ධ වූ හා ලිපි සම්පාදනය කළ ජනමාධ්‍යවේදීන්ටත්, ඔවුන් හිඟයේජනය කරන මාධ්‍ය ආයතනවලටත්, සංස්කරණයෙන් සහාය වූ ජේෂ්ඨ මාධ්‍යවේදී ජයසිරි ජයසේකර මහතාටත් අපගේ ස්තූතිය හිමි වේ.

ශාන් විජේතුංග
ජේෂ්ඨ කළමණාකරු
ට්‍රාන්ස්පේරන්සි ඉන්ටර්නැෂනල් ශ්‍රී ලංකා

පටුන

1.	සැඟවුණු පරපුරක උරුමය සොයා යෑම කමලා අතරගල්ල	01
2.	ආණ්ඩුවේ ඉඩම් කොල්ලයට හසුවූ සාම්පූර් වැසියෝ මංගලනාත් ලියනආරච්චි	09
3.	නිදහස් මාවතේදී අහිමි වූ නිදහස නිශානි ලසිතා ජේරත් බන්තැනැක	19
4.	වල් අලි වන අලි කළ පමණින් අලි මිනිස් ගැටුම නතර වේද? රාහුල් සමන්ත හෙට්ටිආරච්චි	27
5.	යුද්ධයෙන් මිදී- කුසගින්නෙන් දැවෙන මොරවැව ලක්මාල් කේ. බදුගේ	33
6.	''යුද්දෙ තිබ්බා නම් මෙහෙම වෙන්නෙ නෑ..'' පානම වේදනාවේ අනුනාදය බාසුරු ජයවර්ධන	39
7.	අකුරට හඬන වතු පාසල් අමල් නිරෝෂිත අල්මේදා	47
8.	උපන් බිමේ අයිතිය අහිමි වූ සිංහල අනාථයෝ සමන් මල්ලවආරච්චි	53
9.	වැටත් නියරත් ගොයම් කෑම හෙවත් ඊශ්‍රායල් රැකියා මගධිය රචින්ද්‍ර මැදගෙදර	57
10.	සාමයේ අරුණාළි නොදුටු 'සාලම්බයිකුලම' සුපුන් ළහිරු ප්‍රකාශ්	63
11.	බලධාරීන් සොයා වට වන්දනාවේ යන දීඝවාපියේ ගොවියෝ කුමාර සී. ලියනආරච්චි	69
12.	සාමයෙහුත් සරණක් නැති සාම්පූර් අවතැන්වූවෝ අමදෝරු අමරජීව	73
13.	Online hate speech stokes fear of religious violence in Sri Lanka Quintus Colombage	77
14.	ஆயிவையடி கிராமத்தின் சோகக் கதை வி. ராஜ்குமார்	81
15.	උතුරු වසන්තය දෝරෙ ගලද්දී අපා දුක් විඳින කටිපහපුරම් දම්ළ වැසියන්ගේ කතාව සුපුන් ළහිරු ප්‍රකාශ්	87

කැඟවුණු
පරපුරක **උරුවෙය**
කොයා යෑම

කමලා අනරගල්ල

මඩකලපුව දිස්ත්‍රික්කයේ, වාකරේ ප්‍රදේශයේ 'කුන්ජම්කුලම්'හි දිවි ගෙවන ආදිවාසී සමීභවයකින් යුත් ප්‍රජාවකට යුද්ධය නිසා විඳීමට සිදුවූ පීඩාවන් ගැන හෙළිදරව් කරන මෙම ලිපිය, එම වර්තමාන කතාවෙන් ඔබ්බට ගොස් කාලාන්තරයක් මුළුල්ලේ රාජ්‍යය විසින් ඔවුන්ගේ වාර්ගික අනන්‍යතාව යටපත් කිරීමට දැරූ උත්සාහය මෙම ප්‍රජාවගේ අවාසනාවන්ත ඉරණම කෙරෙහි හේතු සාධක වූ අයුරු මැනවින් හෙළිකරයි.

ගැටලුවට මුහුණ දෙන ප්‍රජාවේ ඉතිහාසය හා ඔවුන්ගේ සංස්කෘතිය පිළිබඳ තතුද, වර්තමානය වන විට ඔවුන් පිළිබඳව සපයාගත හැකි සංඛ්‍යාමය දත්තවල සම්පිණ්ඩනයක්ද මෙහි ඇතුළත්ය.

ගැටලුවට මුහුණ දෙන ආදිවාසී ප්‍රජාව සහ ඔවුන් කෙරෙහි සංවේදී වන පාර්ශ්ව, අදාළ ගැටලුවට යෝජනා කරන විසඳුමද එ මගින් අවධාරණය කරයි.

'JOURNEY IN SEARCH OF THE HERITAGE OF THE BURIED GENERATION'

This article which reveals the victimizations and the difficulties that were poured onto a communal group who has an indigenous origin goes beyond that present story which surfaces and endeavours to scrutinize the catastrophic situation that these people had to encounter due to the injurious influence that the government has evolved in trying to manipulate and conceal their real communal identity.

The article is comprised of the details about the communal history and cultural realities of that social group and the statistical data which were obtained for the present moment about them.

Furthermore the particular victimized group, the other social parties that look into the matter with a sensitive approach and the solution that was suggested are given a thorough concentration through the article.

ලවිවිධ තොප්පිගල දෙසට වැටී තිබුණා ගුරුපාර දෙස බලාගෙන සිටියාය. ඇගේ දිනවර්තයා වේ හැටියට ඊළඟට කළ යුත්තේ වාකරේ වැව දෙසට ගමන්කරමින් ඒ දෙස බලා සිටීමය. එහෙත් ඇය එසේ නොකළාය. ගෙතුළට ගොස් පොහොර කවරයකට දමා ගෙයි මුල්ලේ සුරක්ෂිතව තිබූ මා දැල ගෙන මිදුලට පැමිණියාය. එය දිගහැර මිදුලේම තබා නැවතත් තොප්පිගල වනය දෙස ඇසිපිය නොහෙළා බලා සිටියාය.

ලෙව්වම් රාසයිසාගේ බිරිඳය. නොගැඹුරු මුහුදේ හෝ කලපුවේ කරන ධීවර කටයුතු, ඔවුන්ගේ පාරම්පරික ජීවනෝපායයි. ඔවුන්ගේ එකම දරුවා අරුමනායගමිය. පාසල් නොගිය දිනක පියාත් සමග මාදැල් වලන්න යාමට සූදානමින් සිටියදී රැගෙන ගිය ඔහු ආපසු පැමිණියේ නැත. ඒ එකම දරුවා එනතුරු සිටි රාසයිසාද වසර දහයකට පමණ පෙර මියැදුණේය. තනි වූ ඇය, එදා සිට මෙබඳු දවස් බොහෝ ගණනක් ගෙවා දමා තිබේ.

මඩකලපුව දිස්ත්‍රික්කයේ, වාකරේ ප්‍රදේශයේ 'කුන්පම්කුලම්' හි දිවි ගෙවන ලෙව්වම්ගේ ඉරණම, ස්වකීය සැබෑ අනන්‍යතාව බලහත්කාරයෙන් වෙනස් කොට, අන්‍ය ජනවර්ගයක් ලෙස ජීවත්වීමට බල කෙරුණු ඔවුන්ගේ පරපුරේ බේදවාචකය පිළිබඳ එක් නිදසුනක් පමණි. දෙමළ නම් ඇතිව, දෙමළ බස කතාකරමින් දිවි ගෙවුවද ඔවුන් කැමති තමන් 'ආදිවාසීන්' ලෙස හඳුන්වනු ලැබීමටය.

ලෙව්වම්ලාගේ පරපුරට තම අනන්‍යතාව අහිමි කිරීමේ අසාධාරණය, අද ඊයේ නොව සියවස් දෙක තුනක් තරම් ඈතක සිට සිදුවූවකි. එහිසාම පරම්පරා ගණනාවක් තිස්සේ ඔවුන් විඳි ගැහැට අපමණය.

නැගෙනහිර ආදිවාසී පරපුර

නැගෙනහිර ආදිවාසී ජනයා ඔවුන්ගේ ජීවනෝපාය ක්‍රම අනුව නොගැඹුරු මුහුද හා කළුපු අසලද මහවැලි ගඟේ අතු ගංගාවක් වන වෙරළගල්ආරු අවටද බහුලව වාසය කර ඇත. බටහිර ගවේෂකයින් විසින් මුහුදු වැද්දන්, කළුපු වැද්දන් ආදී වශයෙන් හඳුන්වා දෙන ලද්දේ ඔවුහුය.

ඔවුන්ගේ අනන්‍යතාව අහිමි වීමේ බේදවාචකය ඇරඹෙන්නේ, යටත් විජිත සමයේ ආරම්භයත් සමගය. පෘතුගීසි, ලන්දේසි, ඉංග්‍රීසි පාලන සමචල විවිධ කම්කරු වෘත්තීන් සදහා මෙරටට ගෙන්වූ දෙමළ ජනයා පදිංචි කර ඇත්තේ ආදිවාසීන්ගේ ගම්මාන තුළමය. මෙරට මුල් පදිංචිකරුවන් වූ ආදිවාසීන්ද දෙමළ අනන්‍යතාව තුළ දිය කර හැරීම අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ උපාය මාර්ගය විය. ඔවුන් වහලුන් මෙන් කුලී වැඩටද යොදවා ගත්හ. මේ අන්දමට දෙමළ වූ ආදිවාසීන් විදේශවලින් මෙරටට ගෙන්වා ගත් දෙමළ ජනතාවගෙන් පැවත එන්නා වූ කුල හීන ජනතාවක් ලෙස හදුන්වා දීමටද කටයුතු කර ඇත.

ආදිවාසී දරුවන්ගේ උප්පැන්න සහතිකයේ ජාතිය 'දෙමළ' වශයෙන් සඳහන් කිරීමේ චේතිහාසික වරදට මුල පිරුවේද අධිරාජ්‍යවාදීන්මය. වඩාත් බේදජනක කාරණය නම් සියවස් 3, 4කට ඉහතදී අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් මෙම ආදිවාසීන්ගේ මානව හිමිකම්

උල්ලංඝනය කරමින් සිදු කළ අසාධාරණය අද දක්වාම ඒ අකාරයෙන්ම පවත්වාගෙන යාමට ඔවුන්ගේ අනුගාමිකයින් වන දේශීය පාලකයන්ද කටයුතු කිරීමය. එය මැනවින් ඔප්පු වන්නේ, මේ වන විට නැගෙනහිර පළාතේ නිල සංඛ්‍යාලේඛන කිසිවක 'ආදිවාසී' අනන්‍යතාවෙන් යුත් එක් මනුෂ්‍යයෙකු හෝ සිටින බවට සඳහනක් නොවීමෙනි.

එහෙත් වර්ෂ 1894 පමණ වන විට නැගෙනහිර පළාතේ මධ්‍යම ප්‍රදේශයේ කුඩා ගම්මාන කිහිපයක ආදිවාසී ජන ව්‍යාප්තිය දෙස බැලූ කල්හි වත්මන් ආදිවාසී ජනයාට ඇති වී තිබෙන ව්‍යසනය පිළිබඳව තේරුම් ගැනීම පහසුය.

පහිව්වන්කර්නි	300
වාකරේ	200
පාලව්වේනෙයි	25
මාවඩ්ව්වේනෙයි	25
කදිරවේලි	25

'වින්නෙම්' නම් ප්‍රදේශයේ පවුල් 444ක් පමණ සිට ඇත. එසේ නම් මෙම පිරිසගෙන් පැවැත එන්නන්ට කුමක් වීද? එය වටහාගත හැක්කේ ඊනියා උප්පැන්න සහතික හංචිඬුව නොව, ඔවුන්ගේ සංස්කෘතිය විමසා බැලීමෙනි.

සංස්කෘතික ලක්ෂණ

මුඛ පරම්පරාවෙන් ගෙනා තොරතුරුත්, එහි ජීවත්වන්නන්ගේ මී මුත්තන්ගේ වාසගම හෙවත් වර්ග සොයාබැලීමේදී, මෙම දෙමළ කතා කරන බොහෝ දෙනෙක් ආදිවාසීන් බව හඳුනාගැනීම පහසුය. අද වන විට මේ රටේ පිළිගැනීමට ලක්වී ඇති ආදිවාසීන් අතර බහුලව ඇත්තේ උගුරුවර්ගය, තලා වර්ගය හා මොරාන වර්ගයයි. ඔවුන්ගේ ජනප්‍රිය වර්ග හතෙන් වැඩි ගොස් ඇතැයි සැලකෙන උනාපාන හා ඇඹලව යන වර්ග දෙකට අයත් ජනයා නැගෙනහිර පළාතේ බහුලව වාසය කර ඇති බවට තොරතුරු හමුවෙයි.

මධ්‍යම උසින් දිස්ත්‍රික්කයේ කෝරළේපත්තු උතුර ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශය නැගෙනහිර පළාතේ වැඩිම ආදිවාසීන් සංඛ්‍යාවක් සිටින බව සැලකෙන ප්‍රදේශයයි. එහි සංස්කෘතික නිලධාරී සිවරාමී මහතා පවසන්නේ දැනට ආදිවාසී ජනයා හින්දු ආගම ඇදහුවත් අත කාලයේ මළුගිය නැසකුන් ඇදහූ බව අනාවරණයවී ඇති බවයි. පරණ සිරිත් විරිත්, ආදිවාසී වෙදකම් අදටත් ඔවුන් අතර ප්‍රචලිත බවත් එයින් ආදිවාසීන් වෙනම හඳුනාගැනීමද පහසු බවත් ඔහු පෙන්වාදෙයි. මෙරට අනෙකුත් ආදිවාසීන්ගේ කිරිකොරන, හැත්මේ ශාන්තිකර්ම මෙන් 'සඩංගු' නමින් ශාන්තිකර්මයක් ඔවුන් අතර පවතින බවද ඔහු පවසයි. ඔවුන්ගේ ජන ජීවිතය හා සම්බන්ධ මෙම තොරතුරුවලින් දෙමළ ජනයා ලෙස ලේඛනගතව සිටියත් මෙම පිරිස වෙනම ජනවර්ගයක් බව පැහැදිලිය.

බිහිසුණු යුද සමය

වාකරේ ආදිවාසීන් පමණක් නොව සමස්ත උතුරු නැගෙනහිර ආදිවාසී ජනතාව ඉතාමත් දැඩි පීඩනයකට ලක්වූ කාලය ගෙවී ගිය වසර 30ක යුධ සමයයි. බලෙන් පටවන ලද දෙමළ අනන්‍යතාව නිසා ඔවුන්ට නොයෙකුත් තාඩන පීඩනවලට මුහුණදීමට සිදුවිය. වයස අවුරුදු 12, 14, 16 වැනි වයසේ පසුවන පාසල් දරුවන් පාසල්වලට යන එන අතරවාරයේදී බලහත්කාරයෙන් පැහැරගෙන ගොස් යුධ කටයුතු වලට, බංකර් ඉදිකිරීමට, ඔත්තු බැලීමට යොදවාගත් සිදුවීම් සුලබ විය. කොටි සාමාජිකයින් තොප්පිගලට යන එන ගමන් මාර්ගයේ පිහිටි කුන්පමිකුලම්, මදුරන්කුලම්, කිරිමිවිවෙයි වැනි ආදිවාසී ගම්මානවල සිටි තරුණයින් සියලු දෙනාම පාහේ බලහත්කාරයෙන් පැහැරගෙන ගොස් යුධ කටයුතුවලට යොදාගැනිණි. එම කරදරවලින් මිදීමට වනාන්තරවලට ගොස් සිටින විට යුධ හමුදාවේ සැකයට භාජනය වීමෙන්ද ඔවුන්ට හිරිහැර සිදුවී ඇත.

කදිරමලේ පුහරිත්තන් මහතා මදුරන්කුලම් ප්‍රදේශයේ ජීවත් වන ආදිවාසී සම්භවයක් ඇති, නාමිකව දෙමළ ජාතිකයෙකි. ඔහු පවසන්නේ ඔවුන්ගේ පරම්පරාවේ ඇත සිටි නැදෑයෝ ඇඹලවවර්ගයේ, මොරාන වර්ගයේ, උනාපාන වර්ගයේ අය බවයි. එල්.ටී.ටී.ඊ යුධ සමයේ යුධ කටයුතුවලට සම්බන්ධ කරගැනීමට අවශ්‍ය නිසා ආදිවාසී ජනතාව බිය කර, මරණ තර්ජන කරමින් දෙමළ යැයි කීමට බල කෙරුණු බවද ඔහු පැවසුවේය. 'අපි මේ සටන් කරන්නේ මේ රටේ සුළු ජාතීන් වෙනුවෙන්. ඒ නිසා උඹලත් ඒවට උදව් කරන්න ඕන.' කියමින් අපේ ළමයි අරන් ගිය බවද ඔහු පැවසුවේය. අදටත් ඒ බිහිසුණු අත්දැකීමෙන් තැතිගත් මිනිසුන් එම ප්‍රදේශවල සිටින බවත් අද

වයෝවෘද්ධව සිටින පිරිස ජීවත් කරවීමට සිටි තරණයින් පරපුර අභිමිච්ඡෙන් එම පරපුර තවත් අසරණ වී ඇති බවත් ඔහු පැවසීය.

එම අදහසටම අත්වැල් සැපයූ ආදිවාසී සමීභවයක් ඇති මාර්යන් වේට්ටිමුත්තු වචන ස්වල්පයකින් කතාව නිම කළේ, වෙඩි හඬ නතර කර කන් දෙකට නිදහසක් සලස්වා දීම ලැබූ ලොකුම වාසනාව බව කියමිනි.

කවීරා වයස අවුරුදු 26ක දෙදරු මවකි. ඇගේ සැමියා ආදිවාසී නායක වේලායුදන්ගේ සහෝදරයාය. ඔහු නමින් නල්ලතම්බිගේ තවරාජාය. ඔහුද බලහත්කාරයෙන් පාසල් විශේෂී පැහැරගෙන ගිය අයෙකි. ඔහු කොටි සංවිධානයට සම්බන්ධව දීර්ඝ කාලයක් සිටි අයෙකි. එහිදී තදබල ලෙස අනතුරකට ලක්ව ගමට පැමිණි ඔහු ඉන් පසු විවාහ වී දරුවන්ද සමග නිවසේ සිටියදී පුනරුත්ථාපන කටයුතු සදහා රැගෙන ගොස් ඇත. වචනියා පුනරුත්ථාපන කඳවුරේ ඔහු සිටින බවත්, දෙමළ ලෙස පෙනී සිටීමට සිදුවීම නිසා ඔවුන්ට මෙම අවාසනාව උරුම වූ බවත් කවීරාගේ අදහසයි.

සැඟවූ ආදිවාසීන් සොයා යෑම

නැගෙනහිර පළාතේ ආදිවාසීන් සිටින බව ආණ්ඩුව නිල වශයෙන් පිළිගන්නේ නැත. පුදුම සහගත වුවත් ඇත්තක් වන ඒ තොරතුර මට දැනගන්නට ලැබුණේ නැගෙනහිර ආදිවාසීන් පිළිබඳ වැඩිදුර තොරතුරු සොයා ගිය සංචාරයේදීය.

නැගෙනහිර පළාත් ප්‍රධාන අමාත්‍යාංශ ලේකම් ඩී. එම්. සරත් අබේගුණවර්ධන මහතාගෙන් නැගෙනහිර පළාතේ ආදිවාසීන් පිළිබඳව තොරතුරු විමසූ විට ඔහු මෙසේ පිළිතුරු දුන්නේය.

“නැගෙනහිර පළාතේ ආදිවාසීන් කියල වෙනම සංඛ්‍යාලේඛන නෑ. සංගණනවලදී තවමත් ලේඛනගත වෙන්නෙ සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම්, බර්ගර් හා වෙනත් කියලයි. ආදිවාසීන් කියල වෙනම ජනකොටසක් සංගණනවලදී නොතිබීම තමා ගැටලුව. අපේ පළාත් සංස්කෘතික අමාත්‍යාංශයෙන් ගන්න පුළුවන් වෙයි.”

නැගෙනහිර පළාත් සංස්කෘතික දෙපාර්තමේන්තුවේ සංස්කෘතික අධ්‍යක්ෂ වික්‍රමආරච්චි මහතාගෙන් විමසූවිට මඩකලපුව දිස්ත්‍රික්කයේ පමණක් ආදිවාසී පවුල් 627ක සාමාජිකයින් 2460ක් සිටින බව පමණක් දැනගැනීමට හැකි විය.

ආදිවාසීන් පිළිබඳව නිරන්තරව වැඩසටහන් සංවිධානය කරන සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුවේද නැගෙනහිර ආදිවාසීන් පිළිබඳව නිල සංඛ්‍යාලේඛන නොමැත. එහි ප්‍රවර්ධන අංශයෙන් ලබාගත හැකි වූයේ මුළු රටේම ආදිවාසී පවුල් 4000ක් සිටින බව පමණි.

මඩකලපුව දිස්ත්‍රික්කයේ කොරළේපත්තු උතුර ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශය නැගෙනහිර පළාතේ වැඩිම ආදිවාසීන් සංඛ්‍යාවක් සිටින බව කියන ප්‍රදේශයයි. එහිසාම ප්‍රාදේශීය ලේකම් එස්. ආර් රාහුලනායකී මහත්මියගෙන් එම ප්‍රදේශයේ ආදිවාසීන් පිළිබඳව විමසුවෙමි. ඇය පැවසුවේ ආදිවාසී මිනිසුන් පිළිබඳව වැඩි

අවබෝධයක් හැකි නිසා සංස්කෘතික නිලධාරී මහතාගෙන් විමසා බලන ලෙසය. සංස්කෘතික නිලධාරී සිවරාමී මහතා ඔවුන්ගේ සංස්කෘතික තොරතුරු දැන සිටියේය. ඔහුට අදාළ රාජකාරී කටයුතුවලදී ලබාගත් තොරතුරුවලට අනුව ආදිවාසී පවුල් කිහිපයක් හඳුනාගෙන ඇත. ඒ මෙසේය.

මාන්කර්නි	පවුල් 50
පනිච්චන්කර්නි	පවුල් 50
මදුරන්තර්නිකුලමී	පවුල් 106
කිරිමිච්චෙයි	පවුල් 110
මාන්කර්නි උතුර	පවුල් 95
කදිරච්චේලි	පවුල් 45
කට්ටිමුර්චු	පවුල් 60
අම්බන්දනාවල්	පවුල් 50
පුනානි	පවුල් 50

මෙම සංඛ්‍යාලේඛන නිවැරදි යැයි සිතීම අපහසුය. අනෙකුත් කාර්යාලයන්හි සංඛ්‍යාලේඛන හා සසඳන විට මෙය තරමක් හෝ සාර්ථක යැයි හැඟේ. නැගෙනහිර පළාතේ ආදිවාසී ගම්මාන විසි පහකට වඩා ඇති බවට තොරතුරු අනාවරණය කරගැනීමට හැකි විය.

උරුමය රකින අරගලය

බලධාරීන් සියවස් ගණනක් තිස්සේ වැළලීමට උත්සාහ දැරුවද පරපුරක උරුමය යනු එසේ යටපත් කළ හැක්කක් නොවේ. වාකරේ ආදිවාසී නායක වේලායුදන් මෙන්ම ප්‍රධාන ආදිවාසී නායක වන්නියලැත්තන්ද ඒ වෙනුවෙන් අරගලයක නිරතව සිටිති. තම පරපුරට අහිමි වූ මිනිස් අයිතිවාසිකම් නැවත ලබාදෙන ලෙස ඉල්ලා සිටින ආදිවාසී නායක වේලායුදන් පවසන්නේ ඔහුට පෙර සිටි ආදිවාසී නායකයාද ඇවිදගන්නට දෙපා පණ හැකි වන තුරුම, අහිමිවූ ඔවුන්ගේ උරුමය ලබාගැනීමට නැගෙනහිර පළාතේ ආදිවාසී ජනයා ඒකරාශීකිරීමට උත්සාහගත් බවයි.

"මේ ඇත්තන්ගේ පණපොප්ප පට ඇරෙන්න ඉච්චරන් පරම්පරවේ කැකුළන්ට ආදිවාසී නම්පොප්ප ජාතිපොප්පට කරකුරු ගච්චන්නයි දැගලුම්පොප්ප මන්දොකරන්නෙ. නිකිනි මාසපොප්පෙ මංගච්චන ආදිවාසී දිනපොප්පට ඒ තැන මන්දොකරන්න කියල මහනායකයලැත්තන්ට කතා දමලයි තිබන්නේ."

ආදිවාසී නායක වන්නියලැත්තන් පවසන්නේ වාකරේ පමණක් ආදිවාසීන් ලක්ෂයකට ආසන්න පිරිසක් ඇති බවයි. ඔවුන් දෙමළ ජාතීන්ගේ පහත් කුලයක් යැයි සලකන නිසා වත්මන් තරුණ පිරිස් ආදිවාසීන් යැයි කීමට මැලි වන බවත් ඔහු පැවසීය. ඔහු පවසන්නේ ආදිවාසීන්ගේ මෙම මානසිකත්වය වෙනස් කිරීමද, ආදිවාසීන් යනු මේ රටේ ආරම්භක සාමාජිකයන් යැයි පහදා දීමද කළ යුතුව ඇතත් එම ප්‍රදේශවල රාජකාරී කරන ග්‍රාම නිලධාරීන් අදටත් නිවරදි තොරතුරු වසන්කරන බවයි. ඔහුගේ ප්‍රථම නැගෙනහිර සංචාරයේදී වාකරේ පනිච්චන්කර්ණි සහ ත්‍රිකුණාමලයේ ඇතැම්

ප්‍රදේශවලදී මොරාන වර්ගය සහ උනාපාන වර්ගය වැනි වඳවෙමින් යන වර්ගවලට අයත් ආදිවාසීන් හමු වූ අතර ඔවුන්ගේ නිවෙස්වල තිසාහාමී ඇත්තන්ගේ ඡායාරූප පවා තිබුණු බවද හෙතෙම පැවසීය.

“වාකරේ පෝරගම්පොළේ පමණක් මිනිග්ගප්පු ලක්ෂ විකමක් පමණ රඳනවා. මේ ඇත්තන්ගේ ජාති පොළීප ‘ආදිවාසී’ විහෙම කොදොයි නම් ‘වැදි’ කියලයි කරකුරුගෙ විවන්හ වෙන්නෙ. මේ ඇත්තන්ගෙ උප්පැන්නපොළීපේ ජාතිපොළීපට ‘වැදි’ කියලයි කරකුරුගෙවිවලා තිබන්නෙ. මහවැලි සංවර්ධන වැඩපොළීපේත් පව්වේ ඉපදුම්පොළීප මන්දෝවුණ කැකුළුන්ට ජාතිපොළීපට ‘සිංහල’ කියලා කරකුරුගෙවිවනවා. ඒ තැනත් වැරදි තැනයි. 2014 ලෝක ආදිවාසී දින උත්සව පොළීපට කිරිලෝබ මහනුරට කතා දමලා මුලු රට පොළීපේම රඳන ආදිවාසී මිනිග්ගප්පුන්ගේ ජාති පොළීප ‘ආදිවාසී’ කියලා කරකුරුගෙවිවලා දෙන්න කියලා කතා දමනවා”

ජාතික වගකීමක්

වාකරේ ප්‍රදේශයේ දින දෙකක් පුරා කරන ලද සංචාරයේදී සිතට සතුටක් මෙන්ම දුකක්ද ඇතුළුවූයේ නිරායාසයෙනි. සෙරුවිල, අල්ලේ, ලංකා පටුන, සෝමාවතිය ආදී ප්‍රදේශවල ගොවියෝ පමණක් නොව මාවිල්ආරුවල ගොවියෝද ඉතාමත් සතුටින් සුපුරුදු කුඹුරු වැඩවල යෙදී සිටියහ. ඇළ වේලි උතුරා යමින් ගොවියන්ට අවශ්‍ය ජල පහසුකම් සපයන්නේය. වෙරුගල්ආරු නදියද හිදුනසේ ගලා බසින්නීය. විහෙන් පරම්පරා කිහිපයක් තුළ බලෙන් දෙමළ බවට පත්කළ අධිරාජ්‍යවාදීන් හා තිස් වසරක යුධ සමයේ උතුරු නැගෙනහිර ඒකාධිපති පාලනයක් ගෙන ගිය චිල්.ටී.ටී.ඊ නායකයින් ඔවුන්ගේ වාසියට ආදිවාසීන් දෙමළ කිරීමේ ශාපයෙන් අදටත් ඔවුනට ගැළවීමක් ලැබී නොමැත. විහෙන් වම අවාසනාවන්ත ඉරණමෙන් අද ඔවුන් මිදිය යුතුය. යුධ සමය අවසන් වී වසර 5 කි. දැන්වත් ඔවුන්ගේ ජන්ම උරුමය හිමි විය යුතුය. තමන්ගේ උපන් ජාතිය අහිමි වීම විශාල අවාසනාවකි. වම ඉරණමට මේ රටේදී මුහුණදුන් විකම ජාතිය ද ආදිවාසීන්ය. ඔවුන්ට උරුම රටක් ඇත. ජාතියක් සහ ආගමක්ද ඇත. විකල විය වෙනස් කර බලයේ සිටි පිරිස් අත්තනෝමතික ලෙස ආදිවාසීන් දැඩි පාලනයකට යටත් කරගෙන සිටීම මානව හිමිකම් උල්ලංඝනයකි. විහෙන් විය හෙට දවසේද සිදු විය යුතු නැත.

මට ලෙව්වමී සිහි වෙයි. ඇය අදත් ගෙතුළ සුරක්ෂිතව තබා ඇති මා දැල වීලියට ගෙන සිහින මවන්නීය. ඒ ඇගේ පුතා අරුමනායගම් කලපු යාමට විනතුරුය. දැන් ඔහු ගජ ඉලන්දාරියෙක් බවත්, කොයි මොහොතේ හෝ ඔහු ගෙන ගිය තොප්පිගල දෙසින් නැත්නම් ඒ මුසල දවසේ ඔහු සොරාගෙන ගිය පිරිස පැමිණි වාකරේ වැව දෙසින් හෝ ආපසු එන බවත් ඇගේ විශ්වාසයයි. ඇයට අහිමි වූ සම්පත වෙනුවෙන් ඔවුන්ගේ අනාගත පරපුරට හෝ යුක්තිය ඉටු විය යුතු නොවේද?

ආණ්ඩුවේ ඉඩම් කොල්ලයට හසුවූ කාමිපුර වැසියෝ

මංගලනාත් ලියනආරච්චි

වරක් ඔවුන්ට ගම් බිම් හැරදමා ගොස් සරණාගත කඳවුරුවල දිවි ගෙවීමට සිදුවිය. ඒ යුද්ධයේ පීඩනය නිසාය. යුද්ධය නිම වී යළි ගම්බිම් කරා පැමිණි ඔවුන්ට යළිත් වරක් තමන්ගේම බිමෙහි සරණාගත කඳවුරුවල දිවි ගෙවීමට සිදුවී ඇත්තේ 'සංවර්ධනයේ' හා පශ්චාත් යුද සමය තුළ වඩාත් තියුණු වන 'මිලිටරිකරණයේ' පීඩනය නිසාය.

සාම්පූර් ප්‍රදේශයේ, තම පාරම්පරික දේපළ බලහත්කාරයෙන් අත්පත් කරගැනීම නිසා බලවත් අසාධාරණයට ලක්ව, හමුදා පාලනය යටතේ පවතින සුබසාධක කඳවුරු තුනක කටුක ජීවිත ගතකරන දෙමළ වැසියන් පිරිසකගේ ඉරණම හෙළිදරව් කරන මෙම ලිපිය, සිදුවීමට අදාළ සියලු පාර්ශ්වවල අදහස් පාඨක අවධානයට යොමු කරයි.

CIVILIANS IN SAMPUR WHO ARE ENTRAPPED BY THE LAND BURGLARY OF THE GOVERNMENT

Once they had to leave their home lands and live in the refugee camps due to the depression created by war. They are made to live as refugees in their home lands even after they returned after the war due to the pressure evolved through process called 'Development' and 'Militarization' which was created by the Post war scenario.

This article which brings to the surface the story of victimized Tamil people whose inherited property were seized forcefully and who are made to live a miserable life in three refugee camps which are under the dominance of the military forces reveals the perceptions and ideas of all the related parties to the reader.

සාම්පූර්ණ විමලාට තම සැමියා අහිමිවන්නේ, යුද ගැටුම් අවස්ථාවේ ෂෙල් වෙඩි ප්‍රහාරයකට ලක්වීමෙනි. යුද ගැටුම් මධ්‍යයේ විමලා සිය එකම දරුවා සහ මාපියන් සමඟ මඩකළුපුවට පලාච්ඡන්තේ, තම ඇස් දෙකවත් තරුණ පුත්‍ර කොටි සංවිධානයෙන් වසන්කර ගැනීමේ අරමුණෙනි. එහෙත්, අතරමගදී කළු පැහැති වෑන් රථයකින් පැමිණි නාදුනන අවි ගත් කණ්ඩායමක් විසින් පැහැරගෙන ගිය විමලාගේ තරුණ පුත්‍ර පිළිබඳ තොරතුරක් අදටත් නැත. සාම්පූර්ණ ඉඩම් ගැන ළතැවෙමින් කිලිවෙඩිඩි කඳවුරේම කල් ගෙවූ විමලාගේ මාපියන්ද එහිම මියයන්නේ, විමලාට මෙලොව තිබූ එකම රැකවරණයද අහිමි කරවමිනි. ජීවිතයේ සියලු බලාපොරොත්තු අහිමිව කිලිවෙඩිඩි සුබ සාධක මධ්‍යස්ථානයේ කල් ගෙවන විමලාට තව ඇත්තේ, එකම එක බලාපොරොත්තුවකි. ඒ ඇයගේ සියලු මතකයන් ඉතිරිව ඇති සාම්පූර්ණ ඉඩමයි. සාම්පූර්ණ තාප බලාගාරය ඉදිකිරීම සඳහා රජය පවරා ගෙන ඇති භූමියට ඇයගේ ඉඩමද අයත්වීම තුළ ඇයට සිය ඉඩම යළි හිමිවේදැයි සැකසහිතය. විමලා වෑන්හිගෙන් සිය ගණනක් කිලිවෙඩිඩි, පට්ටිතිඩාල් හා කට්ටපර්ච්චාන් සුබසාධක මධ්‍යස්ථාන තුළ සොයා ගැනීම අපහසු නැත.

කඩවුණු පොරොන්දු

යුද්ධයේදී අහිමි වූ මිනිස් ජීවිත හැර අන් සියලු දේ නැවත ජනතාවට ලබාදෙන බවට ජනපති මහින්ද රාජපක්ෂ පොරොන්දු වුණද, තම පාරම්පරික ඉඩම් රජය හා නාවික හමුදාව තවදුරටත් බලහත්කාරයෙන් අත්පත් කරගෙන සිටින බව යුද්ධයේදී ඉඩම් අහිමි වූ සාම්පූර්ණ ජනයා කියා සිටිති.

එල්එල්ආර්සී වාර්තාව මගින්ද අභ්‍යන්තර අවතැන්වූවන් නැවත පදිංචි කිරීමේදී අනුගමනය කළයුතු කාරණා කිහිපයක් සම්බන්ධයෙන් රජයට නිර්දේශ ඉදිරිපත් කර තිබේ. නැවත පදිංචි කළ අයට ඉඩම්වල හිතකරකුල හිමිකම් ප්‍රදානය කිරීමේ අවශ්‍යතාව සහ ස්වේච්ඡාවෙන්ම මුල් පදිංචි ස්ථාන වෙත යෑම සම්බන්ධයෙන් බලපැවැත්වෙන ජාත්‍යන්තරව පිළිගත් මූලධර්ම මත පිහිටා කටයුතු කළයුතු බවත්, නැවත පදිංචි කිරීම සඳහා රජයට පැහැදිලි ප්‍රතිපත්තියක් තිබිය යුතු බවත් එහි සඳහන් කරයි. එහෙත් තමන් සම්බන්ධයෙන් එම නියමයන් ක්‍රියාත්මක නොවන බව සාම්පූර්ණ අවතැන්වූවෝ කියති.

යුද්ධයෙන් පසු ඉඩම් අහිමි වූ පවුල් 931ක් තවදුරටත් මුතුර් ප්‍රදේශයේ සුබසාධක මධ්‍යස්ථාන තුනක හා ඥාති හිවෙස්වල රැඳී සිටිති. ඉන් වැඩි පිරිස රැඳී සිටින්නේ, කිලිවෙඩිඩි සුබසාධක මධ්‍යස්ථානයේය. ඉතිරි පිරිස පට්ටිතිඩාල් හා කට්ටපර්ච්චාන් සුබසාධක මධ්‍යස්ථානවල රැඳී සිටිති. සියලු සුබසාධක මධ්‍යස්ථාන මේ වනවිට ඉවත් කරමින් නැවත පදිංචි කිරීම් කටයුතු කඩිනම් කළද, සාම්පූර්ණ ජනයාගේ අනාගතය කෙබඳුවේදැයි සැකසහිතය.

සියල්ලෙන් සපිරි 'සාම්පූර්ණ'

සාම්පූර්ණ යනු සියලු දෙයින් පරිපූර්ණ බවයි. ත්‍රිකුණාමලයට දකුණින් පිහිටි කෙටිවිලියා තුඩුවට මායිම්ව බටහිර දක්වා විහිදෙන සාම්පූර්ණ ප්‍රදේශය වචනයේ පරිසමාප්ත අර්ථයෙන්ම අංගසම්පූර්ණ ගම්මානයකි. සුළු පරිමාණ වැව් අසූ පහකින් පෝෂණය

වන සාම්පූර් කලක් රටේ ප්‍රගමනයට සෘජුවම දායක වූ දිරිය මිනිසුන් රැසකගේ ජන්මකූමියකි. සාම්පූර් ගම්මානය ත්‍රිකුණාමලයේ පිහිටි ඉපැරණිම ගම්මාන අතරින් වකකි. වහි ඉතිහාසය වසර හයසියයකට වඩා පැරණි බවත්, සාම්පූර් පිහිටි ශ්‍රී හදුකාලි අම්මාන් කෝවිලද ඒ හා සමාන ඉතිහාසයකට හැකමි කියන බවත් දමළ විද්වතුන්ගේ අදහසයි.

කොටි සංවිධානයේ හැගෙනහිර පළාතේ මර්මස්ථානයන් අතරින් සාම්පූර් වෙත හිමිවූයේ ප්‍රමුඛ ස්ථානයකි. වසර දහයකට වඩා වැඩි කාලයක් කොටි සංවිධානයේ අණසකට යටත්ව තිබූ සාම්පූර් ආරක්ෂක අංශ විසින් මුදාගනු ලැබූයේ, 2006 අගෝස්තු 08 වැනිදායි. හමුදාවට මුදාගැනීමට හැකිවූයේ මිනිස් වාසයෙන් තොර බිම්කඩකි. ප්‍රහාර හමුවේ කොටි සංවිධානය ප්‍රදේශයෙන් පලායන විට සිවිල් වැසියන්ද රැගෙනයෑම ඊට හේතුවයි.

කොටි සංවිධානය සමග සාම්පූර් ජනයා ගිය ඒ ගමනේ අවසාන නැවතුම මඩකළපුවයි. ඒ වනවිටත් කොටි සංවිධානය සාම්පූර් ජනයා පමණක් නොව හැගෙනහිර පළාතේද අතහැර වන්නියට පලාගොස් තිබුණි. උන්හිටි තැන් අහිමිව මඩකළපුවේ අනාව කඳවුරු තුළ අපාදක් විඳි සාම්පූර් ජනයා රජය විසින් හැවත මුතුර් වෙත ගෙනු එනු ලබන්නේ ඔවුන් හැවත සාම්පූර්හි පදිංචි කරන බවට පොරොන්දු දෙමිනි.

තමන්ගේම බිමේ සිරගත වීම

එසේ හැවත පදිංචියට පැමිණි සාම්පූර් ජනයාට සිදුවූයේ, හැවත වරක් කඳවුරු ගතවීමටය. කිලිවෙඩ්ඩි, පට්ටිතිඩාල් හා කට්ටපර්ච්චාන් යන කඳවුරු තුළ අපාදක් විඳිමින් අද ඔවුහු බලා සිටින්නෝ, තම උපන් බිම හැවත ලබාදෙන තෙක්ය. එදා කොටින් යටතේ හිරවී සිටි ඔවුහු අද හමුදාව යටතේ ජීවත් වෙති.

කිලිවෙඩ්ඩි සුඛ සාධක කඳවුර

'අපි කන්නේ බොන්නේ කුලීවැඩ කරලා. රජය අපිට වතුර උගුරක්වත් නොදී ඇයි හමුදාව දාලා අපිව පාලනය කරන්නේ. හමුදාවේ මහත්වරු අපිට උදව් උපකාර කරන එක ඇත්ත. නමුත්, අපිත් කැමතියි නිදහසේ ජීවත්වෙන්න. හැමෝම කැමතියි තමන් ඉපදුණු ගමේම මැරෙන්න. අපි දෙමළ කියලා, කාලයක් කොටින් එක්ක හිටියා කියලා අපිට ඒ අයිතිය නැද්ද? අපි මේවා පත්තරවලට කියපුවාම හමුදාවේ මහත්වරු අපි පස්සේ පන්නයි. ගොඩක් අය ඒකට බයයි. ඒ නිසා ගොඩාක් අය මේ වේදනාව දරාගෙන ඉන්නවා. සමහර අය කියනවා මේක අනාථ කඳවුරක් නෙවෙයි, සුබසාධක කඳවුරක් කියලා. ඒවා නිකම් වචන විතරයි. කන්න ටික දෙන්නේ නැත්නම්, අතින් පහසුකම් දෙන්නේ නැත්නම් සුබසාධක කියන්නේ කොහොමද?' එසේ අසන්නේ, සරුවානන්ද රාජා විජය ලක්ෂ්මී මහත්මියයි.

'මේ ඉඩම් අපිට පරම්පරාවෙන් ලැබුණු ඉඩම්. මේ තාප බලාගාරේ මීට කලින් හදන්න ගියේ, සිංහල අය වැඩියෙන් ඉන්න දිනාවක. ඒ ගම් පාරම්පරික ඉඩනුත් නෙවෙයි. නමුත්, සිංහල මිනිසුන්ගේ විරෝධය නිසා රජයට ඒක කරන්න බැරවුණා. මට ළමයි තුන්දෙනෙක් ඉන්නවා. දුව බඳිද්දී දෑවැද්දට අඩුම තරමේ කුඹුරු අක්කරයක්වත් දෙන්න ඕනෑ. කෝ ඒවාට අපිට ඉඩම්? අපි අපේ ඉඩම් හැර වෙන කිසිම ඉඩමකට යන්නේ නැහැ. ඒක ස්ථිරයි. සම්පූර්ණ ඉඩම් නොදන්නොත් අපි මැරෙන්නෙත් මේ කඳවුරේම තමයි.' එසේ කියන්නේ තුරෙයිරාජා සංකර් මහතායි.

කුමාරස්වාමි නාගේෂ්වරන් මහතා නැගෙනහිර පළාත් සභාවේ දෙමළ ජාතික සන්ධාන මන්ත්‍රීවරයෙකි. සාම්පූර් ප්‍රදේශයේ පාරම්පරික ගොවියකු වූ නාගේෂ්වරන් මේ වනවිට කට්ටපර්ච්චාන් අවතැන් කඳවුරේ නිත්‍ය සාමාජිකයෙකි. සාම්පූර් තාප බලාගාරය ඉදිකිරීම සඳහා තම පාරම්පරික ඉඩම්වලින් කොටසක් රජයට ලබාදීමට අකමැත්තෙන් හෝ එකඟමුත්, ජාතික ආරක්ෂාවට මුච්චා විචාරික හමුදාව තම ඉඩම්වලට බලහත්කාරයෙන් රැඳී සිටීම කිසිසේත් අනුමත කළ නොහැකි බව ඔහු කියා සිටී.

බලාගාරයටද? හමුදාවටද?

නාගේෂ්වරම් කියන අන්දමට සාම්පූර් ප්‍රදේශයේ පවුල් 931ක් තවදුරටත් කඳවුරුගතව හා ඥාති නිවාසවල රැඳී සිටිති. ඉන් පවුල් 219කට ඉඩම් අහිමිව ඇත්තේ, තාප බලාගාරය සඳහා ඉඩම් පවරා ගැනීම හේතුවෙනි. ලංකා ආයෝජන මණ්ඩලය ගැසට් නිවේදනයක් මගින් සාම්පූර් තාප බලාගාරය සඳහා සාම්පූර් ප්‍රදේශයේ ඉඩම් අක්කර 1458ක් 2012 වසරේදී පවරාගෙන ඇත. ඉතිරි පවුල් 712ට සිය ඉඩම් අහිමිව ඇත්තේ, නාවික හමුදාව කඳවුරුගතව සිටීම හේතුවෙනි. නාවික හමුදාව එසේ අත්පත් කරගෙන සිටින ඉඩම් ප්‍රමාණය අක්කර 236ක් බව හෙතෙම කියා සිටී.

නාවික හමුදාවට කඳවුරු ඉදිකර ගැනීමට යෝග්‍ය ඉඩම් මුහුද ආශ්‍රිතව කොතෙකුත් ඇතත්, මේ අන්දමින් සාම්පූර් අභ්‍යන්තරයේ පිහිටි තම ඉඩම් තුළ කඳවුරුගතව සිටීම රජය සැලසුම් සහගතව සිදුකරන්නක් බව ඔහුගේ අදහසයි. ජාතික ආරක්ෂාව උදෙසායැ'යි කියමින් තම පාරම්පරික ඉඩම් අක්කර 236ක් මෙසේ අත්පත් කරගැනීම දෙමළ ජනයාට කරන අසාධාරණයක් නොවන්නේදැ'යි ඔහු විමසා සිටී.

'නාවික හමුදාව කඳවුරුවලට අක්කර 50ක් අරගෙන ඉතිරි අක්කර 186 අපිට ලබාදන්නා නම්, අඩුම තරමින් තවත් 370ක් අතර අක්කර බාගේ ගානේ දෙන්න තිබුණා. නිකන් හිතලා බලන්න, මේක මහින්ද මහත්තයාගේ ගමේ හදන්න ගියා නම්, සිංහල අය ඒකට ඉඩ දෙයිද කියලා. මේක දෙමළ අයට කරන අසාධාරණයක් නෙවෙයිද?'

'පාලනය කරන්නෙ නෑ'

මුතුරු ප්‍රදේශයේ පිහිටි කිසිදු සුබසාධක මධ්‍යස්ථානයක් යුද හමුදාව විසින් පාලනය නොකරන බවත්, අවතැන්වුවත් නැවත පදිංචි කිරීම සඳහා රජයට සහායවීම තම කාර්යය බවත් නැගෙනහිර ආඥාපති මේජර් ජනරාල් ලාල් පෙරේරා කියා සිටී. හමුදා හට පිරිස් සුබසාධක මධ්‍යස්ථානවල රඳවා සිටින්නේ, එහි ආරක්ෂාවට බවත් එය රජයේ වගකීම බවත් හෙතෙම කියයි.

'අවතැන්වුවන්ට සහ පහක උදව්වක් නොකරන ඇතැම් දේශපාලනඥයන් මේ මධ්‍යස්ථානවලට රිංගලා ඔවුන් නොමග හරිනවා. කඩාකප්පල්කාරී කටයුතු සඳහා යොදාගැනීමට උත්සාහ කරනවා. අවතැන්වූ අය නැවත ඔවුන්ගේ ගම්බිම් කරා යනතෙක් ඔවුන්ට ආරක්ෂාව සැපයීම අපගේ වගකීමක්. අපි ඔවුන්ගේ සියලු කටයුතු සඳහා සහාය වෙනවා. කිසිවෙකුත් අප යටතේ නැහැ. අප ඔවුන් පාලනය කිරීමක් කරන්නේත් නැහැ.' ලාල් පෙරේරා කියයි.

හතළිස් හත් හැවිරිදි රත්නම් රවින්ද්‍රනාදන් ගැහැනු දරුවන් තිදෙනකුගේ පියෙකි. සාම්පූර්ණ ප්‍රදේශයේ ඔහුට අයත් අක්කර හතරක් පමණ වූ ඉඩම් තුළ මේ වනවිට නාවික හමුදාව කඳවුරුවලාගෙන සිටියි. රජය දියත් කර ඇති නැවත පදිංචි කිරීම් කටයුතුවලදී ලබාදෙන පර්චස් විස්සක ඉඩම් කැබැල්ල තුළ මීරිස් ගස් දහයක්වත් වැවිය හැකිද? විබඳු තත්ත්වයක් තුළ තම දියණියන් විවාහ කර දෙද්දී දෑවැද්ද සඳහා ලබාදෙන්නේ, රජය ලබා දුන් පර්චස් විස්සද? ඔහු අසයි. හින්දු ආවාහ විවාහ කටයුතුවලදී දෑවැද්දට හිමිවන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි.

සංවර්ධන කටයුත්තක් සඳහා රජය පුද්ගලික ඉඩම් පවරා ගැනීමේදී හිතීමය පටිපාටිය අනුගමනය කළ යුතුය. තාප බලාගාරය සඳහා සාම්පූර්ණ ඉඩම් පවරා ගැනීමේදී රජය විසේ කටයුතු කළාදැයි සැකසහිතය. අඩුම තරමින් රජයේ තක්සේරු නිලධාරියකු මගින් අදාළ පළාත්පාලන බලප්‍රදේශය තුළ පර්චසයක වටිනාකම ගණනය කිරීමක් හෝ සිදුකොට නැති බව ඉඩම් අභිමිච්චු සාම්පූර්ණ වැසියෝ කියති. චල්චල්ආර්භී කොමිසමේ නිර්දේශයට අනුව ත්‍රස්තවාදී ප්‍රචණ්ඩත්වය හා රජයේ ආරක්ෂක හමුදා මෙහෙයුම් නිසා අලාභ හෝ අහිමිවීම් සිදුවූ පුද්ගලයන්ට වන්දි හා සහන සැලසීම රජයේ වගකීමයි. මෙම ගෙවීම් නියම කාලයට පූර්ණ වශයෙන් ගෙවීමට ප්‍රමුඛතාවක් දීමේ වගකීම රජය භාරගත යුතු බව කොමිසම අවධාරණය කර ඇතත්, ඒ පිළිබඳව රජය කොතෙක් දුරට අවධානය යොමුකර ඇත්තේදැයි විමසීම වටී.

තාප බලාගාරයේ සුලමුල

තාප බලාගාරයක් ඉදිකිරීම සඳහා සාම්පූර්ණ ඉඩම් ඉන්දීය ජාතික තාපබල සංස්ථාවට පැවරීමට ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ කැමැත්ත පළකර ඇත්තේ, 2005 වසරේදී ඉන්දියාවේ කළ හිල සංචාරයකදීය. ඒ වනවිට යුද්ධය අවසන් වන බවක ලකුණක් හෝ නොතිබුණි. යුද්ධය අවසන් වන බවට ලකුණක් හෝ නොපැවති සමයක තාප බලාගාරය සඳහා සාම්පූර්ණ ඉඩම් ලබාදීමට රජය ඉන්දියාවට පොරොන්දුව සිටි බව මේ තුළින් පැහැදිලි වේ.

2012 ඔක්තෝබර් 07 වැනි දින සාම්පූර්ණ තාප බලාගාරය ඉදිකිරීම සඳහා දෙරට අතර ගිවිසුම් අත්සන් කර තිබේ. එහිදී ලංකා රජය වෙනුවෙන් ලංකා විදුලිබල මණ්ඩලයද, ඉන්දීය රජය වෙනුවෙන් ඉන්දීය ජාතික තාප බල සංස්ථාවද ඊට අත්සන් තබා ඇත. සමස්ත ව්‍යාපෘතියට වැය කරන මුදල ඩොලර් මිලියන 600ක් පමණ වන බව කියැවේ. ගිවිසුම අත්සන් තැබූ දිනයේ සිට වසරක කාලයක් ඇතුළත එහි ඉදිකිරීම් ආරම්භ කළ යුතු අතර, 2017 වසර වන විට විය අවසන් කළ යුතුව ඇත. මේ අනුව බලන කල සාම්පූර්ණ ජනයා තම ඉඩම් රජය කොයි මොහොතක හෝ ලබාදෙනු ඇති බවට දරන උපකල්පනය නිවැරදි නොවනු ඇත.

සාම්පූර්ණ වාරිඳු අංක 5 පදිංචිකාරියක වූ 32 හැවිරිදි සෙල්වකුමාර් ඩේමලතා වසර ගණනාවක සිට ජීවත්වනුයේ, කට්ටපර්ච්චාන් සුබසාධක මධ්‍යස්ථානයේය. ගැහැනු දරුවන් දෙදෙනකුගේ මවක වන ඩේමාගේ සැමියා ඇය අතහැර ගියත්, නැවත විවාහයක් නොවී ඇය සිය දරුවන් දෙදෙනා රැකබලා ගත්තේ හේන් ගොවිතැන් කටයුතු කරමිනි. අද ඇයට සිදුව ඇත්තේ කුලී වැඩවලට යෑමටය.

'සැමියා මාව දාලා ගියත්, ඉඩකඩම් තිබුණ නිසා බය නැතිව ජීවිතේට මුහුණ දුන්නා. හේන්වල රටකපු, බඩ ඉරිඟු, එළවළු වගේ දේවල් වගා කළා. දැන් ඒ මුකුත් නැහැ. රජය සිදුනවේලි කියන දිහායිත් පර්චස් විස්සක ඉඩමකුයි, ගෙයකුයි දෙන්නම්, නැවත පදිංචියට යන්න කියනවා. අපි ඒ වගේ තැනකට ගිහින් නොකා නොබී මැරෙනවාට වඩා හොඳයි, කඳවුරට වෙලා කුලීවැඩ කරලා ජීවත්වෙන එක.' ඇය කියයි.

පාරිසරික ගැටලු

යෝජිත සාම්පූර්ණ බලාගාරය මගින් නිෂ්පාදනය කිරීමට බලාපොරොත්තු වන විදුලි ධාරිතාව මෙහෙවැටී 300කි. මෙහෙවැටී 300ක බලයක් උත්පාදනය කිරීම සඳහා දිනකට ගල්අඟුර මෙට්‍රික් ටොන් 2640ක් දැවීමට නියමිත අතර, ඒ තුළින් පරිසරයට මුදාහැරෙන අළු ප්‍රමාණය මෙට්‍රික් ටොන් 220කි. එහිදී තත්පරයකට ඝන මීටර් 45ක පමණ උණුවතූර ප්‍රමාණයක් මුහුදට මුදා හැරෙන අතර, ඒ තුළින් මුහුදු ජලයේ අභ්‍යන්තරයේ උෂ්ණත්වය සෙල්සියස් අංශක 7කින් ඉහළ යන බව පරිසරවේදීහු පෙන්වා දෙති.

මේ මගින් මත්ස්‍ය ඛිත්තර විනාශවීම හා මත්ස්‍ය පැවැත්මට අහිතකර තත්ත්වයන් මතු විය හැකි බව පරිසරවේදීන්ගේ අදහසයි. ත්‍රිකුණාමලය ප්‍රදේශයේ ප්‍රධාන ජීවනෝපායයන් අතරින් ධීවර කර්මාන්තයට හා කෘෂිකර්මාන්තයට හිමිවන්නේ ප්‍රමුඛ ස්ථානයකි. මෙවැනි තත්ත්වයක් යටතේ ඉදිකිරීමට නියමිත සාම්පූර්ණ තාප බලාගාරයේ පරිසර වාර්තාව මේ වන තෙක් නිකුත් කර නොමැතිවීම බරපතළ ගැටලුවක් බව ප්‍රකට පරිසරවේදියකු වන හේමන්ත විතානගේ මහතා කියා සිටී.

මේ වන විට සාම්පූර්ණ ප්‍රදේශයේ ඉඩම් තාප බලාගාරය ඉදිකිරීමට අමතරව තවත් සංවර්ධන ව්‍යාපෘති ගණනාවක් සඳහා පවරාගෙන ඇති බව මුතුර් ප්‍රාදේශීය ලේකම් නඩරාජා ප්‍රදීපන් කියයි. තාප බලාගාරයට ඉඩම් පවරා ගැනීම හේතුවෙන් තවදුරටත් ඉඩම් අහිමිව කිලිවෙඩ්ඩි, පට්ටිතිඩාල්, කට්ටපරිච්චාන් කඳවුරු තුළ හා ඥාති නිවාසවල පවුල් 825කට අයත් 2598 දෙනකු රැඳී සිටින බවත්, ඔවුන්ගෙන් පවුල් 162ක් රජය විසින් හඳුන්වා දී ඇති විකල්ප ඉඩම් සඳහා යෑමට මේ වනවිට කැමැත්ත පළකර ඇති බවත් ඔහු වැඩිදුරටත් කියයි. ඉතිරිව සිටින පවුල් සම්බන්ධයෙන් ගන්නා පියවර කවරේදැයි රාවය කළ විමසීමේදී මුතුර් ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරයා මෙසේ කියා සිටියේය.

'හැවිත පදිංචිය සඳහා රජය විකල්ප ස්ථාන හතක් මේ වනවිට හඳුන්වාදී තිබෙනවා. අවතැන්ව සිටින ජනයාට මේ ඉඩම් තිබෙන ප්‍රදේශයට ගිහින් වම ඉඩම්වලට යනවාද, නැත්නම් තවදුරටත් කඳවුරුවල ඉන්නවාද කියලා තීරණය කරන්න පුළුවන්. විකල්ප ඉඩම්වලට යන අයට පර්චස් විස්සක ඉඩම් කැබැල්ලක් සහ නිවසක් ලබාදෙනවා. ඒකටත් අකමැති අය ඉන්නවා නම්, ඔවුන්ට වන්දි ලබාදීමට රජය සූදානම්.'

'ජාත්‍යන්තරයට ගෙනියනවා'

සාම්පූර්ණ ජනයාගේ පාරම්පරික ඉඩම් රජය හිතුවක්කාරී ලෙස අත්පත් කරගැනීමේ ගැටලුවට ශ්‍රී ලංකා රජය සාධාරණ විසඳුමක් ලබානොදෙන්නේ නම්, විය ජාත්‍යන්තරය දක්වා ගෙන යන බව දෙමළ ජාතික සන්ධානයේ නායක ආර්. සම්බන්දන් අවධාරණය කරයි. 'ජනාධිපතිතුමා අපිට පොරොන්දු වුණා, සාම්පූර්ණ ප්‍රදේශයේ බිම්බෝම්බ ඉවත් කළ ගමන් වම ඉඩම් ජනතාවට ලබාදෙනවා කියලා. මේ වෙනකොට ඒ කටයුතු සියල්ල අවසන්. අවතැන් අයගෙන් පිරිසකට මුල් ඉඩම් ලබා දුන්නත්, පවුල් නවසියයක් තවමත් කඳවුරුවල ඉන්නවා. අපිට ලැබිලා තියෙන තොරතුරුවලට අනුව තාප බලාගාරය නිසා ඉඩම් අහිමිවෙලා තියෙන්නේ, පවුල් හතකට විතරයි. අතින් සියලු

ඉඩම් අල්ලාගෙන ඉන්නේ හේවි එකෙන්. අපි මේ ගැටලුව ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට පවා ගෙනිව්වා. තාප බලාගාරයට අනුවෙන ඉඩම් හැර අනිත් සියල්ල ලබාදෙන්න කියලා විතැනින් නිර්දේශ කළා. නමුත් ඊට නාවික හමුදාව ඉඩදෙන්නේ නැහැ. වයාලා ඒ මිනිස්සුන්ගේ ඉඩම්වල ට්‍රේනිං ස්කූල්, ගොල්ලේ ග්‍රවුන්ඩ්, හොටෙල් දාලා තියෙනවා. මේවා දෙමළ ජනතාවගේ පාරම්පරික ඉඩම්. මම මේ ගැන පාර්ලිමේන්තුවේ පවා කතා කළා. රජයෙන් මේ ගැටලුවට සාධාරණයක් ඉටුනොවුණහොත්, අපි මේක ජාත්‍යන්තරය දක්වා ගෙනයෑමට කටයුතු කරනවා.'

සාම්පූර්ණ ජනශාගේ පාරම්පරික ඉඩම් නාවික හමුදාව විසින් බලහත්කාරයෙන් අල්ලාගෙන සිටින බවට කෙරෙන චෝදනාව සම්බන්ධයෙන් අප නාවික හමුදා මාධ්‍ය ප්‍රකාශක කොමාන්ඩර් කෝසල වර්ණකුලසූරිය මහතාගෙන් විමසීමක් කළෙමු.

'අයිතිය පෙන්නුවොත් වන්දි දෙනවා'

'සාම්පූර්ණ ප්‍රදේශය ත්‍රිකුණාමලය වරායට මුහුණලා තිබෙන ආරක්ෂාව අතින් ගත්තාම ඉතාමත් වැදගත් ස්ථානයක්. පසුගිය කාලයේ සාම්පූර්ණ සිට ත්‍රිකුණාමලය වරායට කාලතුවක්කු ප්‍රහාර පවා එල්ල වුණු බව අපි හැමෝම දන්නවා. එවැනි තත්ත්වයක් නැවත සිදු නොවීමට වග බලාගැනීම සඳහා තමයි, නාවික හමුදාව එම ප්‍රදේශයේ ස්ථාන ගතකර තිබෙන්නේ. මේ ඉඩම් අපි කිසිම ආකාරයකින් බලහත්කාරයෙන් අත්පත් කරගෙන නැහැ. ඉඩම් දෙපාර්තමේන්තුවේ ඉඩම් පවරා ගැනීමේ පනතේ 460/38බී ඉඩම් පවරා ගැනීමේ වගන්තිය යටතේ මෙම පවරා ගැනීම් සිදුකර තිබෙන්නේ. යම් කෙනකුගේ ඉඩමක් මේකට අනුවෙලා තියෙනවා නම්, ඒකට රජයෙන් වන්දි ලබාදෙනවා. අපි මේ ඉඩම්වල කොහේවත් හෝටල්වත්, ගොල්ලේ ක්‍රීඩා පිට්ටිත් දාලා නැහැ. අපේ පුහුණු කඳවුරක් තිබෙන බව නම් ඇත්ත. කාගේ හරි ඉඩමක් මේකට අයිති වෙලා තිබෙනවා නම්, තමන්ගේ හිතානුකූල අයිතිය පෙන්නලා ඒකට රජයෙන් වන්දි ලබාගන්න පුළුවන්.'

නාවික හමුදාව විසින් සාම්පූර්ණ විල්ලුකුලම් වැව් ඉස්මත්තේ ඉදිකර ඇති බව කියන නිවාඩු නිකේතනයක්

අතිමි පාසලක මතකය

සාමීපූර් වැසියන් රජයෙන් ඉල්ලන්නේ, ඔවුන්ගේ ජීවිතයයි. යුද්ධය ගැන හසරක්වත් නොදත් මෙම කඳවුරේම ඉපදුණු දරුවන්ගේ ළමාවිය ඒ තුළම ගෙවියමින් තිබේ. එම දරුවන්ගේ සුන්දර ළමාවිය අදුරු මතකයන් තුළ තවදුරටත් සිරකර තැබීම උචිත නොවේ. එදා යුද ගැටුම් අවස්ථාවේ සාමීපූර් හැර යනවිට සාමීපූර් දෙමළ මහා විද්‍යාලයේ 7 වසරේ ඉගෙනුම ලැබූ කලෙයිවානි අද එක්දරු මවකි.

තමා අකුරු කළ පාසල පිළිබඳව අද ඇයට ඇත්තේ, අමතක කළ නොහැකි වේදනීය මතකයකි. කලෙයිවානි ඉගෙනුම ලැබූ සාමීපූර් දෙමළ මහා විද්‍යාලය අද නාවික හමුදාවේ පුහුණු පාසලකි. කලෙයිවානි තම පාසලේ මතකය අප සමග අවදි කළේ නෙතට හැඟි කඳුළු බිඳුවක් ගලා යන්නට ඉඩදෙමිනි.

'අපි එදා සාමීපූර් දුලා මඩකළපුවට යන දවසේ මම අන්තිමටත් ඉස්කෝලේ දිනා බලලා ගියේ, ආපහු ඉක්මනට එන අදහසින්. හමුත් ඒ ගමන තවමත් එන්න ලැබුණේ නැහැ. මගේ ඉස්කෝලෙ ගමනත් එතැනින් නැවතුණා. මට ආයේ කවදාවත් ඒ ඉස්කෝලෙට යන්න නොලැබුණත්, මගේ දරුවාටවත් මම ගිය ගමේ ඉස්කෝලෙට යන්න ඉඩ ලැබෙනවා නම්..'

Nazly Ahmed - Full Moon @ Independence Square - flickr

හිඳහස් මාවතේදී අහිඹ වූ හිඳහස්

නිශානී ලසිතා හේරත් ධන්‍යානන්ද

යුද්ධය නිමාවීමෙන් පසුව අධිවේගයෙන් සුන්දරකරණය වන කොළඹ නගරය තුළ සාමාන්‍ය ජනතාව භුක්තිවිඳින නිදහස කෙබඳුද? විශේෂයෙන් යුද සමය තුළ නිරන්තරයෙන් සැකයට භාජනයවූ දෙමළ ජනතාව දැන් එම පීඩනයෙන් නිදහස්ද?

දිනපතා පුවත්පත්වල ආන්දෝලනාත්මක සිරස්තලයක් වූ සිදුවීමක් පාදක කර ගන්නා ලේඛිකාව, එම සිදුවීමේ පාත්‍රවර්ගයා සොයා ගොස් කතාන්තරයේ හෙළි නොවූ අන්‍යන්තරය විදාරණය කරයි. ඒ ඔස්සේ එම සිදුවීමෙන් ඔබ්බට ගොස්, අගනගරය තුළ සුළු රැකියාවල නිරත වෙමින් පිටස්තරයන් ලෙස දිවි ගෙවන කඳුරට දුමිළ තරුණ පරපුරේ ජීවන තතු කෙරෙහිද පාඨයාගේ සංවේදී අවධානය යොමු කරයි.

'THE FREEDOM WHICH WAS NULLIFIED ALONG THE PASSAGE OF INDEPENDENCE'

How will it be possible to define and identify the freedom that the ordinary people experience since the ending of the war within the Colombo urban sphere which is beautified and modified in a higher alacrity? Specifically could the Tamil civilians who were constantly traumatized under trivial suspicions release themselves from that depression?

The journalist who developed her story based on a well-known and crucial headline which was in the daily news papers revealed and brought out the obscured story thus unveiling the truth by addressing and approaching the major figures who involve with the particular incident. In perceiving beyond the existing texture of the story the writer could make the readers observe and identify with a sensitive sense the sorrowful and darkened lives of the Tamil youth of Hill country who get effort to survive placing themselves under the minor employments within this capital city.

කොළඹ හතේ නිදහස් මාවත ඔස්සේ ඇවිද යන අයෙකුට අද දක්නට ලැබෙන්නේ වමන්කාරජනක පරිසරයක්. බිහිසුනු යුද ගැටුම් නිමා කොට රට වේගයෙන් නවීකරණය වන ආකාරය පිලිබඳ කදිම උදාහරණයක් ලෙසත් මේ ප්‍රදේශය සලකන්න පුළුවන්. නිදහස් මාවතේ පසෙකින් පිහිටි පැරණි තුරඟ තරඟ පිටිය අබියස තිබූ ගොවැටුණු ගොඩනැගිලි යුධ හමුදා සෙබල සවියෙන් ආකේඩියා උද්‍යානය බවට පත් වෙලා. එය කුරිරු යුද්ධයක නටබුන් සලකුණු මකා දමා රට ආශ්චර්යය කරා ගමන් කරන ආකාරය කියාපෑමට දැරූ උත්සාහයක් බවට සැක නැහැ.

බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදයෙන් ලැබූ නිදහස සංකේතවත් කිරීම සඳහා ඉදි කළ නිදහස් මන්දිරය දක්වා දිවෙන මේ නිදහස් මාවත ඔස්සේ මම අද ඇවිද යන්නේ පරිසරයේ වමන්කාරය විඳීමට නොවෙයි. මගේ අරමුණ වෙන එකක්. මේ ගමන සඳහා මා පොළඹවන ලද්දේ අධිකරණ මාධ්‍යවේදිනියක ලෙස මා ලැබූ අත්දැකීමක් නිසා ලද කම්පනය හා කුතුහලය බව කිව යුතුයි.

කොළඹ නිදහස් මාවතේ පිහිටි, හිටපු ජනාධිපතිනි වන්දිකා කුමාරතුංග මැතිනියගේ නිල නිවස දැක බලා ගැනීමත් ඉන් පසු කුරුඳුවත්ත පොලිස් ස්ථානය කරා යෑමත් මගේ අරමුණයි.

හිටපු ජනාධිපතිනියගේ නිල නිවස නිදහසේ දූෂ පුරා සටනක් කරගත් මට කිසිවෙකුගෙන් බාධාවක් ඇති වුණේ නැහැ. හිටපු ජනාධිපතිනියගේ විශ්‍රාමික දිවියට උචිත ඒ නිසල පරිසරයෙන් සමුගත් මම ඊළඟට කුරුඳුවත්ත පොලිස් ස්ථානය කරා පිය මැන්නා. එහි ස්ථානාධිපති අනුර දෙනිගහපිටිය මහතා හමුවීමට මට අවස්ථාව ලැබුණා. මගේ ගමනේ අරමුණ පැහැදිලි කළ විට ඔහු මෙසේ කියා සිටියා.

යුද්ධයේ අඳුරු සෙවණැලි

“පසුගිය කාලෙ තිබුණු චල්චීරී යුද වාතාවරණයේ සෙවණැලි තවමත් තියෙනවා. යුද්ධය අවසන් වුණාට චල්චීරී ප්‍රශ්න තවමත් අවසන් වෙලා නැහැ. ඔවුන් අන්තර්ජාතික ලෙස ප්‍රචාරක කටයුතු පවත්වාගෙන යනවා. ඔවුන්ගේ අදිසි හස්තය ඒ දෙසට යොමුවෙලා තියෙනවා. ඒ නිසා සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රභූවරු ජීවත් වන ස්ථාන සමීපයේ සැක කටයුතු ලෙස හැසිරුණොත් ප්‍රශ්න කරනවා. අපට සිද්ධවෙලා තියෙන්නෙ හැම කෙනෙක් දිනාම, හැම සිද්ධියක් දිනාම විමසිල්ලෙන් බලන්නයි. ඒ විමසිල්ල නිසා තමයි යම් යම් දේවල් සොයාගන්න ලැබෙන්නෙන්” පොලිස් ස්ථානාධිපති වරයා සඳහන් කළ ඒ විමසිල්ලෙන් බැලීම අයහපත් දෙයක් යැයි කීමට මා ඉක්මන් වෙන්හෙ නැහැ. එය ඔවුන්ගේ රාජකාරිමය වගකීමක්. ඒත් අපි එකිනෙකා කෙරෙහි සැකයෙන් බලන එක, අපේම රටේ උපන් ඇතැම් අයට ආගන්තුකයන් ලෙස සැලකීම වැනි කාරණා තමයි මගේ හිතට වධ දෙන්නේ.

පොලිස් ස්ථානාධිපතිවරයාගේ උපදෙස් අනුව ජගත් මෙන්ඩිස් මහතා මුණගැසීමට මට සිදු වුණේ, ඔහු කුරුඳුවත්ත පොලිස් නඩු මෙහෙයුම් අංශයේ සැරයන්වරයා වන නිසයි. මගේ ප්‍රශ්නකිරීම් හමුවේ ඔහු මට කරුණු පැහැදිලි කළා.

“නිදහස් මාවතේ තියෙන චන්ද්‍රිකා මැඩමිගෙ නිවස විචියෝ කරල තියෙනවා. ඒ පංගම දුරකථනයේ මරාගෙන මැරෙන බෝම්බකාරයෙකුගේ පින්තූර තියෙන විස් එකක් (දත්ත ගබඩා කරන මෙමර් කාඩ් එකක්) තිබුණා. ඒ සම්බන්ධයෙන් තමයි සැකය ඇති වුණේ. ඒ ගැන විමර්ශනය කරන්නයි අත්අඩංගුවට ගත්තේ. නැතුව දෙමළ නිසා නෙවෙයි.

නැම පුද්ගලයකු ගැනම සැක මතුවෙන්නෙ නෑ. අනික ජායාරූප ගත් නිසාම නෙවෙයි අත්අඩංගුවට ගත්තේ. එම ස්ථානයේ ජීවත් වුණේ රටේ ප්‍රධානම පුරවැසියෙක්. ඇය ත්‍රස්තවාදී ප්‍රහාරවලට ලක් වූ කාන්තාවක්. ඇයට තර්ජන තිබෙන බවට සැක කෙරෙනවා. සාධාරණ සැකයකින් තොරව කෙනෙක්ව අත්අඩංගුවට ගන්න බැහැ. මේ තුන් දෙනාගෙන් එක් අයෙකුට පමණයි සිංහල කතාකරන්න හැකියාව තියෙන්නෙ. අනික හැඳුනුම්පත තිබුණොත් එක් අයෙක් ළඟ විතරයි. ෆැන්සිස් ඇන්ටනිගේ ඉම් අංක 37174606448555 දරන නොකියා වර්ගයේ පංගම දුරකථනය ගැනත්, මේ තිදෙනා ගැනත් ජාතික බුද්ධි අංශ හා ත්‍රස්ත විමර්ශන අංශ මගින් විමර්ශන කටයුතු සිදු කෙරුණා. ඔවුන්ගේ ඇඟිලි සලකුණු පරීක්ෂා කළා. මොවුන් නිර්දෝෂී අය බව ඔප්පු වූ නිසා නිදහස් කළා.”

මා මේ ලියන කතාව නිසා ඔබ කුතුහලයට පත් වෙලා ඇති කියලා මම හිතනවා. අනවශ්‍ය විධියට කුතුහලයක් ඇති කරලන්න මම කැමති නැහැ.

සැකකාර තරුණයෝ

මා මෙහි සඳහන් කළ දෙමළ තරුණයින් තිදෙනාගේ කතාව දිගහැරුණේ කොළඹ මහේස්ත්‍රාත් අධිකරණය හමුවේ. ජුනි මස 24 දිනයි. කොළඹ කුරුඳුවත්ත පොලිසිය අධිකරණයට ඉදිරිපත් කළ බී වාර්තාවක් සලකා බැලූ අතිරේක මහේස්ත්‍රාත් නිශාන්ත පීරිස් මහතා, එහිදී ජුනි මස 27වනදා දක්වා සැකකරුවන් බන්ධනාගාර ගත කරන ලෙස නියෝග කළා. ඔවුන්ට චරේනි චෝදනාව වූයේ, හිටපු ජනාධිපතිනි චන්ද්‍රිකා කුමාරතුංග මහත්මියගේ නිල නිවස පංගම දුරකථනයකින් විචියෝගත කිරීමයි. එ සඳහා භාවිත කළ පංගම දුරකථනයේ මරාගෙන මැරෙන විල්ටීට්ට් ප්‍රහාරයකින් මියගිය අයෙකුගේ ජායාරූප ඇතුළත්ව තිබුණා. එම නිසා මොවුන් ගැන විමර්ශනය කිරීමට අවශ්‍ය බව පොලිසිය අධිකරණයට දැනුම් දුන්නා.

හිටපු ජනාධිපතිනියගේ නිල නිවසේ රාජකාරයේ නියුතු උප පොලිස් පරීක්ෂක හිමල් පියතිස්ස මහතාගේ දැනුම්දීමකට අනුව මෙම තරුණයින් තිදෙනා 2014 ජුනි 22 දින රාත්‍රී 7.30ට පමණ අත්අඩංගුවට ගෙන තිබුණා.

හිතියු සරත් සොයිසා මහතා මේ තරුණයින් වෙනුවෙන් අධිකරණයේ පෙනී සිට ඔවුන්ගේ නිර්දෝෂීභාවය ගැන කරුණු ඉදිරිපත් කළා. පසුව පොලිසිය කළ විමර්ශන මගින් අනාවරණය වූ කරුණු අනුව ඔවුන් නිර්දෝෂී අහිංසක පුද්ගලයින් යැයි අධිකරණයට දැනුම් දෙනු ලැබුවා. එහිදී ඔවුන් නිදහස ලැබූ බව ඇත්ත. ඒත් කතාව එතෙකින් ඉවර නැහැ. අධිකරණයෙන් නිදහස ලැබූ එක් අයෙකු ලැප්පාව හා මානසික පීඩාව නිසා රැකියාව හැර දමා උපන් ප්‍රදේශය වූ නුවරඑළියට ගිය බව සැලකිල්ලට ගත යුතු කාරණයක්.

ඉන් පසු මගේ අරමුණ වුණේ, මේ තරුණයින් තිදෙනා එනම් ගුරුත්සිස් ඇන්ටනි (19) කනේෂන් ඉලේරාජී (22) මාලිංගම් මිත්රන් (19) සොයා යෑමයි. මා සොයාගත් තොරතුරු අනුව මගේ ඊළඟ ගමනාන්තය වුණේ කිරුළපන වෙළෙඳ සංකීර්ණයයි. කිරුළපන ශ්‍රී රාමී ස්ටෝර්ස්හි හිමිකරු වන පී. රාමමුර්ති මහතාගෙන් ලද තොරතුරක් හිසා ගනේෂන් සොයාගැනීමට අපහසු වුණේ නැහැ.

ඉලේරාජීගේ කතාව

තැනිගත් දූසින් මා දෙස බලා සිටින කනේෂන් ඉලේරාජී හමුවීමට මා පැමිණි කාරණය ඕනෑම වටහා දෙන්නට ටිකක් වෙහෙස දරන්නට සිදු වුණා. ඒ ඕනෑම සිංහල බැරි නිසයි. මටත් දෙමළ බැරි නිසයි. කිරුළපන වෙළෙඳ සංකීර්ණයේ රොෂාන් සැලුන් හිමිකරු වන රොෂාන් මහතාගේ උදව්වෙන් අපි අදහස් හුවමාරු කර ගත්තා. මේ ඉලේරාජීගේ කතාවයි.

''මගේ ගම මහනුවර, පන්චිල. අපි වතු දෙමළ. මගේ තාත්තා තේ වත්තක මේසන් බාස් කෙනෙකුට අත් උදව් දෙනවා. අම්මා රැකියාවක් කරන්නෙ නෑ. මගේ අයිසා විවාහ වෙලා. අක්කා අවිවාහකයි.

මම අපොස සාමාන්‍යපෙළ විභාගයට දෙමළ භාෂාවෙන් පෙනී සිටියත් සමත් වුණේ නැහැ. ඒ හිසා රැකියාවක් කරන්න තමයි කොළඹ ආවෙ. 2011 අවුරුද්දේ මම පිටකොටුවේ රෙදි කඩේක වැඩ කළා. ඊට පස්සෙ තවත් කඩේක වැඩ කළා. කිරුළපන තියෙන මේ කඩය, ශාන්තාස් රේඩී සෙන්ටර් අයිති මගේ තාත්තගෙ අයිසගෙ පුතාට. මේ කඩේට ඇවිත් අවුරුදු තුනක් වෙනවා. අහිත් යාළුවො දෙන්නා මට පස්සෙ කඩේට ආවෙ. ඒ දෙන්නා කඩේට ගත්තෙ අයිසගේ හැඳුනුම්කමට. අපි නතරවෙලා ඉන්නෙ කඩේ පිටිපස්සෙ තියෙන බෝඩිමක.

ඉරිදා හවස 2න් පස්සෙ තමයි අපට හිවාඩුවක් ලැබෙන්නෙ. ඒ දවස්වලට අපි තුන්දෙනා කොළඹ ගිහින් විනෝද වෙනවා. කොළඹට ආවාම හිදහස් මාවතේ ගෙදරක වැඩ කරන මගේ අක්කවත් බලන්න යනවා. ඒ මගේ ලොකු අම්මගෙ දුව. නම පාස්කම් යමුනා රාණි. වයා ගෘහ සේවිකාවක්. වදන් මම ඒ ගෙදරට ගිහින් වයන්

එක්ක කතාබහ කරලා එද්දි මාව පොලිසියෙන් අත්අඩංගුවට ගත්තා. ඊට කලින් මගේ යාළුවො දෙන්නව අත්අඩංගුවට අරගෙන තිබුණා. එයාල එලියේ පොටෝ ගනිමින් ඉඳල තියෙන්නෙ. ඒ වෙලාවෙ මා ළඟ ජාතික හැඳුණුම්පත තිබුණා. ඒත් අනිත් දෙන්න හැඳුණුම්පත් ගෙනවිත් තිබුණො නෑ. කඩේ බැරවෙලා ඇවිත්. පොලිසියෙන් අනන දේවල් අපිට හරිහැටි තේරුණේ නෑ. පස්සෙ දෙමළ දන්න පොලිස් නිලධාරියෙක් යෙදව්වා අපේ අදහස් හුවමාරු කරගන්න.

ග්‍රැන්සිස්ගෙ කැමරා දුරකථනයෙන් තමයි පොටෝ අරන් තියෙන්නෙ. ඒකෙ මරාගෙන මැරෙන අයගෙ ජායාරූප ඇතුළත් චිප් එකක් තිබ්ල තියෙනවා. ඒ චිප් එක එයා පාලේ තිබ්ල ඇතිඳපු එකක්. චිප් එකේ තියෙන පින්තූරවල චිස්තර ග්‍රැන්සිස් දැනගෙන ඉඳල නෑ. ඒත් වැට්ලා තිබුණු නිසා ඇතිඳගෙන තියෙනවා. ඇත්තෙන්ම වන්දිකා මැඩම්ගෙ ගෙයක් එතන තියෙනවා කියලා අපි දැනගෙන හිටියෙ නෑ. ඇත්තටම යාළුවො දෙන්න පොටෝ අරන් තියෙන්නේ මැඩම්ගෙ ගේ නෙවෙයි, පාරෙ තියෙන මල් ගස්. හිදහස් වතුරසුයට යන හිදහස් මාවතේ තමයි පොටෝ අරන් තියෙන්නේ.

අපිව පොලිසිට අරන් ගිහින් ප්‍රශ්න කළා. ඊට පස්සෙ උසාවියෙන් බන්ධනාගාර ගත කළා. අපිට බැන්නෙ ගැහුවෙ නම් නැහැ. ඒත් අපි පුදුම විදියට බය වුණා. ලජ්ජාවට පත් වුණා. වික්ෂිප්තභාවයට පත් වුණා.’’

ජායාරූපයක් ගැනීම මෙතරම් දුරදිග ගිය කරුණක් වූයේ කෙසේද? දෙමළ තරුණයින් කෙරෙහි සමාජයේ උකුසු ඇස තවමත් යොමුව ඇති බව නොවේද? යුද්ධය නිමා වී සාමය උදා වී ඇති බව කීවාට සැබෑ සාමය සැබෑවටම උදා වී ඇත්නම් මෙවන් දේ විය හැකිද? මෙයින් පෙනෙන්නේ සමාජයේ මතුපිටින් ඇති දෙයට වඩා අළු යට ගිනි පුපුරු සේ කැකෑරෙන අර්බුදයක් ඇති බව නොවේද?

මේ තිදෙනා රැකියාව කළ කිරුළපන ශාන්ත ස්ටෝරිස්හි හිමිකරු වන ශාන්ත කුමාර් මහතා මේ ගැන කියන්නේ මෙහෙම කතාවක්.

මහනුවර පන්විල ඉඳලා මම කොළඹට ඇවිත් වසර 16ක් වෙනවා. මේ සිල්ලර කඩය විවෘත කරලා දැන් වසර 2 1/2ක් වෙනවා. මේ ළමයි ඒ කාලෙ ඉඳලා වැඩ කරන්නේ. අපි යාපනයට සම්බන්ධ නැහැ. ඒත් සැකය නිසයි අත්අඩංගුවට අරන් තියෙන්නේ. පත්තරවල පළ වුණු නිසා ගමේ අය පවා දැනගත්තා. එයින් අපි හුඟාක් අපහසුතාවට පත් වුණා. හැමෝම මේ ගැන විමසද්දි අපි හරිම අපහසුතාවට ලක් වෙනවා.’’

මේ සිද්ධියේ වඩාත්ම ශෝචනීය තත්ත්වය වන්නේ, මේ ද්‍රවිඩ තරුණයන් තිදෙනාගේ මානසිකව ඇති වූ අවපාතයයි. ඔවුන්ගේ පැනය වන්නේ මෙවන් ශෝචනීය ඉරණමකට පත් වන්නට සිදු වූයේ ද්‍රවිඩ නිසාද යන්නයි. ගනේෂන් ඉලේරාජී පවසන මෙ වදන්වලින් ඒ බව ගම්‍ය වෙනවා.

‘‘කවදාවත් බලාපොරොත්තු නොවුණු දෙයක් අපට සිදුවුණේ. දෙමළ හින්දු අපට මෙහෙම සිදුවුණේ කියල හිතෙනවා. සමහර විට සිංහල අයට නම් මෙහෙම වුණේ, මේ වගේ දුරදිග නොයන්න ඉඩ තිබුණා. අනික අපට හොඳින් සිංහල කතාකරන්න පුළුවන්කම තිබුණ නම්, කරුණු පැහැදිලි කරලා දෙන්න හැකියාව තිබුණා.’’

වල්ටීටී යුද්ධ කාල මිනිසුන්ට අත් දකින්නට අත්විඳින්නට සිදු වුණු සිද්ධීන් නිසා සමාජය තාමත් දෙමළ අය දිනා බලන්නෙ වපර ඇසින්. සැක සහිතව. අපේ ගමේ නම් තවත් වතු දෙමළ පවුල් සිටිනවා. ඒත් අගනගරයට ආවාම අපි අතරමංවෙලා වගේ දැනෙනවා. වැරදි දේ වලට අපි සම්බන්ධ වෙලා නෑ. සිංහල තරුණයෝ ගාලු මුවදොර රංචු පිටින් විනෝද වෙනවා. ඒත් ගාලු මුවදොරට යන්න ගිය අපට සිද්ධවුණේ මහඋළුගෙදර යන්නයි. අපටත් සිංහල තරුණයන්ට වගේ නිදහසේ සැරිසරන්න කාලයක් විනතුරු අපි බලන් ඉන්නවා.”

සිංහල දෙමළ භාෂා හරඹයේදී අපට උදව් කළ රොෂාන් සැලුන්නි රොෂාන් මහතා අවධාරණය කළේ මේ ප්‍රශ්නයේ දෙපැත්තක් තිබෙන බවයි.

“වල්ටීටී යුද්ධ කාල මාවත් අත් අඩංගුවට අරගෙන දින 14ක් ඊමාන්ඩ් එකේ ඉන්න සිද්ද වුණා. එවන් සමාජ පසුබිමක සමස්ත සමාජය දිනාම ඒ විධියට සැක මුසුව බැලීම සාධාරණයි. ඒත් අනිත් අතට, හැම ද්‍රවිඩ තරුණයෙක්ම මේ සඳහා වගකිවයුතු නැහැ.”

මාලිංගමිගේ කතාව

අත්අඩංගුවට ගත් තරුණයන් තිදෙනාගෙන් දෙවැන්නා වන්නේ, මහනුවර පන්විල අප්පලබැද්දේ පදිංචි මාලිංගමි මිත්‍රන් ය. මාලිංගමිට අනිත් දෙදෙනාට වඩා සිංහල හැසිරවීමේ හැකියාවක් තියෙනවා. මේ ඔහුගේ හඬයි.

“මට ඉන්නේ අයියි, නංගිලා දෙන්නයි, මල්ලයි. තාත්තා රැකියාවට කරන්නෙ මේසන් වැඩ. අම්මා කුවේට්වල ගෘහ සේවිකාවක් ලෙස වැඩ කරනවා. මම දෙමළ මාධ්‍යයෙන් අපොස සාමාන්‍ය පෙළ ලිවට අසමත් වුණා. කොළඹට ඇවිත් අවුරුද්දක් විතර වෙනවා. පෙරාටෝ අල්ලපු එකට කුඩුවෙ දැමීම එක ගැන දුකයි. තාත්තන් බැන්නා පොටෝ ඇල්ලුවෙ ඇයි කියලා. ඊමාන්ඩ් එකේ ඉඳලා කඩේට ආවාම අනිත් අයත් අහනව පොටෝ ඇල්ලුවෙ ඇයි කියලා. අපේ යාච්චා එදාම ගමේ ගියා. අපි දෙන්නා ඊට පස්සෙ කවදාවත් ඇවිදින්න ගියේ නෑ. ඉරිදුටත් ඔහේ බෝඩිමට වෙලා ඉන්නවා. අපිත් ආසයි නිදහසේ ජීවත් වෙන්න. ඒත් මොකක්දෝ අවාසනාවකට අපට ඒ වාසනාව නෑ.” මාලිංගමි පැවසුවේ හැඟුම්බරව.

ඇන්ටනිගේ කතාව

මේ සිදුවීමෙන් වඩාත් අසාධාරණයක් වුණේ ග්‍රැන්සිස් ඇන්ටනිට. ඔහුට ඇති වුණේ මානසික පීඩාව පමණක් නෙවෙයි. රැකියාවත් අහිමි වුණා. සිංහල භාෂාව ගැන අල්ප දැනුමක් වත් නැති ඇන්ටනි දැන් ජීවත්වෙන්නේ නුවරඑළිය, බෝපත්තලාවේ. ඔහුගේ ප්‍රකාශයක් ලබාගන්නට මට මහත් වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවුණා.

“මගේ අම්මා තාත්තා නුවරඑළියේ. මට මල්ලි කෙනෙක් ඉන්නවා. මම අපොස සාමාන්‍යපෙළ දෙමළ භාෂාවෙන් ලිවට පේල් වුණා. අපි හුඟාක් දුප්පත්. කොළඹට ගිහින් අවුරුදු එකහමාරක් විතර වෙනවා. මම ගෙදරටත් උදව් කළා. කැමරාවක් තියෙන ජංගම දුරකථනයකට මම ආසාවෙන් හිටියේ. ඒ නිසා ටික ටික සල්ලි එකතු

කරලා ඒක අරගත්තෙ ළඟදී. වාහනයකට කඩේ බඩු වගයක් දාද්දී, බිම වැටීලා තිබුණු චීප් චිකක් මට හම්බවුණා. මම ඒක මගේ ෆෝන්චිකට දාල තියාගත්තා. හිදුහස් මාවතේ තියෙන මල්ගස් පසුතලයට තියලා පෙහාටෝ ගන්න හිදුහසක් තියෙනවා කියලයි අපි හිතුවේ.

ජීවිතේ පළමුවෙනි වතාවට තමයි හිරේ විලංගුවෙ වැටුණේ. ඒ දවස් කීපය ජීවිතයේ අමතක නොවෙන අමිහිරි අත්දැකීමක්. හිතට ඇතිවෙන්නෙ බයක්, තැතිගැනීමක්. අන්තිමට මට රස්සාවත් හැති වුණා. මේ ගැන ගමටත් ආරංචි වෙලා. දැනුවත්ව වරදක් නොකරපු අපිව බල කුඩුවෙ දැමීමෙ අපි දෙමළ හින්දද? මට තියෙන ප්‍රශ්නෙ ඒකයි.

තිස් වසරක් පුරා පැවති විල්ටීටීර් යුද්ධය හේතුවෙන් මෙවැනි වැරදිමි සිදු වූ පළමු අවස්ථාව මෙය නොවන අතර අවසාන අවස්ථාව මෙය මෙය වේයැයි කිව හැක්කේ කාටද?

යුද සමයෙන් පසුව සාමකාමී සමාජයක් පවතින බවට කොතරම් හඬගැවත් ඊට යටින් කැකෑරෙමින් දිවෙන අදෘෂ්‍යමාන, නොසිඳුණු අර්බුදයක් ඇති බව මේ සිද්ධියෙන් ගම්‍ය නොවන්නේද?

වල අලි වහ අලි කළ පමණින් අලි විනිස ගැටුම හතර වේද?

රාහුල් සමන්ත හෙට්ටිආරච්චි

හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ උග්‍ර ගැටලුවක්ව පවතින අලි-මිනිස් ගැටුම තේමා කරගත් මෙම ලිපිය, එම ගැටලුවේ බරපතලකම ගැන මෙන්ම ඊට හේතු සාධක වූ කරුණු කෙරෙහිද අවධානය යොමු කරයි.

ලිපියෙන් අවධාරණ කරන ප්‍රමුඛ කාරණය වන්නේ මෙම ගැටලුව පිළිබඳව විද්‍යානුකූලව කරුණු අධ්‍යයනය කොට පිළියම් යෙදීමේ අවශ්‍යතාවයි.

WILL THE CHANGING OF THE NAME 'ELEPHANT' PUT A FULL STOP TO THE CONFLICT BETWEEN HUMANS AND ELEPHANT?

This article which was developed based on the crucial issue of 'Conflict between Humans and Elephant' concentrates on revealing and identifying the real situation of the issue and the influential factors that lie beneath that.

The fundamental perspective which is emphasized in this article is the necessity of investigating the issue and the related factors through a scientific approach.

පෙරදිග මිනිසුන්ගේ සංස්කෘතිය තුළ අලියාට හිමි වන්නේ අද්විතීය ස්ථානයකි. ඉතිහාසයේ බුදුන් වහන්සේට පවා වන අලින් පිහිට වූ බව බෞද්ධ පොතපතෙහි සඳහන් වේ. පුරාසික යුගයෙන් පසුව ගොඩබිමෙහි ජීවත් වන විශාලතම සත්වයා වන අලියා රටවල් කිහිපයකට පමණක් සීමා වෙයි.

අප සංස්කෘතිය තුළ දිගු ඉතිහාසයකට හිමිකම් කියන අලි-මිනිස් සබඳතාව අතිබවා මේ වන විට අලි මිනිස් ගැටුම ඉස්මතු වී තිබේ. හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කය, මෙම තත්වය වඩාත් උග්‍ර ලෙස දක්නට ලැබෙන ප්‍රදේශයකි. වගකිවයුතු පාර්ශ්ව, කාලයක සිට පැවති මෙම ගැටුම කෙරෙහි අනවබෝධයෙන් ක්‍රියා කිරීම නිසාම තත්වය උග්‍ර වී ඇත.

හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ අලි මිනිස් ගැටුම ගැන අවධානය යොමු කරන විට, 2001දී වලව වම් ඉවුර සංවර්ධන යෝජනාක්‍රමයේ බලපෑම කැපී පෙනෙන සාධකයකි. හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ අම්බලන්තොට, හම්බන්තොට, සූරියවැව යන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාස කිහිපයක සිදු කළ සංවර්ධන කටයුතුවලදී අලුතින් කැලෑ බිම් හෙළි කර වගාබිම් ලෙස අස්වැද්දීම සිදු විය. මෙහිදී විශාල කැලෑ ප්‍රදේශයක් ඵලී කරන ලදී. එම හේතුවෙන් වන අලි ඇතුළු වන සතුන්ගේ වාසස්ථාන විශාල ප්‍රමාණයක් අහිමි විය. මේ හේතුව නිසාම 2005 වසර පමණ වන විට මෙසේ වාසස්ථාන අහිමි වී සිටින වන අලි ලුණුගම්වෙහෙර ජාතික උද්‍යානයට පලවාහැරීමට විශාල මුදල් සම්භාරයක් වැය කරමින් විශේෂ මෙහෙයුම් දෙකක් ක්‍රියාත්මක කළ අතර එයින් වන අලි 300 කට අධික ප්‍රමාණයක් ලුණුගම්වෙහෙර ජාතික උද්‍යානයට මුදා හැරිණි.

වන අලි ලුණුගම්වෙහෙර වනෝද්‍යානයට ගෙනවිත් දැමීම නිසාම එම වනෝද්‍යානය යටතේ වන අලි සුපෝෂණ මධ්‍යස්ථානයක් පිහිටුවන ලද නමුත් නැවත ජන්ම භූමි සඳහා පැමිණීමේ අරමුණින් ලුණුගම්වෙහෙර ජාතික උද්‍යානයේ විදුලි වැට මායිමට පැමිණ සිටි වන අලින් නව දෙනෙකුට වඩා වැඩි ප්‍රමාණයකට එම කාලය තුළ ආහාර නොමැතිව මිය යාමට සිදු විය. එසේ වීමට හේතුව නිරන්තරයෙන් තම ජන්ම භූමිවලට කැමති සත්වයෙකු වන අලියා, නව පරිසරයට අනුගත වීමට දක්වන මැලි කමයි. එම නිසාම පන්නා දැමූ වන අලින්ගෙන් කොටසක් විදුලි වැටවල් කඩාගෙන තම ජන්ම භූමිය කරා පැමිණීමද සිදු විය. මෙය හම්බන්තොට කලාපයේ අලි මිනිස් ගැටුමට මුල පිරූ සාධකයක්ද විය.

වලව වම් ඉවුර යෝජනා ක්‍රමයට පසුව ඉතිරි වූ කැලෑ බිම් රාශියක් හම්බන්තොට සිදුවූ තවත් දැවැන්ත සංවර්ධන ව්‍යාපෘති සඳහා ඵලී කෙරිණි. හම්බන්තොට වරාය, මත්තල ගුවන් තොටුපළ එයින් ප්‍රමුඛ වෙයි. ඒ සඳහා ඵලී පෙනෙළි කෙරුණේ, හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ වන අලි බහුලව ජීවත් වූ ප්‍රදේශයන්ය.

මෙම හේතු මත 2008-2009 කාලය තුළදී ඉදිරිපත් වූ පරිසර ඇගයීම් වාර්තාවලට අනුව ඉතිරි වූ කැලෑ ප්‍රදේශ වන අලින් සඳහා නම්කර ගැනීමට පරිසරවේදීන් විවිධ වැඩසටහන් ක්‍රියාත්මක කළ අතර ඒ අතර 'ගජ මිතුරෝ' සංවිධානය එහිදී ප්‍රමුඛ විය. මෙම වැඩසටහන යටතේ මසකට කිහිපවරක් දිස්ත්‍රික් ලේකම් තුමාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් රූස්ඵ මේ සම්බන්ධයෙන් විවිධ සාකච්ඡා පැවැත්විණි. එහිදී ඉතිරි වී ඇති කැලෑ ප්‍රදේශ 'කළමණාකරන රක්ෂිත' ලෙස හඳුනාගෙන ගැසට් කිරීමට ගජ මිතුරෝ කමිටුව අනුමත කළත් මේ වන විටත් එය නිසි අයුරින් ක්‍රියාත්මක වී නැත.

වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුවේ සංගණනවලට අනුව දැනට හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කය තුළ ඉතිරි වී සිටින වන අලි සංඛ්‍යාව 419කි. එම වන අලිගෙන් 100ක් පමණ විවිධ සෘතු වලදී වන තීරු තුළින් ධූන්දල වනෝද්‍යානයට සංක්‍රමණය වෙති.

හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ සංවර්ධන කටයුතු හා නීතිවිරෝධීව සිදුවන වන සංහාරය නිසාම අලි මිනිස් ගැටුම මේ වන විට ඉතා උග්‍ර තත්වයට පත් වෙමින් තිබේ. ඉහතින් සඳහන් වූ පරිදි බලධාරීන් විවිධ අවස්ථා වලදී අලි මිනිස් ගැටුමට පිළිතුරු සෙවීමට කටයුතු කළත් වන අලිගේ අදාළ විද්‍යාත්මක කරුණු හා ඔවුනට ආවේණික පුරුදු කෙරෙහි නිසි අවධානයක් අවබෝධයක් නොමැතිව හුදු දේශපාලන අරමුණු මත පමණක් ක්‍රියා කිරීම නිසා වන අලිගෙන් මිනිසුන්ට මෙන්ම වගාවන්ට සිදු වන හානිය වැඩි වී ඇත.

වන අලි යනු ස්වභාවයෙන්ම සංචාරක සත්වයෙකු වනවා මෙන්ම ඔවුන් ගමන් කරන්නේ ඔවුන්ටම ආවේණික මාර්ග ඔස්සේය. සංවර්ධන කටයුතු සඳහා වන අලිගේ භූමි හෙළි පෙහෙළි වුවද ඔවුන් සිය සංචාරක භූමි අත් හැරීමට පසුබට වෙති. වන අලිගේ ස්වාභාවික සංවර්ධන භූමි අහිමි වීමත් ඔවුන් එක ප්‍රදේශයකට කොටු වීමත් යන කාරණා පදනම් කරගෙන වන අලිගේ නිරන්තරයෙන් ගම් වැදීම් සිදු වේ. එමෙන්ම විවිධ දේශගුණික වෙනස් වීම් නිසාද වන අලි සංවර්ධනය වෙති. වන අලියෙකු දවසකට අවම වශයෙන් කිලෝ මීටර් 3,4 සිට කිලෝ මීටර් 20 වැනි දුර ප්‍රමාණයක සැරි සරයි. මෙම ජීවන රටාවට සරිලන වනාන්තර තිබිය යුතුය.

අලිගේ හිමි කැලෑ ප්‍රදේශ තුළට ගවයින් ඇතුළු කිරීමද අලි මිනිස් ගැටුම උග්‍ර කිරීමට හේතුවකි. ගවයින් උලාකෑම නිසා වන අලිගේ තෘණ ආහාර හිඟ වේ. වන අලියා යනු ඉඳුල් නොකරන ලද තෘණ ආහාරයට ගන්නා සතෙකි.

වන අලියාට හිමි වූ පටු කැලෑ ප්‍රදේශයක් තුළ අවශ්‍ය තරම් ආහාර නොලැබීම නිසා අලිගේ ගම්වලට පැමිණීමට පුරුදුවෙති. එහිදී අලියාට අවශ්‍ය රස මුසු හමු වේ. ඒ ගොවි බිම්ය. නිරන්තරයෙන් ඇබ්බැහි වීම්වලට කැමති අලි ඔවුන්ට පුරුදු ආහාර සොයා නිතර ගම් වදිති. කොතරම් විදුලි වැටවල් ඉදිකර වන අලි කුඩා භූමි ප්‍රමාණයකට කොටු කිරීමට තැත් කළත් ඔවුන් ඒ තුළ රැඳී සිටින්නේ තමන්ට අවැසි ආහාර පාන තිබෙනම් පමණි.

ලෝකයේ ඩයිනෝසිරස් වැනි සතුන් විනාශ වී ගිය නමුත් වන අලියා විනාශ නොවීමට හේතු වූ කාරණා අතර එක් හේතුවක් වූයේ වන අලිගේ අතර 'ලේ නෑ විවාහය' නොමැති වීමයි. වන අලි පිරිමි සතුන් වයස අවුරුදු 12-13 අතර කාලය තුළ වැඩි වියට පත්වීමෙන් පසු රංචුවෙන් පන්නා දැමීම සිදුවේ. එහිදී වෙනත් රංචුවක සහකාරියක් සොයාගත යුතුය. අපට තනි අලිගේ ලෙස බොහෝ විට හමු වන්නේ මෙසේ රැලෙන් පන්නා දමා ඇති පිරිමි සතුන්ය. මඳ කිපෙන සමය ලෙස ගැමියන් හඳුන්වන කාලය තුළ වන අලියාට සහකාරිය සොයාගත නොහැකි වුණ විට වන ඔවුන් දරුණු ගති ලක්ෂණ දැකිය හැකිය.

මෙවැනි කාරණාද අලි මිනිස් ගැටුම සම්බන්ධයෙන් පිළිතුරු සොයන විට දැනගත යුතු වේ. මෙවැනි සතුන්ට කළ යුත්තේ වෙඩි තැබීම නොව වෙනත් රංචුවකට මුදා හැරීමට කටයුතු කිරීමයි.

මෙවැනි කාරණා ගැන අනවබෝධයෙන් වන අලි සංරක්ෂණය කිරීමට යාමද අලි මිනිස් ගැටුම උග්‍ර වීමට හේතුවකි. මිනිසා ළඟට සිටින බුද්ධිමත් සතෙකු ලෙස පිළිගැනෙන වන අලියා දෙස මැරයන් දෙස බලන ආකාරයට බැලිය යුතු නොවේ.

දුටුගැමුණු රජු ළඟ සිටි කඩොල් ඇතාද හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ රැකව ප්‍රදේශයෙන් අල්ලාගත් 'රුහුණු ගැටව්' නැමති කුරු අලි විශේෂයට අයත් වන අතර අද වන විටත් හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කය තුළ දක්නට ඇත්තේ එම ගණයට අයත් අලි ඇතුන්ය. කෙසේ නමුත් මෙම වටිනා සතුන් පිළිබඳව බලධාරීන් නිසි අවබෝධයක් නොමැතිව අලි මිනිස් ගැටුමට පිළිතුරු සෙවීමට යෑම නිසා වන අලින් මෙන්ම මිනිස් ජීවිතද විශාල ප්‍රමාණයක් පසුගිය වසර කීපය තුළ අපට අහිමි විය.

2008 සිට 2014 නව වන මස දක්වා හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ අලි ඇතුන් මිය යෑම. (චාරිතා වී ඇති)

2008	07
2009	03
2010	08
2011	03
2012	06
2013	13
2014	10
එකතුව	50

අලි ප්‍රහාරවලින් අහිමිවූ මිනිස් ජීවිත
2010 02
2012 07
2013 02
2014 06 (නව වන මස දක්වා පමණි)
එකතුව 17

ඉහත සටහනට අනුව පසුගිය කාලය තුළදී මිනිසුන්ගේ ප්‍රහාර නිසා අලි 50දෙනෙක් මිය ගොස් ඇති අතර මිනිස් ජීවිත 17ක් වන අලි පහර දීමෙන් අහිමි වී තිබේ.

හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ තිබෙන මෙම අලි මිනිස් ගැටුම උග්‍ර වූයේ මෑත කාලයේ සිදුවන මෙම නිමක් නොමැති වන සංහාරය හේතුවෙනි. නමුත් මීට දශක කීපයකට පෙර හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ යාල හා ධුන්දල වනෝද්‍යාන හැරුණු විට අම්බලන්තොට, කුට්ටිගල, බෙලිඅත්ත, සූරියවැව, මත්තල, හම්බන්තොට, තිස්සමහාරාම, ලුණුගම්වෙහෙර වැනි ප්‍රදේශ වලද වන අලින් බහුල ලෙස ජීවත් වුවත් මෙවැනි ආකාරයේ අලි-මිනිස් ගැටුමක් ඇති වී නොමැත. එසේ අලි-මිනිස් ගැටුමට පිළියම් සෙවීමේ පළමු පියවර විය යුත්තේ මෙම වන සංහාරය වහා නතර කිරීමයි.

යෝජිත වන අලි කළමනාකරණ රක්ෂිතය ඉතාමත් ඉක්මනින් තනා එහි වන අලින්ට ජීවත් වීමට හැකි පරිසරයක් ගොඩනගා එම භූමිය වන සංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුවට නොව වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුවට ධාරදිය යුතුය. වෙනත් වනෝද්‍යානවලට හා කැලෑ ප්‍රදේශවලට වන අලින්ට සංක්‍රමණය වීම සඳහා නියමිත අයුරින් අලිමංකඩවල් තැබිය යුතුය. එහිදී වන අලින්ට අදාළ විද්‍යාත්මක කාරණා සම්බන්ධයෙන් බලධාරීන් මනා අවබෝධයකින් යුතුව කටයුතු කළ යුතු වෙයි.

ප්‍රදේශයේ පැරැන්නන්ට අනුව අතීතයේ හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කය තුළ මෙවැනි අලි මිනිස් ගැටුමක් තිබී නැත. අතීතයේ මෙයට වඩා වන අලින් විශාල සංඛ්‍යාවක් ජීවත් වුවත් එවැනි ගැටුම් ඇති නොවීමට හේතු වූයේ කුමන පසුබිමක්ද යන්න ඩේවිඩ් සිල්වා මහතා මෙසේ විස්තර කරයි.

"අපේ තාත්තලැයි කාලේ 1930 විතර මේ වගේ ප්‍රශ්න තිබ්ලා නෑ. ඒ කාලේ කැලේ එක කන්නයක එක තැනක හේන් හැදුවට පස්සේ ආයෙ එතන හේන් හැදුවෙ නෑ. වෙනත් තැනක තමයි හැදුවේ. එතකොට අත්තරපු හේනෙ සතුන්ටත් කන්න තියෙනවා. සතුන් අපේ හේන්වලට ඇවිත් ඒවා විනාශ කළේ නෑ. මේ තත්වය මහවැලි ව්‍යාපාරය යටතේ ඉඩම් දුන්නට පස්සේ වෙනස් වුණා. ඒ කාලයේ අලි අපි දකිනකොට දුවනවා. දැන් අලියා අපේ පස්සෙන් පන්නනවා. විදුලි වැටවල් වුණත් සාර්ථක වෙන්හේ ගොවිපළවල අලි එළවන්න ගොවීන් ඉන්නවා නම් විතරයි. නැත්නම් විදුලි වැටවල් පවා කඩාගෙන එනවා. අපේ දෙමව්පියො කච්චුවත් අලි මැරුවෙ නෑ. අද මිනිස්සු අලින්ට නොදෙන වධයක් නෑ. මෙහෙම ගියොත් අනාගතයේදී අපට අලියෙක් දැකගන්නවත් නැතිවේවි."

මේ වන විට හම්බන්තොට බොහෝ ප්‍රදේශයන් තුළ දිනෙන් දින සිදු වන වනඅලි ඝාතන, කැලෑ විනාශය මෙන්ම අලි පැටවුන් සොරකම් කරගෙන යෑමද බහුල වශයෙන් සිදුවේ. මේ සියල්ලට එරෙහිව දැඩි ලෙස නීතිය ක්‍රියාත්මක කළ යුතුය. එසේ නොමැතිව වල් අලි, වන අලි කළ පමණින් මෙම ප්‍රශ්නයට විසඳුම් සෙවිය නොහැකි බව බලධාරීන් දැනගත යුතු කරුණකි.

සුදුගින්නෙන් විදී කැසගින්නෙන් දැවෙන වොරුවැව

ලක්මාල් කේ. බදුගේ

යුද්ධය නිසා විසි වසරක් තිස්සේ අවතැන්ව දිවී ගෙවූ මොරවැව ගොවි ජනතාව, යුද්ධයෙන් පසුව නැවත සිය ගම් බිම් වල පදංචි වී වසර 6ක්. එහෙත්, ඔවුන්ගේ ජීවිත පවත්වාගෙන යෑමට අවශ්‍ය අවම පහසුකම් හෝ නොමැතිකමින් යළි අවතැන්වීමට ඔවුන්ට සිදුව තිබේ.

යුද්ධයෙන් පසුව, යළි පදිංචි වූ ජනතාවට සහන සැලසීමේ කටයුතුවලදී රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල සහාය ප්‍රතික්ෂේප කළ රජය, එම කටයුතු මුළුමනින්ම තමන් වෙත පවරාගත් නමුත්, වසර 6ක් තිස්සේ එම ජනතාවට ජීවත්විය හැකි වාතාවරණයක් සකස් කිරීමට අපොහොසත් වී ඇත්තේ ඇයි?

‘MORAWEWA- FINALLY LIBERATED FROM THE FLAMES OF WAR....YET HAS TO SUFFER FROM THE PAIN OF HUNGER’

The civilians of Morawewa who had been living being displaced due to the detrimental effects of war for twenty years have been residing in their lands for six years since the ending of the war. Yet in spite of the relief they felt during the post war period, still their lives are traumatized and they have to live being displaced due to the lack of the essential facilities that are required for the survival of their lives.

After the war, though the government who rejected and negated the assistance that were offered by the nongovernmental organizations took the whole responsibility to their hands it can be questioned that why do they still remain as silent and passive characters during these six years being incapable of creating a secured and reliable environment for these victimized civilians.

යුද්ධයේ උණුසුම තම ගම් පියසට තදින්ම දැනෙන්නට පටන්ගත් විට තමන් වෙහෙස මහන්සිව හදා වඩා ගත් සියලු දෑ අතහැර නෙතෙහි කදුළු පිරි අත්ලෙන් පියදා ගනිමින් ඇදිවත පමණක් රැගෙන පිටව ගිය ඔවුන් යළිත් තම ගම් පියසට පැමිණෙන්නේ වසර 20 කට පමණ පසුවය. තම ජීවිතය කෙසේ වෙතත් තම ආදරණීයයන්ගේ ජීවිත රැකගැනීමට 1985 වසරේදී සිය ගමෙන් පිටව යන ඔවුන් විසි වසරක් පුරා ගෙවූ දිවිය ඉතා අමිහිරි වූ එකකි.

එදා අතහැර දා ගිය සිය මුල් ගම්බිම්වලට තමන් යළි පැමිණ පදිංචි වී වසර හයක් ගතව ඇතත් ජීවත්වීමට අවශ්‍ය අවම පහසුකම් වත් සපයා දීමට බලධාරීන් තවමත් අපොහොසත්ව ඇතැයි නැවත පදිංචි කළ මොරවැව උතුර ඩී 08 ප්‍රදේශයේ ගොවි යෝ වෝදනා කර සිටිති.

පැරැන්හෙකුගේ මතකය

මොරවැව ව්‍යාපාරය යටතේ 1963 වසරේදී තමන්ට ලැබුණු ඉඩම් කැබැල්ල තම හිතේ හයිසෙන් හා දහදිය මහන්සියෙන් සමූහ කෙරුමට මෙම ගොවි ව්‍යාපාරයට ආ ගොවියන් මහත් වෙහෙසක් දැරූ අයුරු පිළිබඳව මුදියන්සේ ගොවි මහතා ජීවමාන සාක්ෂියකි. තමන්ගේ මහන්සියෙන් වගා කළ පොල් වගාව, ඇති කළ හරකාඩාන වසර ගණනක් පුරාවටම මහ පොළොව හා ඔට්ටු වෙමින් කුඹුරු කර වපුරා හෙළාගත් අස්වැන්න, තම දහදිය මහන්සියෙන් හදා ගත් ගේ දොර, මේ සියල්ල අතහැර දා 1985 වසරේදී හෙතෙම සිය ගමේ සහෝදර ගොවියන් සමඟ ගමෙන් ඉවත්ව යන්නේ සිතකින් නොවේ. ත්‍රස්තවාදීන්ගේ ක්‍රියා නිසා නොයා බැරිකමටය.

හමුත් අද ඒ තත්වය නාත්පසින්ම වෙනස්ව තිබේ. යුද්ධය අහවරය. එහෙත් එදා තම මහන්සියෙන් සමූහ කළ ගොවි බිම් අද දක්නට නැත. තම ගොවිතැන් කෙරුමට ජලය නැත. එදා තිබූ වැව ද විනාශව ගොසිනි. පවතින දැඩි නියගය නිසා ඇළ මාර්ග ඔස්සේ ජලය කෙසේවත් ලැබෙන්නේ නැත. ගමට එන්නට තිබූ පාරද කැඩී ගොසිනි. යළි පදිංචිවී වසර හයක් ගතව ගියත් මේවා පිළිසකර කර දීමට බලධාරීන් උනන්දු නොවූ නිසා යළිත් ගොවියන් ගම හැරදා යන අයුරු, මුදියන්සේට වේදනාබර දසුනකි.

අක්කර දහසක් පුරන් වෙලා

මොරවැව උතුර ඩී-08 ගමේ පදිංචි වස්. ජී. මුදියන්සේ ගොවි මහතා සිය වත්මන් ඉරණම මෙසේ විස්තර කළේය.

දැන් අපිට වගාකරන්න නෙමේ, බොන්න වත් වතුර නැහැ. බවුසරෙන් පාරේ ටැංකියට ගහන වතුර ටික අරගන්න මීටර් පන්සියයක් ටිතර යන්න ඕන. පදිංචියට ආවට පස්සේ වැවේ වතුර ටිකවත් හරියට බෙදිලා අපිට ලැබෙන්නෙ නැහැ. ප්‍රාදේශීය සභාවේ මන්ත්‍රීලාගේ පුත්තු අම්ම අප්පගේ බුදුලය වගේ වැවේ වතුරෙන් කුඹුරු කරනවා. ඒ නිසා අපේ ගමට කුඹුරු කරන්න දෙන්න තිබුණා වතුර ටිකත් දැන් නැහැ. ඇළවල් වේලිලා ගිහින්. මේ පාර ගමේ හැමෝම කුඹුරු සේරම අතහැරලා දැමීමා.

නියං සහනාධාරයක් වත් මේ වෙනකම් ලැබුණො නැහැ. 2008 අවුරුද්දේ නැවත පදිංචියට ආවට පස්සේ ඡන්ද තුනකදී අපි දේශපාලකයන්ට ඡන්දෙ දුන්නා. ඒ කාලෙට ඇවිත් අපිට බොරු කියලා අපිව රවට්ටලා යනවා. නමුත් තාමත් අපි චදා පදිංචි කළ විදිහටම ටකරන් ගෙවල් වල ඉන්නවා. මේවා කාට කියන්නද මහත්තයෝ ?”

ඩී-08 ගම්මානය පිහිටා ඇත්තේ ත්‍රිකුණාමලය, මොරවැව ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයේ මොරවැව උතුර ප්‍රදේශයේ නාමල් වත්ත මාර්ගයේ ය. 1996 කුඹුරු අක්කර දහසකට වැඩි ප්‍රමාණයක් වගා කළ සමූහ ගොවි බිමක් වූ එය අද ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ මැදිහත්වීම මත බවුසර මගින් දිනපතා බීමට පමණක් ජලය සැපයෙන ජනාවාසයකි.

රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල සහාය අහිමි වීම

මොරවැව උතුර ඩී - 08 පැරකුම් ගොවි සංවිධානයේ සභාපති කේ. ඒ. රුවන් පුෂ්පකුමාර මහතා තම ගම්මානයේ ගොවීන් පත්ව සිටින අර්බුදයේ තවත් පැතිකඩක් හෙළි කළේය. ඒ රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල කටයුතු නතර කිරීමෙන් ඔවුන්ට සිදු වූ අසාධාරණයයි.

“යුද්ධය ඉවර වුණා කිව්වම ආයෙත් ගමට එන්න පුදුම ආසාවක් අපිට තිබුණේ. 2008දී අපි ආයෙත් ගමට ආවා. ඇවිත් ඩී 08 හංදියේ කුඩාරමක් ගහගෙන හිටියා. ඉස්සර අපේ ගෙවල් තිබුණා තැන්වල කැලේ වැව්ලා, යන්න පාරක් වත් තිබුණේ නැහැ. පස්සේ අපිම ඒවා සුද්ධ කරගෙන තමයි ගොවිතැන් කළේ. නැවත පදිංචි වුණ මුල් කාලේ රජයෙන් අපිට කිසිම දෙයක් ලැබුණො නැහැ. 2009 වසරේ එන්. ආර්. සී. කියන රාජ්‍ය නොවන සංවිධානයෙන් මොරවැව ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය හරහා තාවකාලික නිවාස හදාගන්න ටකරන් ලබා දුන්නා. ඒවා නැවත පදිංචි පවුල් 110 කට ලැබුණා.

නමුත් ඒ වෙනකොට පවුල් 180 ක් පමණ නැවත පදිංචියට ඇවිත් හිටියා. ඊට පස්සේ 2010 වසරේදී ඉතිරි අයටත් තාවකාලික නිවාස ඉදිකරගන්න ටකරන් ලබා දුන්නා. යූ. එන්. එච්. සී. ආර්. සංවිධානය හරහා කෘෂි උපකරණ ලැබුණා. මොරවැව ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය හරහා අපට මාස හයක විශේෂ සලාකයක් ලැබුණා.

2010 අගභාගයේදී අපේ ගමේ පවුල් කිහිපයකට යූ. එන්.ඩී. පී. එකෙන් ගෙවල් 30ක් සහ ප්‍රජා ශාලාවක් හදලා දුන්නා. දැරුවන්ට පෙර පාසල් යන්න කියලා සේවි ද චිල්රන්ඩ් එකෙන් පෙර පාසල හදලා දුන්නා. මේ සියලුම දේ අපිට ලැබුණේ රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල උපකාරයෙන්. නමුත් රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන මෙහෙත් පිටව යෑමත් සමගම අපේ ගමේ ඉතිරි වැඩ සියල්ලමත් ඇහහිටියා. ඉතිරි පවුල් සියල්ල තවමත් ජීවත් වෙන්නේ චදා අපිට දුන්න ඒ තාවකාලික ටකරන් නිවාසවලමයි. මේ දිස්ත්‍රික්කයට නියෝජ්‍ය ඇමතිවරුන් ඉන්නවා. අපේ ඡන්දෙන් පත්වුණු පළාත් සභා මන්ත්‍රීවරුන් ඉන්නවා. නමුත් මේ පැත්තේ එන්නේ ත්‍රිකුණාමලය ආසනේ ඉන්න සුසන්ත පුංචි හිලමේ ඇමතිතුමා විතරයි. එතුමා හිතර ඇවිත් අඩු පාඩු හොයලා බලලා යනවා. ”

එදා අපි හිටියේ රජවරු වගේ

මොරවැව උතුර කී-08 පදිංචි
පී. සීලවතී මහත්මිය

නාමල්වත්තේ කුඹුරු වැඩවල ඉන්න කොට මගේ මල්ලිට කොට වෙඩි තියලා මරලා දැමීමා. ඊට පස්සේ දිගින් දිගටම කොට අපේ ගම් වලට ගහන්න පටන් ගත්තා. රෑට උන්ගෙන් බේරෙන්න ගේ පහළ වැව පිරියේ ලදු කැලෑ අස්සේ හැරගලා ඉන්නවා. දවල්ට ගෙදරට එනවා. ගමට තුන් පාරක්ම කොට ගැනුවා. පස්සේ කොට කරදර ඉවසන්න බැරිම තැන 1985 වසරේ අපි ගම දාලා යන්න ගියා. එතකොට අපිත් එක්කම ගමේ හැම පවුලක්ම වගේ ගම අතහැර දාලා යන්න ගියා. එහෙම ගිහින් නැවත පදිංචියට ආවේ 2009 වසරේ. ඒ එතකොට අපේ ගෙවල් දොරවල් විනාශ කරලා දාලා. මේ හැමදෙයක්ම කැලෑවෙන් වැහිලා ගිහිල්ලා තිබුණා. අපි දැනට පීවත්වෙන මේ ටකරන් ගේ දුන්නේ එන්. ආර්. සී. එකෙන්. නැවත පදිංචි වුණා කියලා රජයෙන් මාස හයක් සහනාධාරයක් දුන්නා.

ඊට පස්සේ මේ වෙනකම් කිසිම දෙයක් ලැබුණේ නැහැ. ප්‍රධාන පාරේ කණු දාලා කරන්ටි එක ගියාට අපිට තවම කරන්ටි එකක් නැහැ. රෑට කුප්පි ලාම්පුව පත්තු කරගෙන ඉන්නවා. භූමි තෙල් සහනාධාරය දෙනවා කියලා එකපාරක් භූමි තෙල් බෝතල් දෙකක් දුන්නා. ඊට පස්සේ ඒකත් ලැබුණේ නැහැ. හරකුන්ට බොන්න වතුර ටික හොයා ගන්න කිලෝමීටර් දෙකහමාරක් දුර යන්න ඕන. මේ වෙනකොට ගමේ තියෙන ළිං සේරම හිඳිලා. ගෙදර පහළ තියෙන වැවත් සම්පූර්ණයෙන්ම හිඳිලා. මගේ අක්කර 03ක් කුඹුරු තියෙනවා. වතුර නැති හිසා කුඹුරුත් අතහැර දැමීමා. මහත්තයා හදවත් රෝගියෙක්. අපි දැන් පීවත් වෙන්නේ ආප්ප හදලා විකුණලා. ඉස්සර එහෙම නැහැ. කුඹුරු තියෙන අපිට ඒක කරගන්න විදිහක් නැතිව ආප්ප කන්න වෙලා තියෙන එක හිතට තියෙන ලොකුම දුකක්. ඉස්සර අපි හොදට කාලා බීලා කුඹුරු කරගෙන රජවරු වගේ හිටියේ. දැන් වේලක් කාලා වේලක් නොකා පීවත් වෙන තරමටම අසරණ වෙලා.

එකම පිහිටි- අලි වැට

“අපි මෙහෙ පදිංචි වුණු කාලේ අපිට තිබුණ ලොකුම ප්‍රශ්නේ වල් අලි ප්‍රශ්නේ, වල් අලි නිසා පිවිත හානිත් සිදුවුණා, වගා හානිත් සිදුවුණා, දේපළ හානිත් සිදුවුණා. මේ ගැන කිව්වම සුසන්න පුංචි නිලමෙ ඇමතිතුමා මොරවැව ව්‍යාපාරයම ආවරණය වෙන්න කිලෝමීටර් 60 ක් දිග අලි වැටක් හදලා දුන්නා. ඒකෙන් අලි ප්‍රශ්නය විසඳිලා ගියා. දැන් තියෙන බරපතළම ප්‍රශ්නය වගා කරන්න තියා බොන්නවත් වතුර හැකි එක. වතුර හැකි නිසා අවුරුද්දකටත් වඩා වැඩි කාලයක් කුඹුරු කළේ නැහැ.”

මෙම ගමේ පීවත්වන ඇතැමුන් ගේ නිවාසවලට තවමත් විදුලිය ලැබී නොමැත. ජලය හා පොදු පහසුකම් නොමැති කම හේතුවෙන් ගමේ ගොවි පවුල් සියයකටත් වඩා මේ වන විට ගම අතහැර ගොස් තිබේ. බහුතරය ගම හැර යෑමත් සමග ගමේ පෙර පාසලද වසා දමා ඇත. මේ තත්ත්වය ඉතිරිව සිටින පවුල් 70කට ආසන්න පිරිසටද තවත් දුෂ්කරතා ඇති කර තිබේ.

“වතුර හැකි නිසා කුඹුරු අක්කර 750 ක්ම අතහැරුණා. මොරවැවේ ඉදලා අපට වතුර ලැබෙන ඇළ කිලෝමීටර් 12 ක් දිගයි. ඒ කිලෝ මීටර් 12හේ වතුර එනකොට අපේ කුඹුරු හැම පාරකම මැරෙනවා. ඒකට තියෙන එකම විසඳුම සී-07 තියෙන පරණ වැව ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීමයි. මේ ගැන හැම කන්න රැස්වීමකම අපි කියනවා. ගියපාර වැව හදන්න කියලා මැනලා ඇස්තමේන්තුත් හැදුවා. නමුත් තාම වැව නම් හැදුණො නැහැ.”

මේ කන්නෙ වැස්ස ලැබිලා කුඹුරු කළොත් අපිට අස්වැන්න ගන්න තවත් මාස හයක් බලන් ඉන්න වෙනවා. එතකොට මේ ඉන්න මිනිස්සු ටිකත් ගම දාලා යාපි. ගමට යන්න තියෙන පාර පුරාම වළවල්. තැන් තැන් වලින් පාර කැඩිලා. මේ මිනිස්සු පදිංචි කළාට වැඩක් නැහැ, මිනිස්සුන්ට මෙහේ රැඳිලා ජීවත් වෙන්න පුළුවන් වටපිටාව හදන්නෙ නැත්නම්.”

ත්‍රිකුණාමලය දිස්ත්‍රික් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී බුද්ධ ශාසන නියෝජ්‍ය අමාත්‍ය එම්.කේ.ඒ.ඩී.එස්. ගුණවර්ධන මහතාගෙන් අපි මේ ගැටලු සම්බන්ධයෙන් විමසුවෙමු.

“මෙම ප්‍රදේශයේ ජනතාව නැවත පදිංචි වුණාට පසුව අපි මුල් කාලයේ යටිතල පහසුකම් ලබාදන්නත් බොහෝ දෙනෙක් නැවත පදිංචියට ආවේ නැහැ. හිටපු අයත් ගම හැරලා යන්න පටන් ගත්තා. ඒ නිසා කාගේ කාගේත් අවධානය අඩු වුණා. ඒ අතරේ නියඟය නිසා මිනිසුන්ට වතුර අඩුපාඩුකම් ඇති වුණා. මෙම ප්‍රදේශයට යන්න තිබෙන මාර්ගය පස්සෙ කාලයේ අබලන් වුණා. නමුත් ඉදිරියේදී ප්‍රදේශය සංවර්ධනය කිරීමට කටයුතු කරනවා.”

මේ සියලු තතු වලින් තහවුරු වන්නේ යුද්ධය අවසන්වුවාට පසුව ත්‍රිකුණාමලය මොරවැව ප්‍රදේශයේ ජනයා සාර්ථක ලෙස යළි පදිංචිකළා යැයි ඇඟ බේරාගැනීමට කිසිවෙකුටත් නොහැකි බවයි. වසර හයකට පෙර යළි පදිංචි වනවිට රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන මගින් ලබා දුන් තාවකාලික ටකරන් නිවාස වලටම වී, ජීවනෝපාය මාර්ග යක්ද නොමැතිව, කුප්පි ලාම්පු වලියෙන් දිවි ගෙවීමට තවමත් ඔවුන්ට සිදු වී ඇත්නම් එම නැවත පදිංචිකිරීමේ ක්‍රියාවලිය බරපතළ ලෙස ප්‍රශ්න කළ යුතු නොවේද?

**“සුද්දෙ තිබ්බා නව්
වෙහෙව් වෙත්තො නැ..”
පාතම වේදනාවේ අනුනාදය**

බාසුරු ජයවර්ධන

දිගු කලක් තිස්සේ යුද්ධයේ විවිධාකාර බලපෑම්වලින් හේම්බන්ව සිටි පානම ජනතාව, යුද්ධය නිමා වීමෙන් පසු එම ගැටලුවලින් නිදහස ලබනු වෙනුවට යුද්ධයටත් වඩා දරුණු බේදවාචකයකට මුහුණ දෙති. ඒ නාවික හමුදාව හා විශේෂ කාර්ය බලකාය විසින් ඔවුන් සිය පාරම්පරික ඉඩම්වලින් පලවාහැරීම හේතුවෙනි.

යුද්ධයෙන් පසුව නාවික හමුදාව මගින් ක්‍රියාත්මක කරන මහා පරිමාණ සංචාරක ව්‍යාපෘතියක් සඳහා එම ඉඩම් අත්පත් කරගැනීමේ අරමුණින් සිදුකෙරෙන මෙම හිඟි විරෝධී ක්‍රියාව හේතුවෙන් අසාධාරණයට ලක් වන ගම්වාසීන් යුක්තිය ඉටුකරවාගැනීමට වසර ගණනාවක් තිස්සේ ගෙන යන දුෂ්කර අරගලය මෙම ලිපියෙන් අනාවරණය කරයි.

“IF THE WAR WAS THERE, THIS WOULD NOT HAPPEN”
The painful echo of the Panama tragedy

People who had to spend a pathetic life continuously battered by the diverse influences of the war for a long time become traumatized by a more tragic issue instead of becoming independent and secured even though the war has come to an end. This is the due to the issue created by the Navy Special Force in forcing the people to leave their lands.

This article reveals and addresses this issue where the victimized civilians continue to struggle for obtaining the justice because they are put under a threatening and insecure environment by the Navy in obtaining their lands by force for the purpose of launching a mega tourism project after the war.

ස්වකීය මවගේ මරණයෙන් පසුව තම පියා සොයා කොමාලාවට ගිය ජේද්දේ පරාමෝභි කටීකයා මෙන් මම පාඨ නගරයක ඇවිද යමි. පසෙක මිතුරෙකි. මග පෙන්වන්නෙකි. ගම ඔහුගේය. ගමන මගේ ය.

පානමය.

ඒ කී නගරය නගරයක් යැයි කියා කිව හැක්කේ කෙලෙසකද? මම මටම මුමණමි.

තැනින් තැන කඩවල්ය. ඇරුණු වැසුණු. අතරින් පතර මිනිසුන්ය. කප්පරක් දෙ ඇස් මත කදෝකිමි ජීවයක් නිවි නිවි දැල්වේ.

පානම මග පෙන්වන්නා මා එන මග බලයි. ටෙලිපතියකි. මා සන්තානගත පැනයකට අනාරාධිතවම පිළිතුරකි.

''ඉස්සර මෙහෙම නෙමෙයි. මේක ජීවයෙන් පිරුණු නගරයක්''

හැඟිමි විරහිත ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලා මම දුල්වාගෙන සිටි දුම් වැටිය පාරෙන් ඉවතට විසි කරමි. අපේ ගමනාන්තයයි.

ගෙදරකි.

දොර ජනෙල් හැර දමා තිබූ, කිසිවෙකුගේ හා හෝවක් නොමැති නිවසකි. මිදුලෙන් නැගෙන අප ආමන්ත්‍රණයට ඇතුළතින් පිළිතුරක් නැත. අවසන, පානම මගපෙන්වන්නා නිසොල්මන් නිවසෙහි අන්ධකාර කුටියකට මා කැටුව යයි.

ඇඳකි. වැතිරගත් මහල්ලෙකි.

ආයාසයෙන් යුක්තව අපි ඔහු නිවසේ සාලයට රැගෙනවිත් පුටුවක වාඩි කරලමු. ඔහුගේ නාමය නිරිතාමිකය. ඔහු වාඩිගෙන සිටින පුටුවට ඉහළ බිත්තියේ පිංතූරයකි.

සොහොයුරන් දෙදෙනෙකි.

දෙසොහොයුරෝ මළවුන් අතරට නික්ම ගොස් ඇත්තාහ. වයෝවෘද මිනිසා ඔවුන්ගේ පියාණන්ය.

එකකු විමුක්ති කොටි සාමාජිකයෙකු ලෙස හිඳිමින්ම මළවුන් අතරට නික්ම ගොස් ඇත. අනෙකා මළවුන් අතරට ගොස් සිටියේ යුද හමුදා සොල්දාදුවකු ලෙසය. එකම පවුලක දෙසොහොයුරන් වෙත ස්වකීය ගිනි අවිම යොමු වුණාවන්ද?

සැකෙවින් දක්වන්නේ නම් අද්‍යයතන පානමේ ගැටලුව වනුයේ නාවික හමුදාව හා විශේෂ කාර්ය බලකායන් විසින් පානම පත්තුවට අයත් ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල ග්‍රාමයේ ඉඩම් බලහත්කාරයෙන් තම අණසකට යටත් කර ගනු ලැබීමයි. ඒ කී ඉඩම්වල භුක්තිය ගම්මුන්ගෙන් පැහැර ගනු ලැබීමයි. නමුත් ඒ සම්බන්ධයෙන් අටුවා ටීකා සැපයීමට පෙරාතුව පානම පත්තුවේ ඉතිහාසය හරහා ඇවිද යාම යුක්ති යුක්ත යැයි සිතමි. එබැවින් ඊට මට ඉඩ දෙන්න. ඒ මක් නිසාදයත් පානමට අපූර්ව වූ ඉතිහාසයක් තිබෙන බැවිනි. මේ ඉක්ම යමින් පවතින්නේ එකී ඉතිහාසය වළදමමින් සිටිනා මොහොතයි.

වේනිහාසික පානම

'පානම' ඉතා අතර අතරයේදී 'පානව'යනුවෙන් හඳුන්වා තිබේ. දුටුගැමුණු රජු පානව ගත් ස්ථානය වූ නිසා එලෙස නම් තැබූ බව කියති. පානව පසුව ව්‍යවහාරයේදී පානම බවට පත් වූ බව එක් මතයකි. එමෙන්ම පානම වන්දනා හිමියන්ට අනුව තවත් හේතුවක් පානම යන නාමයට මූලිකය. එනම් පානම් පත්තුවට අයත් ප්‍රදේශ වල පහන් දැල්වූවාට පසු ඒවා අතට දිස් වනුයේ එකම පහනක් ලෙසින් වීමයි.

අනුරාධපුර යුගයේ සිටම මෙම ගම්මානය පැවති බවට වේනිහාසික සාධක තිබේ. අභයගිරියේ බලපෑම් නිසා පැන ආ මහාවිහාරික භික්ෂූන් පැමිණ තිබෙන්නේ ද පානම් පත්තුවට අයත් වන ග්‍රාමයක් වූ මාගමට ය. එමෙන්ම ගපමන් නෝනා නම් වූ ප්‍රසිද්ධ කවිඥය බවට පත්ව තිබෙන්නේ පානම් පත්තුවේ සිංහිරි අම්මා බවද එක්තරා මතයකින් කියැවේ. එපය ඇතුළු පිරිස ගොඩ බැස තිබෙන්නේ පානමට බව තවත් මතයකි. පූජ්‍ය පානම වන්දනා හිමියන් පැවසුවේ මේ පිළිබඳව මේ වන විටත් යම් යම් සොයා බැලීම් සිදු කෙරෙමින් පවතින බවයි. එමෙන්ම අද වන විටත් නිසියාකාර කැණීම් කටයුතුවලට බඳුන් නොවූ පුරාවිද්‍යාත්මක වටිනාකමකින් හෙබි ස්ථාන රාශියක් පානම් පත්තුවේ පිහිටා තිබේ. පහත ඡායාරූපයෙන් දැක්වෙනුයේ එවන් එක් ස්ථානයකි. (45 පිටුව බලන්න)

එම ස්ථූපය ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල පංසලට අයත් ය. ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ ප්‍රමුඛ රජය හා ආරක්ෂක අංශ විසින් යටපත් කරමින් තිබෙන්නේ මෙවන් වේනිහාසික භූමියක අනාගත උරුමයයි. මේ පිළිබඳව අදහස් දැක් වූ පානම වන්දනා හිමියන් දැඩි සංවේගයකින් මෙසේ පැවසුවේ එහිසාවෙනි.

"දැන් මේ ඉතිහාසය වහලා දාන්නයි හදන්නෙ. බලන්න අපේ ගමේ මිනිස්සුන්ට කොයි තරම් ලස්සන ඉතිහාසයක් තිබ්ලා තියෙනවද? 18 කැරැල්ලෙන් මෙහාට ආවේ එක්තරා පිරිසක් පමණයි. ඊට පෙරතුව මැදගම පරම්පරාව නමින් පරම්පරාවක් අපේ ගමේ ඉඳලා තියෙනවා. මැද ගෙදර වටේට තමයි අර 18 කැරැල්ලෙන් පැහලා ආව කුලවත් අය පදිංචි වෙලා තියෙන්නෙ. අනුරාධපුර යුගය දක්වා ඉතිහාසයක් තියෙන මේ ගමේ ඉතිහාසය වහලා දාලා අලුත් ඉතිහාසයක් නිර්මාණය කරන්න හදන්නේ මොන හේතුවක් නිසාද කියලා මං දන්නේ නැහැ."

දවා අළු කළ ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල

රාත්‍රිය පහන් වී අලුයම උදාවෙමින් තිබුණි. වේලාව 2010 ජූලි 17 වෙනිදාත් 18 වෙනිදාත් අතර දෝලනය වෙමිනි. බංඩාර ස්වකීය සයනයේ අභියස හිඳ තමන්ට කුද්දමින් සිටි දෙදෙනා දෙස බලා සිටියේ ආයාසයෙනි. නිදි ගැට කඩමිනි.

දෙදෙනා අතම වී 56 ගිනි අවි තිබෙන බව දුටු විට ඔහුගේ නින්ද පලා ගියේ පැල දොරෙහි. ඔවුන් දෙදෙනා වටකොට තවත් පස් දෙනෙකු පමණ සිටි බව බංඩාර දුටුවේ විවිධය. හාත් පසින්ම ගිනි ජාලා නැගෙමින් තිබෙන බවක් බංඩාරට දැනුණේය.

“මෙයා තමයි මිනිසා. පෙට්ටුල් ටික දාලා මෙයාව පිවිඳුවා නම් අපේ වැඩ සාර්ථකයි.”

එක් වනම ඇදෙන් පැන ගත් බංඩාර ඔවුන්ව තල්ලු කොට දමා නිවෙසින් විලියට පැන දුවන්නට විය. වෙඩි හඬවල් කීපයකින් හාත්පස දෙදරැම් කෑවේය. මුහුණකම් පවා අසරණ බංඩාර සොයා යෑමට අකමැති වුවා වැනිය.

“අලි පාරට බැහැලා ඉන්න වෙලාව. මං කෝම හරි අලි මඟ ඇරලා පංසලට දිව්වා.”

ශාස්ත්‍රවෙල පංසලේ වී දින සිටියේ පිරිවෙහේ ඉගැන්වීම් කටයුතු කරන ස්වාමීන්වහන්සේ ය. ස්වකීය භයංකර මතකය භාමුදුරුවන් ඉදිරිපිට දිග හළ බංඩාර හති අරින්නට විය. ඇතින් විශේෂ කාර්ය බලකායේ පීප් රට වන බව දුටු භාමුදුරුවන් වෙවිලුම් ස්වරයෙන් බංඩාර ඇමතුවේය.

“අනේ ඔයාව මරයි. ගිනි ගලේ හැරගෙන්න.”

ස්වකීය ගිනි අවි හතර අතට දික් කරමින් පංසල් භූමිය පිරූ විශේෂ කාර්ය බලකා නිලධාරීන් අවසන හිස් අතින්ම හැරී ගියේය. බංඩාරටත් චිතැන් සිට තම පියාගේ සොහොන් කොත පවා තිබෙන භූමිය තනනම් භූමියක් බවටම පත් වුණි.

“ඒ මගේ තාත්තගේ සොහොන පවා තියෙන ඉඩම. අද මට ඒ ඉඩමට යන්ඩ බෑ. නේවි එකේ අය අහනවා ඔයා කවිද කියලා. උන් කවිද මගෙන් විහෙම අහන්න?”

2010 ජූලි 17ත් 18ත් අතර රාත්‍රී යාමයේ සිදු වූ මෙ කී සිදුවීමට සහියකට පෙරාතුව බංඩාරගේ නිවසට පැමිණියේ නිල-බලධාරීන් පිරිසකි. එම පිරිසේ සංයුතිය ග්‍රාමසේවා නිලධාරියාද, ඉඩම් භාර නිලධාරියාද, ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරයාද ඇතුළුව තවත් කීප දෙනෙකුගෙන් සමන්විත විය. එදින නිවසේ සිටි බංඩාර අසලට පැමිණ ඔවුන් බංඩාරගෙන් මෙසේ අසා තිබේ.

“මේ ඉඩම් වලින් යන්න අදහසක් නැද්ද?”

බංඩාරගේ පිළිතුර පැනයකි. “යන්න ඕන නම් මේ වගේ හොඳට ගෙවල් දොරවල් හදාගන්න ඕනද?”

අවසන පැමිණ පිරිස බංඩාරගේ තේ පැන් සංග්‍රහයද භුක්ති විඳීමෙන් අනතුරුව පිටත්ව ගොස් තිබේ. කපන්න බැරි අත සිඹනවා යන්නෙහි පරස්පරය 2010 ජූලි 17 වෙනිදාත් 18 වෙනිදාත් අතර සිදු වන්නේ එම නිලධාරීන්ගේ පැමිණීමෙන් හරියටම සහියකට පසුවය.

හෝටල් ව්‍යාපෘතියේ මුල මැද අග

නාවික හමුදාව හා විශේෂ කාර්ය බලකාය එකතු වී පානම ඉඩම් අත්පත් කරගෙන ‘පානම ලැගුන් කඩානා’ නමින් හෝටල් ව්‍යාපෘතියක් දියත්කොට තිබේ. එය තහවුරුය. ඒ පිළිබඳව නාවික හමුදාවේ වෙඩි අඩවියේද සඳහන් වේ.

නමුත් අප විසින් කරන ලද සොයා බැලීම් වලදී අනාවරණය වූයේ නාවික හමුදාවට අමතරව තවත් ප්‍රධාන පෙළේ ව්‍යාපාරිකයන් දෙදෙනෙකු මෙම ව්‍යාපෘතිය පිටුපස සිටිනා බවයි. එක් ව්‍යාපාරිකයෙකු මෙම ව්‍යාපෘතියට සම්බන්ධ වී සිටිනවාද? නැද්ද? යන්න සොයා ගැනීමට මේ වනතුරු නොහැකි වුවද එක් ව්‍යාපාරිකයෙකු මෙම ව්‍යාපෘතියට සම්බන්ධ බවට තොරතුරු අපට සොයා ගැනීමට හැකි වුණි.

එම ව්‍යාපාරිකයා මෙරට ප්‍රසිද්ධ පුද්ගලයෙකුගේ සහෝදරයෙකු වන අතර ගිනි පෙට්ටි ව්‍යාපාරයක හිමිකරුවෙකු ද වේ. පානම හිටපු ප්‍රාදේශීය සභාපති රවීන් නිරෝෂන් කුමාර හෙවත් සිල්වා (ශ්‍රී.ල.නි.ප.) යන අය සමඟ සම්බන්ධ වෙමින් එම ව්‍යාපාරිකයා ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල වැසියන් ඉවත් කරන ලෙස පවසමින් ඔහුට මුදල් ලබා දුන් බව අප වෙත වාර්තා විය.

ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල වැසියන්ට 2010 ජුනි මාසයේ මුහුණ දීමට සිදු වූ බේදනීය සිදුවීමට පෙරාතුව මෙම ගිනිපෙට්ටි ව්‍යාපාරිකයා විසින් ධීවර ගම්මානය, කුරුලු ගම්මානය ආදී ගම් වල ගෙවල් සියයකට ආසන්න ප්‍රමාණයක් සාදා තිබෙන අතර ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල වැසියන්ට ඔහු පවසා තිබෙන්නේ එම ගෙවල් වලට ගොස් පදිංචි වෙන්න යැයි කියාය. ඔහු විසින් මෙම නිවාස සාදා තිබෙන්නේ 2007ත් 2008ත් අතර කාල වකවානුවේදීය.

සැබෑ අයිතිය දිය කළ මිලිටරිකරණය

2011 නොවැම්බර් 15 වෙනි දින අම්පාර මානව හිමිකම් කාර්යාලයේ පැමිණිලි අංක HRC/AM/71/11/B/G7 යටතේ පානම වාසීන් විසින් ගොණු කරන ලද පැමිණිල්ල විභාග කළ මානව හිමිකම් කොමිසම අවසානයේ නිර්දේශ කළේ එම ඉඩම්වල සැබෑ අයිතිය ගම්මුන්ට හිමි බවයි. නමුත් අද මේ මොහොත දක්වාම ගම්මුන්ට තම ඉඩම් හිමි වී නොමැති අතර නාවික හමුදා කඳවුරු ඇතුළු තවත් කඳවුරු රාශියක් පොතුවිල් සිට පානම දක්වා ඉදිකොට තිබේ. විශේෂත්වය වනුයේ යුද්ධය පැවති කාලයේ මේ ප්‍රදේශය පුරාවටම එකම එක හමුදා කඳවුරක් පමණක් තිබීමය. නමුත් අද ගම්මුන්ගේ හේන් ගොවිතැන් විනාශ කරමින් ඔවුන්ගේ පොල් හා මඤ්ඤොක්කා වගා විනාශ කරමින් එම භූමිවල නාවික හමුදා කඳවුරු ඉදි වී තිබේ. එමෙන්ම යුද්ධය පැවති සමයේ පවා සරසාර මඤ්ඤොක්කා හේන් තිබුණ ඉඩම් අද හිස් ඉඩම් බවට පත් කොට ඒවාට ඇතුළු වීමට ගම්මුන්ට තහනම්කොට ඇත. මේවා හිස් ඉඩම් බවට පත් කළේ ගම්මුන්ගේ ගොවිතැන් විනාශකර දමා ඔවුන්ව බලහත්කාරයෙන් එම ඉඩම් වලින් පලවා හැරීමෙනි.

රජය විසින් පත් කරන ලද උගත් පාඩම් හා ප්‍රතිසංධානය පිළිබඳ වූ කොමිෂන් සභා වාර්තාව හෙවත් LLRC ගේ 6වන පරිච්ඡේදයේ සඳහන් වන එක් නිර්දේශයකින් කියවෙනුයේ අනාගත ඉඩම් ගැටලු විසඳීම සඳහා ජාතික ඉඩම් කොමිසමක් පිහිටුවිය යුතු බවයි. නමුත් අවාසනාවකට චිල්.චිල්.ආර්.සී ය ක්‍රියාත්මක වීමට ගෝඨාභය රාජපක්ෂ ඉඩ ලබා දුන්නේ නැත. එය තහවුරු කරන්නේ රජයේ ම අමාත්‍යවරයකු වන වාසුදේව නානායක්කාර ය.

පුරාවිද්‍යාත්මක හටඹුන් සහිත ස්ථානයක්

විශින් බැට කන්හේ යුද්ධයෙන් තම ඉඩම් අහිමි වූ ජනතාව පමණක් නොවේ. යුද්ධයෙන් පසුවත් හිල නොවන ආකාරයන්ගෙන් තම ඉඩම් පැහැර ගැනීමට ලක් වූ පානම ආදී ගම් වල වැසියන්ය. අද වන විට මේ තත්වය බෙහෙවින් ඔඩු දුවා ගොස් තිබේ. සාම්පූර්ණ මෙන්ම උතුරේ තවත් බොහෝ තැන්වල වැසියන්ට පවා අත්ව තිබෙන්නේ මෙම ඉරණම ය.

ඉතිං ස්වකීය දෙසොහොයුරන් අතින් තම ගිනි අවි විකිනෙකාට පත්තු වීමෙන් තනි වූ, අප ලිපියේ ප්‍රවේශයේ සඳහන් වූ වයෝවෘද්ධ තාත්තා මෙන් අද සමස්ත පානම ශ්‍රාස්ත්‍රවෙල වැසියන් තනිවී සිටින්නේ කාගේවත් රැකවරණයක් හවි හරණක් නොමැතිවයි. ඉතිං පානම වැසියන් අද මේ ලෙසින් පැවසීම පුදුමය උපදවන කාරණයක් නොවේ.

“යුද්දෙ තිබ්බා නම් හොඳයි. අපිට එහෙනම් මෙහෙම වෙන්නෑ”

ඒ පානම සෝමසිරිගේ උත්ප්‍රාසාත්මක වේදනාධර කටහඬයි.

එමෙන්ම අවසාන වශයෙන් මෙසේ ලියමි. යුද්ධය දකුණට දැනුණේ කොළඹ බෝම්බ පිපිරීමෙන් පසුව යැයි කීම අතිශයෝක්තියක් නොවේ. ඉතිං පානම වැසියන්ට කොළඹට බෝම්බ දැමීමට තරම් හයිසක් නොමැති වුවද දිනෙක ඔවුන් රාජපක්ෂ රෙජිමයට හිසැකයෙන්ම බෝම්බ දමනු ඇති. ඉදිං, මෙ කී ලිපිය අවසානයේ මයිකල් ඔන්ඩාර්ට්ට්ගේ Anil's Ghost නම් පොතේ වැකි දෙකක් උපුටා දැක්වීමට කැමැත්තෙමි.

“එක ගමක් බොහෝ ගම් වෙනුවෙන් කතා කරයි. එක ගොදුරක් විනාශයට පත් වූ අන් අය වෙනුවෙන් කතා කරයි.”

අකුරට හඬන වතු පාසල

අමල් නිරෝෂිත අල්මේදා

අපගේ අධ්‍යාපන පද්ධතිය තුළ වතු පාසල් යනුවෙන් හැඳින්වෙන පාසල් විශේෂයක් පවතින බව පවා කෙනෙකුට සිහිපත් වෙතොත් ඒ ඉතා කලාතුරකිනි. ඒ කෙරෙහි සමාජයෙහි පවත්නා අනවධානය කොතරම් දැයි අවබෝධ කර ගත හැක්කේ ජනප්‍රිය පාසල් කෙරෙහි ඇති 'අවධානය' හා සැසඳීමෙනි.

ලංකාවේ අග නගරයද ඇතුළත් බස්නාහිර පළාතේ, කළුතර දිස්ත්‍රික්කයෙහි වතු පාසල් තේමා කරගත් මෙම ලිපිය, ඒ පිළිබඳ කදිම සමීප රූපයකි. වතු පාසල්වල දරුවන්ගේ හා ඔවුන්ගේ දෙමාපියන්ගේ අපේක්ෂා මෙන්ම බලධාරීන් ඒ කෙරෙහි දක්වන ප්‍රතිචාරයද මෙමගින් පිළිබිඹු වෙයි.

THE PLANTATION SCHOOLS WHICH SHED TEARS FOR THE WANT OF EDUCATION

Through observing the contemporary pedagogical system of Sri Lanka it can be brought out the fact that the society does not pay a significant consideration on the isolated educational sector called 'plantation schools'. Its only through comparing the social attention and the privileged situation that the popular schools have, with the social situation that the plantation schools experience the tragic reality that victimized these schools can be identified.

This article which has discussed about this issue concentrating on the plantation schools in Kalutara district of Western province creates a more critical image of this scenario. The expectations of the students and the parents of these schools and the way the responsible authorities look and address this issue are revealed through the article.

විශාල තේ වත්තක් අධියස සිටගත් කුඩා දරුවෙක්. හිසි කලට දළු නොහෙළි නිසා මේරූ පත් සහිත මිටි තේ පඳුරුද ඔහුට වඩා උසින් වැඩිය. එහෙත් ඉන් ඔබ්බෙහි වන අවපැහැ ගැන්වුණු පාසල් ගොඩනැගිල්ල ඔහු මෙන් කිහිප ගුණයක් උසය. ඔහුගේ හිස් බැල්ම එල්ල වී ඇත්තේ කළු ගිවිසුම් වෙහෙරේ අඹලන් වූ වහලය දෙසය. දහවල හිරු රැසින් ගිහියම් වන වහලයට වඩා වැඩි උණුසුමක් ඔහුගේ පපු කුහරයේ නලියයි. එහෙත් ඔහුගේ ඇසෙහි ඇත්තේ සීතල කදුළකි.

“ ටවුමේ ළමයි වගේම ඉගෙන ගන්න අපිත් ආසයි. ඉංග්‍රීසි පරිගණක වගේ දේවල් ඉගෙන ගන්න ආස වුණත් අපට ටීචර්ලා නැහැ. ඉස්සර විදුහල්පතිතුමාට නම් පරිගණකයක් තිබුණා. දැන් ඒකත් නැහැ. අම්මලා තාත්තලා වත්තේ වැඩ කරලා තමයි අපිව ඉස්කෝලෙට එවන්නේ. ඒත් ඕන කරන පොත් විතරක් නෙවෙයි සමහර දවස්වල අපිට කෑම හදල දෙන්නවත් අම්මලාට සල්ලි නැහැ. එහෙම තියෙද්දි කොමිපියුටරයක් ගන්න අපිට සල්ලි කොහෙන්නද ?”

හොරණ ගීකන්ද දෙමළ මහා විදුහලේ සිසුවෙකු වන සෙල්වදොරේගේ ප්‍රකාශය අවපැහැ ගැන්වුණු ගොඩනැගිල්ල අධියස සිටගත් කුඩා දරුවාගේ ළයෙහි කකියන වේදනාව පිටාර ගැලීමකි.

වතුකරයේ දෙමළ මාධ්‍ය පාසල්වලට ප්‍රමාණවත් පහසුකම් නොමැති බවටත් ඉදිරියේදී විය සිසුන් පාසල් හැරයාම දක්වා වර්ධනය විය හැකි බවටත් මෙම ඉගිය ලැබෙන්නේ කළුතර දිස්ත්‍රික්කයෙහි.

දිනකට ඉතා අඩු වැටුපක් ලබන වතු කම්කරුවන්ගේ දරුවන් සදාකාලිකවම එම මග යැවීම වෙනුවට ඔවුන් අධ්‍යාපනයෙන් පෙරට ගෙනයාමට කිසිදු බලධාරියකුගේ අවධානය ලක් නොවී තිබීම කණගාටුවට කරුණකි. මිල්ලකන්ද, හල්වතුර, ප්‍රෙසිස්ටර්, ගීකන්ද හා මිරිස්හේන යන දෙමළ විද්‍යාල ප්‍රදේශයේ ක්‍රියාත්මක වුවද එම පාසල් තවමත් 1990 දශකයේ පාසල් ලෙස ක්‍රියාත්මක වන බව අප කළ සොයා බැලීමකදී තහවුරු විය.

“වෙලාවකට වතු වල වැඩ නැහැ මහත්තයා. එහෙම දවස්වල අපිට කිසිම ආදායමක් නැහැ. එදා වේල පිරිමහ ගන්නෙත් හරිම අමාරුවෙන්. එහෙම ඉදලා කොල්ලව ටියුෂන් යවන්න වත්කමක් අපට නැහැ. ඒත් අකුරක් ඉගෙන ගත්තොත් නම් අපි විදින අපා දුක කොල්ලට විදින්න ඕන නැහැ කියලයි හැමතිස්සෙම හිතන්නෙ.”
ඒ වතු කම්කරුවකු වන ෂන්මුගම්ගේ අදහසයි.

වතු ආශ්‍රිත දෙමළ පාසල්වල ගොඩනැගිලි සංවර්ධනය, තාක්ෂණ පහසුකම් ලබාදීම, ගුරු හිඟය පියවීම, ක්‍රීඩා පහසුකම්, පුස්තකාල පහසුකම් හෝ අවම වශයෙන් පාසලකට අවශ්‍ය ප්‍රථමාධාර කට්ටලයක් හෝ ලබාදීමට එම ජනතාවගේ කරමනින් ගොස් ව්‍යවස්ථාදායකයේ අණසක පතුරන පාලක පක්ෂයේ නියෝජිතයින් අවධානය යොමු කළ බවට කිසිදු සාක්ෂියක් නැත.

හොරණ ගී කන්ද දෙමළ විදුහලේ විදුහල්පතිනිය වන ජීවයෝගිනී මහත්මිය ප්‍රකාශ කරන පරිදි අද වන තෙක් විද්‍යාලයට පරිගණක විද්‍යාගාරයක් හිමිව නොමැත. ඊටත් වඩා සරලව කියතොත් පාසලේ දරුවන්ට අධ්‍යාපනය ලැබීම සඳහා එකදු

පරිගණකයක් හෝ පාසලට හිමිව නැත. විද්‍යාව හා ඉංග්‍රීසි යන විෂයන්ට පවතින්නේ මෙතෙක් නොවිසඳුණු ගුරු හිඟයකි.

“පාසලේ දරුවන් 377 දෙනෙක් අධ්‍යාපනය ලබනවා. මාත් සමග ගුරු මණ්ඩලය 14යි. ගුරු හිඟය තමයි දරුවන්ට තියෙන ලොකුම ගැටලුව. පරිගණකයක් කවදාවත් නොදැකපු දරුවන් තමයි පාසලේ ඉන්නේ. ඒ වගේම පාසලට ක්‍රීඩා පිටියක් නැහැ. ලබා දෙනවා කියලා පොරොන්දුවක් නම් තියෙනවා. පහසුකම් නැති වුණත් දරුවෝ ඉගෙන ගන්න දක්ෂයි. පහුගිය අවුරුද්දේ දරුවෙක් සාමාන්‍ය පෙළ විභාගයෙන් ඒ 3යි බී 2ක් අරන් සමත් වුණා. මේ වසරේ දරුවෝ විසි දෙනෙක් විභාගයට මුහුණ දෙනවා.”

හොරණ මිල්ලකන්ද විදුහලේ විදුහල්පති වීම්. ආනන්දකුමාර් මහතාගේ ප්‍රකාශයද ඊට වඩා වෙනස් නැත. ඇති එකම වෙනස වන්නේ ඔවුන්ට හිමි වූ පහසුකම්වලට වඩා අහිමි වූ ඒවා වැඩි වීම පමණි.

“පාසලේ දරුවන් 560 දෙනෙක් අධ්‍යාපනය ලබනවා. ගුරු මණ්ඩලය 20යි. දෙමළ මාධ්‍යයෙන් තමයි අධ්‍යාපන කටයුතු කෙරෙන්නේ. ගණිතය විද්‍යාව වගේ විෂයන්ට අපිට ලොකු ගුරු හිඟයක් තියෙනවා. ක්‍රීඩා පිටියක් නැහැ. සංගීත භාණ්ඩ, පුස්තකාලයක් වගේම අවශ්‍ය ගොඩක් පොත් අපට නැහැ. ඩෙස් පුටු හිඟයකුත් තියෙනවා. හදිසියේ දරුවෙක් අසනීප වුණොත් බෙනෙතක් කරන්න සික් රූමි එකක් පවා අපට නැහැ. 1 වසරේ ඉඳලා 13 වසර වෙනකම් පන්ති පැවැත්වෙනවා. පාසලේ අවශ්‍යතා සම්පූර්ණ කරන්න තියා දරුවන්ට අවශ්‍ය දේවල් ලබා දෙන්නවත් දෙමාපියන්ට වත්කමක් නැහැ.”

ප්‍රෙසිස්ටර් දෙමළ විද්‍යාලයේ හා මීරිස්නේන දෙමළ මහා විද්‍යාලයේ තත්වයද විස්මය.

දේශපාලන හා වෙනත් කරුණු මුල් කර ගනිමින් වතු ජනතාවට උරුම කර දී ඇත්තේ බෙලහින කරන ලද නොදියුණු පරම්පරාවකි. සිය දිවිය පුරා දුක් විදින කේඩෂර් වී ගිය වැඩිහිටි පරම්පරාවක්ද නව ලොවට ගැලපෙන පරිදි අධ්‍යාපනය ලැබීමේ අයිතිය හා සුදුසු වෘත්තීයක නිරතවීමේ අයිතිවාසිකම්ද උදුරාගනු ලැබූ බාලපරම්පරාවක් පමණක්ද අපේ උරුමය ?

ඒ නම හෙළි නොකරන වතු පාසල් ගුරුවරයෙකුගේ අදහසයි.

“වතු පාසල්වල ලොකු ප්‍රශ්න නැහැ. තියෙන ගැටලුත් ගොඩක් විසඳලා තියෙනවා. ඒ ගැන විස්තර අවශ්‍ය නම් ආයතනික මට්ටමෙන් ඉල්ලීමක් කරන්න. හැකි වුණොත් පිළිතුරක් ලබා දෙන්නම්. ”

හල්වතුර දෙමළ මහා විදුහලේ විදුහල්පති හා හොරණ කලාප අධ්‍යාපන කාර්යාලයේ දෙමළ මාධ්‍ය සහකාර අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂ චන්ද්‍රමෝහන් මහතාගේ ප්‍රතිචාරය වියයි.

එහෙත් දෙමළ මාධ්‍ය පාසල්වල ගැටලු අවම බව කියූ ඔහු විදුහල්පති ධුරය දරන හල්වතුර දෙමළ මහා විදුහලේද ඉරණමද පෙර විදුහල්වලට වඩා වෙනසක් නැත.

වතුකරයට සැලකිල්ලක් ඇත්තෙම නැහැ

පාලිත තෙවරප්පෙරුම
කළුතර දිස්ත්‍රික් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී

“වතු ආශ්‍රිතව ජීවත්වන ජනතාව - ඒ කියන්නේ කළුතර වැඩ කරන ජනතාවගේ දරුවන් අධ්‍යාපනය ලබන පාසල්වලට දක්වල තියෙන්නේ ඉතාම අඩු සැලකිලි. මම හිතන්නේ මීට පෙර හිටපු පළාත් සභාවේ ප්‍රධාන ඇමති රෙජිනෝල්ඩ් කුරේ මහත්තයාගේ කාලේ වතු පාසල්වලට විශාල මෙහෙයක් ඉටු කළා. ඒත් දෙමළ දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය අද අමතක කරලා තියෙන්නේ. දුර යන්න අවශ්‍ය නෑ, මේ මතුගම නගරේ තියෙන ශාන්ත මේරි විද්‍යාලයේ දරුවන්ටත් විශාල ප්‍රශ්න තියෙනවා. ළමයින්ට පාසලට යන්න පාරක්වත් හරියට නැහැ.

මගේ නිවස ආසන්නයේ තියෙන අඹේදෙනවත්ත පාසල බැලුවත් විභේමයි. දුෂ්කරයි. ත්‍රිරෝද රටියක්වත් යන්න බැහැ. ගුරුවරු නැහැ. දරුවන්ගේ සෞඛ්‍යය අන්තිමයි. ශාන්ත මේරි විද්‍යාලයේ විදුහල්පතිතුමා මට ප්‍රකාශ කළා උදෑසන රූස්ට්මේදී දරුවන් දසදෙනෙක් පමණක් ක්‍රීඩා වී වැටෙනවා කියලා. කෑම කාලා නැති හිසා. ඉතින් තවත් මොන කතාද?”

මේක වෙනස් වෙයි කියලා හිතන්න බැහැ

- විදුර වික්‍රමනායක, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී

“ඇත්ත. විශාල ගුරු හිගයක් තියෙනවා. දෙමළ මාධ්‍ය පාසල්වලට අවශ්‍ය පහසුකම් නැහැ. කිහිපවතාවක්ම ආණ්ඩුකාරතුමාට කිව්වා. පලක් නැහැ. මෙහෙට වනවා, දේශපාලන හයිසෙක් මාරු වෙලා යනවා. මෙහෙත් පඩි ගන්නවා කොළඹට වැඩ කරනවා ”

උගත් පාඩම් කොමිසමේ නිර්දේශයන්ට අනුව ක්‍රියාත්මක ජාතික ක්‍රියාකාරී සැලැස්මේ පවා වතුකරයේ ජනතාවගේ පහසුකම් වර්ධනය කිරීම සම්බන්ධයෙන් නිර්දේශයන් ඇතුළත්ය. වතු අංශයේ අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය හා නිවාස පහසුකම් නගා සිටුවීමට අමාත්‍යාංශ රැස්කට අදාළව යෝජනාද වීමහින් දක්වා තිබේ.

අපි මේ ගැටලු පිළිබඳව ජාතික භාෂා හා සමාජ ඒකාබද්ධතා ඇමති වාසුදේව නානසක්කාර මහතාගෙන් විමසුවෙමු.

“අමාත්‍ය මණ්ඩලයට විදුර වික්‍රමනායක මහතා විසින් මේ සම්බන්ධයෙන් කරුණු යොමුකරලා තිබෙනවා. මේ ගැන අපි අවදානය යොමු කළා. මහ ඇමතිතුමාවත් දැනුවත් කරලා තියෙන්නේ. ඉතාම ඉක්මනින් අවශ්‍ය පහසුකම් ලබා දෙන්න ඔහු චිකිතා වුණා. ”

විනෙන් මහ ඇමතිවරයාගෙන් කළ විමසීමේදී ඔහු ප්‍රකාශ කළේ වචන ගැටලු ගැන තමන් දැනුවත් වී නොමැති බවයි. විනෙන් අදාළ අඩුපාඩු පෙන්වා දෙන්නේ නම් ඒ පිළිබඳව පියවර ගත හැකි බවද මහඇමතිවරයා ප්‍රකාශ කළේය.

කළුතර දිස්ත්‍රික්කයේ වතු පාසල් ගැන බලධාරීන් දක්වන අදහස් විබඳුය. විනෙන් සත්‍ය වතරම් මිහිරි නැත. විය මැනවින් කියාපාන්නේ පසුගිය ඉතිහාසය පුරාවට කිසි කලෙක විකදු සිසුවෙකු හෝ මිල්ලකන්ද, හල්වතුර, ප්‍රේසිස්ට්, ගීකන්ද හා මීරිස්නේන යන දෙමළ විද්‍යාලවලින් විශ්වවිද්‍යාලයට සුදුසුකම් ලබා නොමැති බැවිනි. විම ගැටලුව විසඳා අධ්‍යාපනය ඉහළ නැංවීම වෙනුවට අධ්‍යාපන බලධාරීන් උත්සාහ දරන්නේ තොරතුරු

අනාවරණය වීම වැළැක්වීම පමණක්ද යන ප්‍රශ්නය මතුවන්නේ නිතැතිනි. ඒ මෙම තොරතුරු අනාවරණය කර ගැනීමට ඒ තරමටම බාධා මතුවූ බැවිනි. තමන්ගේ වෘත්තීය ආරක්ෂාව සඳහා තොරතුරු ලබා දීමෙන් වැළකීමට විදුහල්පතිවරුන් ස්වයං වාරණයකට විලැඹ ඇත්ද? නොවිසේනම් ඔවුන්ට විසේ වාරණයක් පනවා ඇත්ද යන්න අපට නැගෙන තවත් ගැටලුවකි. රටේ ප්‍රධානතම පළාතට අයත් කළුතර දිස්ත්‍රික්කයේ වතු පාසල්වල තත්වය මෙවැනි පහත් අධීයක පවතිද්දී අනෙකුත් පළාත්වල වතු පාසල්වල තත්වය කෙබඳු වනු ඇත්ද?

ලංකා ගුරු සේවා සංගමයේ උප සභාපති සුන්දරලංගම් ප්‍රදීප් මහතා පවසන්නේ උතුරු නැගෙනහිර දරුවන්ට හිමිව ඇති උසස් අධ්‍යාපන අවස්ථා හෝ වතුකරයේ දරුවන්ට හිමිව නොමැති බවයි. සාමාන්‍යපෙළ දක්වා අධ්‍යාපන අවස්ථා යම් තරමකින් හෝ වතුකරයට උරුම වුවද උසස් පෙළ හා සරසවි වරම් වතුකරයට අහිමි දැයි ඔහු මතකරන තර්කය නොසලකා හැරිය හැකිද?

මේ අධ්‍යාපන අයිතිය අහිමි වූ සෙල්ලදොරේලාගේ කදුළු කතාවේ සාරාංශයයි. ඔවුන් සැබෑ ලෝකය සමග මුසුවන්නේ කවදාද?

උපත බිමේ අයිතිය අහිමි වූ සිංහල අනාථයෝ

සමන් මල්ලවආරච්චි

වසර 25ක පමණ සරණාගත දිවියකින් පසුව යළි සිය ගම්බිම් කරා පැමිණි ත්‍රිකුණාමලය නගරයට ආසන්න සිංහල ගම්මානවල වැසියන් පිරිසකට යළිත් සිය ගම්බිම් වලම සරණාගතයන් ලෙස දිවි ගෙවීමට සිදුවී තිබේ. මේ වන විට ඔවුන් විලෙස ගතකර ඇති කාලය වසර 5කි.

සිය ගම්මාන යළි සංවර්ධනය කර දෙන ලෙස එම කාලය මුළුල්ලේම ඔවුන් කළ ඉල්ලීම්වලට කිසිදු යහපත් ප්‍රතිචාරයක් ලැබී නැත. පදිංචියට පැමිණි මුල් අවස්ථාවේදී රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන මගින් ලබාදුන් අවම පහසුකම් හැර ඉන් පසුව ගත වූ මුළු කාලයටම රජයෙන් ඔවුන්ට කිසිදු සහනයක් සැලසී නැත.

මෙම ලිපිය එම ජනයාගේ දුක් වේදනාවල පිළිබිඹුවකි.

THE SINHALA HAPLESS CIVILIANS WHO ARE DEPRIVED OF THE RIGHT TO THEIR MOTHERLAND

A group of civilians in a Sinhala village area close to Trincomallee city has to live as the refugees again in their own home lands after returning from the places where they had been living as refugees. Thus they have been living in this manner for five years in their home lands.

Consequently the requests that they have been doing for whole this period asking from the responsible authorities to take measures in order to develop their village were neglected. Except the basic facilities that were provided by the nongovernmental organizations during the first few months since they returned from those refugee areas they are not given any facility or service by the Government.

This article reflects the tragic destiny of these people.

අප දකින්ගේ දුක්ඛිත දසුනකි. ඔවුහු හිඟන්නන් සේ දැගී පැල්පත්වල ගාල් වී සිටිති. කිසිදු පහසුකමක් නොවේ. වාර්ගික හේදයකින් තොරව යුද අනාථයන් වූ මිනිසුන් නැවත පදිංචි කළ බව සැබෑය. එහෙත් ද්‍රවිඩ බහුතරයක් ජීවත්වන ත්‍රිකුණාමල ප්‍රදේශයේදී සිංහලයන් යනු අතපල්ලෙන් වැටුණු පිරිසක්ය. අප දකින්ගේ එසේ නැවත පදිංචි කළ සිංහලයන්ගේ නොසලකා හළ ජීවිතය.

චිරක්කණ්ඩි වෙල්ගම් විහාරය, 10කණුව වැනි ත්‍රිකුණාමල නගරයට ආසන්න ගම්මානවල සිංහල මිනිස්සු මේ මොහොතේත් දුක් විඳිමින් සිටිති. කොටි ත්‍රස්තවාදය නිසා මෙයට වසර 25කට පමණ පෙර මේ මිනිස්සු ගම් හැර ගියහ. යුද්ධයෙන් පසු තම දරුවන් සමග ඔවුන් නැවත තමන් සිටි භූමියට පැමිණියේ දහසක් බලාපොරොත්තු සිතේ රඳවාගෙනයි. නමුත් නැවත පදිංචි කළ මේ ජනතාවගේ සුඛ සිහින බිඳී ගොස් ඇත.

යළි පදිංචි කිරීමට කටයුතු කළ බලධාරීන් නැගෙනහිර ගම්බිම් අභිමිච අවතැන්ව නැවත පැමිණි සිංහල මිනිසුන්ටත් ද්‍රවිඩ මිනිසුන්ටත් බෙදුන්නේ හැඳි දෙකකිනි.

ත්‍රිකුණාමලය වරක්කණ්ඩි ගම්මානය පිහිටා තිබෙන්නේ නිලාවලි ප්‍රදේශයේය. මේ ගම්මානයේ සිංහල පවුල් විශාල සංඛ්‍යාවක් 1985ට කලින් ජීවත් වූහ. නමුත් කොටි ත්‍රස්තවාදීන්ගේ ප්‍රහාරවලින් මේ ගම්මාන අඞු සොහොන් විය. මේ ගම්මානයේ සිංහල පවුල් 89ක් තම හරකාඩාන ගේදොර අතහැර අනුරාධපුර කුරුණෑගල ප්‍රදේශවලට පැන ගියේය. ඒ පණකෙන්ද ආරක්ෂා කරගැනීමටය.

යුද්ධය අවසන් වූ පසු නැවත පදංචියට පැමිණි නිලාවැලි ප්‍රදේශයේ වරක්කණ්ඩි හි සිංහල වැසියන්ට තම ඉඩම් පවා අහිමි විය. විය සිදු වූයේ කෙසේදැයි සොයද්දී සමහර ඉඩකඩම් විවිධ පුද්ගලයන් විසින් මුස්ලිම් හා දෙමළ ජනතාවට විකුණා තිබූ බව හෙළි විය. නමුත් මේ ඉඩම්වල නියම හිමිකරුවන් ඒ බවක් දැන සිටියේ නැත.

කුවිවේලි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ පරිපාලනයට අයත් මෙම ගම්මානයේ අවශ්‍යතා සොයාබැලීමට බලධාරීන් කටයුතු නොකරන බව ග්‍රාම සංවර්ධන සමිතියේ සභාපති එන්.පී ප්‍රියන්ත අප සමග පැවසීය.

‘‘අපේ ජනතාව ගෙනත් තාවකාලිකව ප්‍රජා ශාලා ගොඩනැගිල්ලට දැමීමා. පසුව ඉඩම් ලැබෙනතුරු කුඩා ගෙවල් හදලා දුන්නා. අඩුම තරමේ වැසිකිළි පහසුකම්වත් සපයා දුන්නෙ නෑ. ජනතාව දැන් අනේක දුක් විඳිනවා. වගකිවයුතු අයට කිව්වා. බැරීම තැන අපි ජනාධිපති තුමාටත් මේ බව දන්වලා යැව්වා. තවමත් ගැටලුව විභෙමමයි.

මේ ගමේ අපි පදිංචි වුණේ 1965දී. මම 1968දී විවාහ වුණා. චිදා ඉඳලා 1985දී කොටි ගහනකම් අපි මේ ගම්මානයේ කුඹුරු කරගෙන හිටියා. දෙමළ ජනතාව සමඟ හොඳ සමගියෙන් හිටියේ. නමුත් කොටි අපට නිතර නිතර කරදර කළා. ගමේ අයව මරාදැමීමා. හරකාඩාන පැහැරගත්තා. කප්පම් ගත්තා. පස්සේ, ‘සිංහල චිකෙක් චන්න චපා’ කියලා චිලවල දැමීමා. අපේ මුළු සේසතම දාලා පණ බේරගෙන පලාගියා. විවිධ අනාත කඳවුරුවල අපි ජීවත් වුණා. යුද්දෙ ඉවරවුණාට පස්සෙ පවුල් 105ක් ඇවිත් ග්‍රාම සංවර්ධන ගොඩනැගිල්ලෙ පදිංචි වුණා. සේවා ලංකා ආයතනයෙන් අපට තාවකාලික ගෙවල් හදල දුන්නා. ඒ 2010 අවුරුද්දෙ. තාම අපි ඉන්නෙ ඒ ගෙවල්වල. මේ ගේ ඇතුළෙ ජීවත්වෙන්න බැහැ. අද අපිට බොන්න නාන්න වතුර නෑ. ඒවා ගැනත් නොයන්න කෙනෙක් නෑ.

අපි මේවා ගැන වගකිවයුතු අයට කිව්වා. නමුත් සලකන්නෙ නැහැ. රජයෙන් කියල සත පහක්වත් තවම අපට දීල නැහැ. අපේ ඉඩම් පවා දෙමළ අය අල්ලගෙන. ඒ අයිතියවත් අරන් දුන්නෙ නෑ. අපි දේශපාලකයන්ට කිව්වා, නමුත් ගණන්ගත්තෙ නෑ. ජන්දකාලෙ ඇවිත් ජන්දය අරන් යනවා. ආයෙ පැත්ත බලන්නෙ නැහැ. දැං මං වයසයි. මේ පැලේම මං මැරිල යාවි. ඒත් වරක්කණ්ඩි කියන සිංහල ගම නැවත පුනරුත්ථාපනය කරල ඉදිරි පරපුරට රැකදෙන්න ඕන. ඒක දකින එක තමයි මගේ ලොකුම ආසාව.’’ එම ගම්මානයේ පදංචි එච්.පී. නන්දිපාල අප සමග පැවසුවේ වේදනාවෙනි.

මේ මිනිසුන් මේ සා දුක්ඛිත ජීවිතයකට පත් වූයේ ඔවුන්ගේ වරදින් නොවේ. උපන් බිම අතහැර ඇදීවන පිටින් පලාගිය ඔවුහු අනාථ කඳවුරුවල අපමණ දුක් වින්දහ. මේ දුක හිමා වූ බව සිතා ඔවුන් යුද්ධයෙන් පසු සිය ගම්බිම් සොයා ආවේ ජීවිත බලාපොරොත්තු සමගය. ඒ ජීවිත ප්‍රාර්ථනා බිඳවැටී ඇති ආකාරය හදවත පාරවන්නේය.

“කුවිච්චේලි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ සියලුම දෙනා දෙමළ නිලධාරීන්. ඒ අය අපිව ගණන්ගන්නෙවත් නෑ. අපි මේවා කියන්න දිසාපති තුමා ළඟට ගියාම චතුමා අපිව චලවගන්නවා. ඇයි අපි මේ තරම් බාල්දු වෙන්නේ කියල වෙලාවකට අපට හිතෙනවා. වගකිවයුතු අය මැදිහත් කරවලා අපේ ගම්මානය නැවත සකස්කරල දෙන්න කියල සෙබස්තියන් දෙවියන්ගෙන් තමයි ඉල්ලන්න වෙලා තියෙන්නේ.” ඒ වේදනාත්මක හඬ ඒ.පී. ෆොන්සේකාගේය.

මේ ගම්මානයේ මිනිස්සු ජීවත් වූයේ, ධීවර රැකියාවෙනි. නොවසේ නම් ගොවිතැනෙනි. ඔවුහු මහන්සි වී ස්වකීය රැකිරක්ෂා කළෝය. මිල මුදල් උපයාගත්තෝය. ඔවුන්ගේ ජීවිත කොල්ලකැවේ කොටි ත්‍රස්තවාදීහුය. නමුත් අද මේ මිනිසුන් ත්‍රස්තවාදයටත් වඩා වැරෙන් බැටකමින් සිටින්නේ රජයේ නිලධාරීන්ගෙන්ය. කණගාටුව ඉපදෙන්නේ ඒ හිසාය.

නිසංසලා සඳුමාලි තවම තරණය. ඇය සිය හඬ අවදි කරන්නීය.

“මේ ගමෙන් යනකොට මම පුංචි දරුවෙක්. යුද්දෙන් පස්ස මගේ තාත්ත හිටපු ඉඩමට සහෝදරයන් එක්ක ආපහු ආවා. ඒත් අක්කරයක විතර ඒ ඉඩම වෙත කෙනෙක් අල්ලගෙන. බලනකොට ඒ ඉඩම වෙත එක්කෙනෙක් දෙමළ කෙනෙකුට විකුණලා. දැන් එයා අපට විරුද්ධව නඩු දාලා. අපේ දෙමාපියෝ මේව වික්කෙ නෑ. නමුත් අපිට අද පුංචි පැල්පතක ලගින්න වෙලා. අපට අරවා මේවා දෙනවා කියලයි පදිංචි කළේ. ඒත් බලධාරීන් මැදිහත්වෙලා අපේ ඉඩම් හිදුනස් කරල දෙන්නෙ නෑ. අපේ දරුවන්ටවත් අනාගතයක් ඇතිකරල දෙන්න කියලයි අපි ඉල්ලන්නේ.”

මේ ගම්මානයේ තමන්ට වෙන් කර දෙනවායැයි පෙන්නු ඉඩමක් අද හෝටලයක් හැදීමට වෙන් කර ඇති බව ගම්වැසියෙක් අප සමග පැවසුවේය.

“අද මේ බිමේ උපන් අපිට ඉඩම් නෑ. ඒත් නිලාවෙලි වෙරළ තීරයේ ආණ්ඩුවේ ඉඩම් අඩු මුදලට පිටස්තර පුද්ගලයන්ට මිලට ගන්න පුළුවන්”. ඔහු අපට කීවේ වේදනාවෙනි.

ආණ්ඩුවේ කියුම් හා කෙරුම් අතර පරතරය මැනවින් පෙනෙන්නේ මෙවැනි අවස්ථාවලය. නැගෙනහිරදී රාජ්‍ය සේවකයෙක් වත් පාලනය කරගන්නට ආණ්ඩුවට බැරී ඇයි? අපට දුක උපන් බිමේම සරණාගත වූ මිනිසුන් ගැන. මෙම ගැටලු ගැන විමසීමට කුවිච්චේලි ප්‍රාදේශීය සභාපතිවරයාට කතාකිරීමට දැරූ සියලුම උත්සාහයන් ව්‍යර්ථ විය.

වැටිළි නිශ්චය ගොයම් කෑම හෙවත් රිභූයල් රැකියා වගකීම

රවිච්චු මැදගෙදර

ගමන් බලපත්‍රය
கடவுச்சீட்டு
PASSPORT

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජය
இலங்கைச் சனநாயக சோசலிசக் குடியரசு
DEMOCRATIC SOCIALIST REPUBLIC OF SRI LANKA

විදේශ රැකියා ක්ෂේත්‍රය ආශ්‍රිතව සිදු වන වංචා පිළිබඳ තොරතුරක් පනමාධ්‍ය ඔස්සේ වාර්තා නොවන දිනක් නැති තරම්ය. රජයට සම්බන්ධ 'ශ්‍රී ලංකා විදේශ රැකියා ඒජන්සිය' බිහිකිරීමේ අරමුණ වන්නේම විදේශ රැකියා අපේක්ෂා කරන්නන්ට සාධාරණ හා විශ්වාසදායී ලෙස ඒ සඳහා යොමු වීමේ මගක් විවර කිරීමය.

විනේ වීම ආයතනය මගින් ඊශ්‍රායලයේ රැකියා සඳහා යැවීමට සියලු අවශ්‍යතා සපුරා ඇති 400කට ආසන්න පිරිසක් වසර දෙකකට ආසන්න කාලයක් තිස්සේ බරපතල අසාධාරණයකට ලක්ව සිටිති.

ඔවුන්ගේ ජීවිත, මේ වන විට කෙතරම් බේදුපනක ඉරණමකට ලක්ව ඇත්දැයි මෙම ලිපියෙන් පෙන්වා දෙයි.

ISRAEL EMPLOYMENT DECEPTION BY THE RESPONSIBLE AUTHORITIES

The corruptions and other disruptive consequences which happen pertaining to the foreign employment sector have become a daily occurrence and news story for the media. It is with the objective of guiding the public who want to engage with the foreign employments to obtain their expected services without experiencing difficulties and any other form of corruptions that the institution 'The Foreign Employment Agency' attached to the government is established.

Yet a problematic situation has occurred pertaining to a group of 400 civilians that this institution has selected for the employments in Israel , who were victimized for two years though they have completed the necessary qualifications and the major requirements.

This article critically reveals how the lives of these victimized helpless civilians become depressed and pathetic due to this problematic situation.

රටක ජීවනාලිය වන්නේත් එහි අනාගතය වන්නේත් තරණ පරපුරයි. රටක ශ්‍රම බලකායේ අගනාම සම්පත වන්නේද ඔවුන්මය. එවන් සම්පතක් අපේක්ෂා නංගත්වයට පත් කර, මංමුළා කිරීමට කිසිවකු කටයුතු කරන්නේ නම් එය බරපතළ අපරාධයකි. එවැනි අපරාධවලින් තරණ පරපුර ආරක්ෂා කිරීමේ වගකීම දරන රජයට අයත් ආයතනයකින්ම එවැනි අපරාධ සිදු වන්නේ නම් එම වරදේ බරපතළකම අමුතුවෙන් කිව යුතුද?

මේ ලිපියෙන් හෙළිදරව් කෙරෙන්නේ, රජයේ බලධාරී ආයතනයක් විසින් සිදු කළ එවන් ජාතික අපරාධයක් පිළිබඳවය.

විදේශ රැකියා ප්‍රවර්ධන හා සුභසාධන අමාත්‍යාංශය සහ ශ්‍රී ලංකා විදේශ රැකියා ඒජන්සිය එක්ව, රජයේ මැති ඇමතිවරුන්ගේ නිර්දේශ මත සහ වෙනත් සුදුසුකම් මත තෝරාගත් පුද්ගලයින් 400ක් පමණ ඊශ්‍රායලයේ කෘෂිකර්ම ක්ෂේත්‍රයේ රැකියාවන් සඳහා යැවීමට කටයුතු සංවිධානය කරන ලදී. ඒ ඉකුත් 2013 වසරේ පෙබරවාරි මාසයේදීය.

මෙම පිරිස රුපියල් ලක්ෂයක්, එක්ලක්ෂ පනස්දාහත් අතර මාසික වැටුපකට 2013 මාර්තු මාසයේ අග සතියේදී පිටත් කර හරින බවටද බලධාරීන් ලිඛිතව පොරොන්දු වී ඇත.

ඒ නිසා කඩිනමින් මෙහි සඳහන් අවශ්‍යතා සපුරාගන්නා ලෙස ඔවුන්ට උපදෙස් ලබා දී ඇත. ඒ අනුව ඔවුන් වැය කළ මුදල් මෙසේය:

එක් දින සේවා ගමන් බලපත්‍රය වෙනුවෙන් ඔවුන් රුපියල් 3000ක් ගෙවා ඇත.

'ලංකා හොස්පිටල්' වෙතින් පමණක් වෛද්‍ය පරීක්ෂණයක් සිදු කර ගැනීමට නියම කර ඇති අතර ඒ සඳහා රුපියල් 6500කි.

පොලිස් වාර්තාව ලබාගැනීම සඳහා රු. 2000කි. ලිපි ලේඛන සහතික කිරීමේ ගාස්තු ලෙස අමාත්‍යාංශයේ කොන්සිලර් අංශයට රු. 2000කි. ශ්‍රී ලංකා විදේශ සේවා නියුක්ති කාර්යාංශයේ ලියාපදිංචි වීමේ ගාස්තු රු. 11,665කි. විදේශ රැකියා ඒජන්සි සහායමට රු. 16,115කි. මීට අමතරව වරින් වර පුහුණුවීම්, ලිපි ලේඛන භාරදීම් හා ගිවිසුම් අත්සන් කිරීම සඳහා ගමන් ගාස්තු වශයෙන් රුපියල් විසි තිස් දාහක් පමණ වැය කිරීමටද සිදුව ඇත.

පසුව මොවුන් සඳහා දින 14ක නායකත්ව පුහුණුව (ආර්ථික යෝග්‍යතා සහතිකය) මින්හේරිය යුද හමුදා කඳවුරේදී ලබාගැනීමට නියම වූ අතර, ඒ සඳහා ඇඳුම් පැළඳුම්, සපත්තු ආදිය මිල දී ගැනීම සඳහා රු. 15,000කට අධික මුදලක් වැය කිරීමට සිදුව ඇත.

ඊට අමතරව ගුවන් ටිකට් පත සඳහා රු. 110,000ක් සුදානම් කර ගන්නා ලෙසද දැනුම් දී තිබේ.

මේ සියලු විෂයන්හිදී සඳහා නැති බැර අයට ළඟම පිහිටි ලංකා බැංකුවෙන් රු. 150,000ක ණය මුදලක් ලබා ගැනීම සඳහා බැංකුවට නිර්දේශ කොට ලිපි හිකුත් කරන ලදී. එහෙත් බොහෝ දෙනෙකුට බැංකු මගින් ණය මුදලක් ලබාගැනීමට නොහැකි විය. ඒ, සමහර බැංකු කළමනාකරුවන් සාම්ප්‍රදායික ණය හීනී රීතිවල චල්ලිගෙන සිටි නිසාය.

ඒ නිසා සමහර තරණයින්ට දෙමාපිය සහෝදර සහෝදරියන්ගේ කණා කර උගස් කිරීමට සිදු විය. සමහර ඉඩකඩම් උගස් කළහ. සමහර ගිනි පොලියට ණය ගත්හ. ඒ මීට වසර එකහමාරකට පෙරාතුවය.

මේ වන විට ඊශ්‍රායලයේ රැකියා සඳහා පිටත් කර හරිනවායැයි කියූ කාලය පසු ඒ මාස 18ක් ගත වී ඇතත් මේ පිරිසෙන් මෙතෙක් විදේශගත කර ඇත්තේ 70ත් 120ත් අතර පිරිසක් පමණක් බව ආරංචි මාර්ග සඳහන් කරයි. ඒ 'අත යට කුම' හා වෙනත් සබඳතා මත බවද සැල වේ.

මේ නිසා තමන් කරමින් සිටි රැකියාවන් අහිමි කරගෙන, රන් ආභරණ ඉඩකඩම් උගසට තබා, බැංකුවලින්-පොලීකරුවන්ගෙන් මුදල් ලබාගෙන දහසක් බලාපොරොත්තු මගින් යස ඉසුරු සොයා දුරු රට යන්නට සිහින මැවූ සිය ගණන් තරණයෝ දැඩි වේදනාවෙන්, කළකිරීමෙන් දිවී ගෙවති. තවමත් බොහෝ දෙනෙකුගේ බලාපොරොත්තුව කොයි මොහොතක හෝ තමන්ගේ අවස්ථාව ලැබෙනු ඇති බවයි.

මොරටුව සංජීව කොඩිකාර, මෙම අසාධාරණයට ලක් වූවන්ගෙන් කෙනෙකි.

''ගිය අවුරුද්දේ පෙබරවාරි මාසේ මාව අමාත්‍යාංශයට කැඳවුවා. එදා ඇමතිතුමාත් හිටියා. තව ඊශ්‍රායලේ නියෝජිතයෙකුත් හිටියා. එදා අපට හොඳට සලකලා, සති දෙකකින් යන්න සූදානම් වෙන්න කියලත් කිව්වා. ඊට පස්සේ 'මෙඩිකල්' කළා. පොලිස් රිපෝට් ගත්තා. කාර්යාංශයට සල්ලි බැන්දා. ඊටත් පස්සේ, සති දෙකක හමුදා පුහුණුවකුත් දුන්නා. ඒකටත් ඇඳුම් පැළඳුම් හා වෙනත් දේවල්වලට විශාල මුදලක් වැය කළා. බැංකු ණය ගන්නත් නිර්දේශ ලිපි දුන්නා. දැන් අවුරුද්දකුත් මාස ගණනක් ගත වෙලා. තවම උත්තරයක් නැහැ. මම අයිය කෙනෙකුගේ කඩේක වැඩ කරනවා. මේ මොරටුවෙම තවත් හය හත් දෙනෙක්ම ඉන්නවා ඉතාම අසීරු තත්වයට පත් වෙලා. තිබුණු රස්සා වලින් අයින් වෙලා. තිබුණු මෝටර් සයිකල් වගේ දේවල් විකුණලා. අද හෝටල්වල කුලී වැඩ කරනවා. හෝටල්වල වැඩ තියෙන්නෙ වෙඩින් දවස්වලට විතරයි. අහිත් දවස්වල රස්තියාදු ගහනවා.

මම කලින් වතාවක් ඊශ්‍රායලේ ගිනින් ආපු කෙනෙක්. ඒ සැරේ අපිව යැව්වෙ නොමිලයේම වගේ. ඇඳුම් පැළඳුම් ගන්නත් එක්ක රු. 30,000ක් විතර තමයි වියදුම් වුණේ. නමුත් මේ පාර විශාල මුදලක් වැය වුණා. ගුවන් ටිකට් පත් පවා අපට ගන්න කියල තිබුණේ. මේ වැඩපිළිවෙළ 'අසංග' මහත්තය කරන කාලෙ හොඳයි. කිසි ප්‍රශ්නයක් වුණේ නැහැ. දවස් තුනයි ට්‍රේනිං එක. සති දෙකක් ඇතුළත යැව්වා. දැන්නම් බොරුව වගේ පේන්නේ.''

නුවර පදිංචිකරුවකු වන පී.පී.ආර්. එම් කුලරත්න ගේ කතාවද ඊට නොදෙවෙනි එකකි.

මම රියදුරු රස්සාවක් කර කර හිටියේ. ඒකෙන් අස් වෙලා තමයි රට යන්න සූදානම් වුණේ. ගිය අවුරුද්දේ මාර්තු මාසේ තමයි යවනවා කිව්වේ. ඒ වෙනකොට සියලු උපදෙස් අනුව කටයුතු කරලයි තිබුණේ. බැංකු ණයක් ගන්න කිව්වත් ගන්න පුළුවන් වුණේ නැහැ. ඒ නිසා රු. 50,000ක් සියට දහයේ පොලියට ගන්නා වැඩේ ෂුවර් නිසා. නමුත් තවම වැඩේ කෙරුණේ නැහැ. ගත්තු මුදල් දෙන්නත් බැරි වුණා. තවමත් පොලී ගෙවනවා. ඇහුවම යවනවා කියල තමයි කියන්නේ. නමුත් පහුගිය දවස් කීපයකම අපට දිල තිබුණු නොමිමරවලට කතා කළා. ඒවා දැන් වැඩ කරන්නේ නෑ. මම නම් තවම බලාපොරොත්තු අත්අරලා නැහැ. කොයි වෙලේ හරි යවයි කියන බලාපොරොත්තුව පිට තමයි ඉන්නේ.”

අම්පාරේ, ජේ. සුසන්ත ඊශ්‍රායල් සිහිනය නිසා කබලෙන් ලිපිට වැටුණු තරුණයෙකි.

මම ගාල්ලේ ගාමසියක වැඩ කර කර හිටියේ. රු. 25,000ක් පඩි ගන්නා. ඒකෙන් අයිත්වෙලා තමයි රට යන්න සූදානම් වුණේ. බැංකු ණයක් ගන්න අමාත්‍යාංශයෙන් නිර්දේශ කරල ලිපියක් දුන්නත් බැංකුව ඒ ලියුම පයිසෙකට ගණන් ගත්තේ නැහැ. සාම්ප්‍රදායික විදියට තමයි ණය දෙන්න හැදුවේ. පුදුම වධයක් දුන්නේ. ඇපකාරයෝ දහදෙනෙක් විතර අරන් ගියා. මොකක් හරි හේතුවක් කියල රිපෝට් කරනවා. අවසානයේ කොහොමහරි ඇපකාරයෝ දෙන්නෙක් අත්සන් කළාට පස්සේ, ආදායම් සහතිකයක් ගේන්න කිව්වා. ආදායමක් නැති නිසානේ රට යන්න හදන්නේ. ඉඩකඩම් නැති, රස්සාවක් නැති අපට කවිද ආදායම් සහතික දෙන්නේ? බොරුව කළේ. අන්තිමට ණය අයදුම්පත ඉල්ලල අරගෙන ඉරල දාල ආවා.

පස්සේ ඥාතියෙකුට දුක කියලා ඔහුගේ ස්ථිර තැන්පත් ගිණුමක් ඇපයට තියල රු. 150,000ක ණයක් අරන් දුන්නා, වැඩේ ෂුවර් කියල හිතාගෙන. නමුත් හොර ඒජන්සිකාරයෝ වගේ විදේශ රැකියා ප්‍රවර්ධන අමාත්‍යාංශයත් අපිව අමාරුවේ දැමීමා. දින 14ක හමුදා පුහුණුව පවා දුන්න නිසා බොහොම අපේක්ෂාසහගතව හිටියේ. සල්ලි අරන් දුන්නු ඥාතියා දැන් පස්සෙන් එනවා. පස්සේ යාළුවෙකුට කියල බැංකු ණයක් අරගෙන, ඥාතියාගේ හිඟ පොලී වාර්තා වලට රු. 50,000ක් ගෙව්වා. ණය මුදල තවම එහෙමමයි. ඥාතියාට මුදල් ගන්නත් බැහැ-ණයක් ගන්නත් බැහැ. ඔහුත් අසරණයි, මමත් අසරණයි.

මෙම තත්ත්වයට මුහුණ පා සිටින විවිධ ප්‍රදේශවල තවත් පුද්ගලයින් කිහිපදෙනෙක්ම අපි දුරකථනයට සම්බන්ධ කර ගතිමු. ඔවුන් බොහෝ දෙනෙකුගෙන් කියවුණේද මෙවන් එකම විධියේ දුක් අඳෝනාය. සමහරු තමන් කරමින් සිටි රැකියාවලින් අයිති වී දැන් කුලී වැඩ කරති. සමහරු තමන් සතුව තිබූ යතුරුපැදි පවා විකුණා දමා අද යන එන මං නැතිව සිටිති. සමහරු ගත් මුදලට වඩා පොලී ගෙවන බව පැවසූහ. කිහිපදෙනෙක්ම සිද්ධිය සත්‍ය වුවත් තම නම් ගම් හෙළි නොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටියහ. ඒ ඉදිරියේදී හෝ යම් අවස්ථාවක් ලැබුණොත් බලධාරීන් තම නම් කපා දමා වියැයි බියෙනි.

අප මේ ගැන ශ්‍රී ලංකා විදේශ රැකියා ඒජන්සියේ සහ විදේශ රැකියා ප්‍රවර්ධන හා සුබසාධන අමාත්‍යාංශයේ බලධාරීන්ගෙන් කරුණු විමසීමට උත්සාහ ගතිමු. ඒ අනුව පළමුවෙන් සාමාන්‍යාධිකාරී වීම. බටගොඩ මහතා සම්බන්ධ කර ගත්තත් ඔහු ප්‍රකාශ කළේ ‘ඔය සිද්ධිය හැන්ඩල් කළේ අමාත්‍යාංශයෙන්. විස්තර එහෙත් දැනගන්න’ කියාය.

දින වකවානු කියන්න බැහැ.

නියෝජ්‍ය සාමාන්‍යාධිකාරී සහ මාධ්‍ය ප්‍රකාශක - මංගල රත්දෙනිය

රීඟ්‍රායල් රැකියා සඳහා පිරිසක් පුහුණු කළ බව සත්‍යයක්. මේ වන විට වරින් 100කට ආසන්න පිරිසක් රැකියා සඳහා පිටත් කර තිබෙනවා. අනිත් අයට අවස්ථාව හිමි වන්නේ වරටින් පුරප්පාඩු සඳහා ඉල්ලුම් කරන ආකාරය අනුවයි. ඒ පිළිබඳව නිශ්චිතව දින වකවානු ප්‍රකාශ කරන්න අපහසුයි.

ඒ අනුව ඇමතිවරයාගේ සම්බන්ධීකරණ ලේකම් වරයකු වන පත්මසිරි ද සිල්වා මහතාට කතා කළෙමි. (රැකියා අපේක්ෂකයන්ට වචන ලද ලිපි කිහිපයකට අත්සන් තබා තිබුණේ ඔහුය.) ඇමතුම ගත්තේ කාන්තාවකි. ඇයට අවශ්‍යතාව කියූ පසු ඇය වෙනත් නිලධාරියෙකු වෙත ඇමතුම යොමු කළාය. ඔහු කාර්යාලයේ සිටියේ නැත. ඒ නිසා නැවත මුල් අංකයට කතා කොට සම්බන්ධීකරණ ලේකම්වරයාගේ ජංගම දුරකථනය ඉල්ලා සිටියත් විය දිය නොහැකි බව පවසන ලදී. ඊට පසු අවස්ථා කිහිපයකදීම ඇමතිවරයා සහ සම්බන්ධීකරණ ලේකම් වරයා සම්බන්ධ කර ගැනීමට උත්සාහ කළත් ලැබුණු පිළිතුරු වූයේ, රැස්වීමක- පැයකට පස්සෙ කතාකරන්න- ඔරිස් එකේ නෑ- ලන්ච්වලට ගියා යනාදී පිළිතුරු ය. තවත් විටෙක 'සර්ට දාන්නම් කතා කරන්න.' යැයි කියා සම්බන්ධ කළද 'සර්' කතා කළේ නැත.

අද අපේ රටේ විදේශ රැකියා ලබා දෙන බව පවසා හොර ඒජන්සිස්සිකරුවෝ, මැති ඇමතිවරුන්ගේ ලේකම්වරු යැයි කියාගන්නා පිරිස් මෙන්ම විවිධ තැරැවිකරුවන් මේ රටේ දහස් ගණන් අසරණ තරුණයන්-කාන්තාවන් රැවටූ අවස්ථා අප කොතෙකුත් දැක ඇත. අසා ඇත. එහෙත් රාජ්‍ය ආයතනයක්, රාජ්‍ය නිලධාරීන්, විශේෂයෙන් විදේශ සේවා ප්‍රවර්ධන අමාත්‍යාංශය මෙසේ අසරණ මිනිසුන් මුළු කිරීම කෙතරම් සාධාරණද? කෙතරම් සදාචාර සම්පන්න දැයි තම හෘදය සාක්ෂියෙන් විමසා බැලීමට මේ කාලයයි.

കാലഭയം കുറയ്ക്കാൻ തോട്ടം 'കാലവിലയിരുത്തൽ'

ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധ പ്രകാശം

සාලම්බයිකුලම වව්නියාව දිස්ත්‍රික්කයේ, වව්නියාව දෙමළ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයට අයත් දුෂ්කර කුඩා දෙමළ ගම්මානයකි. යුද්ධයේ බලපෑමට ලක් වුවද ගම් බිම් හැර නොගිය ඔවුහු දුෂ්කරතා මධ්‍යයේ වුවද සිය ජීවිත පවත්වාගෙන ගියහ.

එහෙත් යුද්ධයෙන් පසුව, වනාන්තර හෙළිපෙහෙළි කරමින් අවිධිමත් ලෙස සිදුකෙරෙන 'නැවත පදිංචිකිරීම්' නිසා අද ඔවුන්ගේ ජීවිත බරපතළ ලෙස අභියෝගයට ලක්ව තිබේ.

පාරිසරික හීන කිසිවක් නොතකමින් සිදු කෙරෙන එම ක්‍රියාවලිය නිසා සිදුවන බරපතළ වන විනාශයේ ආදිතව ගැනද මෙම ලිපියෙන් අවධාරණය කරයි.

'SALAMBYKULAMA' WHICH REMAINS INCAPABLE OF OBSERVING AND ENCOUNTERING THE DAWNED RAYS OF PEACE'

Salambykulama is a rural and isolated village territory which belongs to the Divisional secretariat of Vauniya in Vauniya district. Though they were incessantly traumatized by war, with strong determination they stayed in their own lands enduring the severe circumstances without escaping the difficulties.

Yet, due to the post war resettlement programmes which are conducted through an improper framework and flawed mechanisms by demolishing the forests the lives of innocent civilians are threateningly depressed.

Further, this article put a thorough concentration on the environmental catastrophe which is created by the deforestation that continues to happen due to this programme neglecting the environmental ethics and rules.

දාගිරින් සෙමින් නැග වන අලස හිරුගේ කිරණ දෙස සාලම්බයිකුලමේ වැසියන් බලා සිටින්නේ මහා අවිනිශ්චිත බවකිනි. තිස් වසරක ශාපලත් යුද්ධයෙන් දැඩි ලෙසම බැට කා ඉක්බිත්ව සාමය පිළිබඳවද බලාපොරොත්තු ගොන්නක් නිස දරා සිටි ඔවුන්ට තවමත් මෙසේ බලා සිටින්නට සිදුවීම කෙබඳු අනාගතයක පෙර නිමිත්තක්දැයි යන්න ප්‍රශ්නාර්ථයකි. උපතින්ම බොහෝ කටුක අත්දැකීම් වලින් පිරි ජීවිතයක් උරුම වූ සාලම්බයිකුලමේ වැසියෝ ඒ නිසාම ඔවුන්ට හිමිවූ වයසටත් වඩා වියපත් පෙනුමැති මුහුණේ කණගාටුව තවරාගෙන තවදුරටත් තමන්ගේ අනාගතය ගැන සැක සාංකාවෙන් ඔහේ බලා සිටිති.

අප මේ කියන්නට යන්නේ ඔවුන් මේ බිමේ, මේ මොහොතේ අත්විඳිමින් සිටින සැබෑ දුක්ඛිත තත්වය පිළිබඳ කඳුළු කතාවයි. මේ වන විට යුද්ධය අවසන් වී පස් වසරක් ගෙවී ගොස් ඇත්ත් තවමත් ඔවුන් සාමයේ ප්‍රතිලාභ නොලද්දෝ ය. උතුරු වසන්තයේ අරුණාලෝකයද ඔවුන් වෙත මෙතක් පතිත වී නැති සේය. වඩාත් අවාසනාවන්තම කරුණ නම් ඔවුන් යුධ සමයේදී පවා තමන් විසින් පවත්වාගෙන ආ සරල හා අල්පේච්ඡ ජීවන රටාව හෝ පවත්වාගෙන යාමට ආණ්ඩුව ඉඩ නොදීමයි. ඔවුන්ට මේ වන විට ඔවුන්ගේ වී ගොවිතැන පවත්වාගන්නට නොහැකි වී ඇත්තේ වී හේතුවෙනි. ඔවුන්ට මේ වන විට ඔවුන්ගේ ගව පට්ටි රිසි සේ දිගේලි කරගත ගත නොහැකිවී ඇත්තේ වී හේතුවෙනි. අඩු තරම්ත් දර කෝටුවක් කඩාගන්නට වත් අවසරයක් ඔවුන්ට අහිමි වී ඇත්තේ වී හේතුවෙනි. එය එක් අතකින් තිස්වසරක් තිස්සේ පැවති කාලකන්නි යුද්ධයෙන් උගත් පාඩමක් නොමැතිද යන්න පිළිබඳ ප්‍රශ්නයකි. එසේම ප්‍රතිසංඛානය පිළිබඳ බලාපොරොත්තුව නැවත වතාවක් ගිලිහී යාමකි. අනෙක් අතින් රටටම බලපෑ හැකි බරපතළ පාරිසරික බේදවාචකයකි.

අවතැන් නොවූ ජීවිත

සාලම්බයිකුලම වවිනියාව දිස්ත්‍රික්කයේ, වවිනියාව දෙමළ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයට අයත් දුෂ්කර කුඩා දෙමළ ගම්මානයකි. ත්‍රස්තවාදයෙන් බැර කමින් පවා තම මුල් ගම්බිම් හැර නොගිය දුම්පු ජනතාවක් එහි දිගු කලක සිට පදිංචිව සිටිති. ගොවිතැන හා ගව පට්ටි පාලනය ඔවුන්ගේ ප්‍රධාන ජීවනෝපාය මාර්ගයයි. ඔවුන් විසින් තව දුරටත් පවත්වාගෙන යන සරල හා අල්පේච්ඡ ජීවන රටාව ඔවුන්ට සිය පරිසරය විසින්ම උරුම කර දුන්නකි. නමුත් ඔවුන් මෙතෙක් එයින් කම්පාවටවත් දුකටවත් පත් නොවූහ. පුවරසන්කුලම් වන රක්ෂිතයට අයත් පම්පමඩු වනාන්තරය ඔවුන්ගේ සෑම ඕනෑම එපා කමක්ම ඉෂ්ඨ කර දීමට සමත්වූ බැවින් ඔවුන් ගත කළේ පරිසරය හා බැඳුණු ජීවිතයකි.

නමුත් මේ සියල්ල වෙනස් වන්නට පටන් ගත්තේ කවරෙකු හෝ නොපැතු විරූ ආකාරයටය. “අවතැන් ජනතාව නැවත පදිංචි කිරීම” යන ලේඛනය යටතේ රේඛීය විෂය භාර මුස්ලිම් අමාත්‍යවරයෙකු විසින් මෙතෙක් කලක් සාලම්බයිකුලමට ආශීර්වාදයක් වූ පම්පමඩු වනාන්තරය කපා කොටා ඩෝසර් කර මුස්ලිම් ගම්මානයක් ඉදිකිරීමට කටයුතු ආරම්භ කිරීම ඊට හේතුවයි. රටේ පවත්නා හිතී රීති නොතකාහරිමින් සිදුකරන මේ ජනාවාස ඉදිකිරීමෙන් ඉදිරියේදී බරපතළ සමාජ-ආර්ථික හා පාරිසරික ගැටලු ගණනාවක් පැන නැගීමේ අවධානම පැහැදිලිව පෙනෙන්නට තිබියදී පවා කිසිදු බලධාරියකු මෙම ගැටලුව විසඳීමට ඉදිරිපත් නොවීම අවාසනාවකි.

අවතැන්වූවන්ගේ ආගමනය

සාලම්බයිකුලම ගම්මානයට යාබදව පිහිටි පම්පමඩු වනාන්තරය සම්පූර්ණයෙන්ම විනාශ කර දමා මේ වන විට මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන් නව ගම්මානය ඉදිවෙමින් පවතී. සාලම්බයිකුලමේ ජනතාව තවමත් කරත්ත රෝද පාචේ ගමන් කරද්දී නව ගම්මානයට අඩි විස්සේ පුළුල් මාර්ග ඉදිවෙමින් පවතී. ඔවුන් තවමත් ලාම්පුතෙල් පහනකින් රාත්‍රී අඳුර දවන්නට උත්සාහ දරද්දී නව ගම්මානයට තෙකලා විදුලි රැහැන් ඇදෙමින් පවතී. ඔවුන් තවමත් නියං සමයේ පානීය ජල ගැටලුවෙන් දැඩිව

බැට කද්දී නව ගම්මානයට විශාල ජල ව්‍යාපෘතියකින් ජල නල චලේඛීන් පවතී. එකම රටක එකම ප්‍රදේශයක ජීවත්වන ජාතීන් දෙකකට බලධාරීන් මෙලෙස දෙයාකාරයකට සැලකීමෙන් ජාතීන් අතර සමගිය ඇතිකළ හැකිද? මේ අසමාන සැලකීම විසින් දුමුළු ජනතාව තුළ යළි යළිත් ජනිත කරන වෛරය, ක්‍රෝධය හා අවිශ්වාසයට බලධාරීන්ට විසදුම් තිබේද යන්නද ගැටලුවකි. උගත් පාඩම් හා ප්‍රතිසංධාන යෝජනා පිළිබඳව නිරන්තරයෙන් කතාකරන නමුත් මෙමගින් තව දුරටත් තහවුරු වන්නේ උගත් පාඩමක් නොමැති බවද? ප්‍රතිසංධාන අවශ්‍යතාවක් නොමැති බවද?

අලුත් අභියෝග

සාලම්බයිකුලම ගම්මානයේ ජනතාවට මේ වන විට යුධ සමයේදී පවා තමන් විසින් පවත්වාගෙන ආ සරල ජීවන රටාව හෝ පවත්වාගෙන යාමට ඉඩ නොලැබීම වඩාත්ම බරපතළ තත්වයයි. බහුතරය වී ගොවිතැනින් තම ආර්ථිකය සකස් කර ගෙන ඇති ඔවුන්ට මේ වන විටද තම ගොවිතැන් කටයුතු සිදුකරගත නොහැකිවී ඇත්තේ වනාන්තර විනාශයත් සමගම නිරාවරණය වූ භූමියේ පස සෝදාගෙන විත් තම කුඹුරු ඉඩම් වල තැන්පත් වීම හේතුවෙනි. ඉකුත් වසරේ ඊසානදිග මෝසම සක්‍රීය වීමත් සමගම මෙම පාංශුබාදනය බරපතළ ප්‍රශ්නයක් බවට පත්වී ඇත. තවද ඔවුන්ට ගොවිතැන සඳහා අවශ්‍ය ජලය සපයා ගැනීමට ඉවහල් වූයේද තම ගම්මානය අසල ඇති වනාන්තරයි. නමුත් මෙම විනාශකාරී ව්‍යාපෘතිය හරහා ඔවුන්ට ඊටද අවහිරතා ඇතිවෙයි. එසේම කලින් කලට පම්පමඩු වනාන්තරයට පැමිණෙන වන අලි රංචු වලින් චල්ලවන ජීවිත හා දේපළ හානි තර්ජන වලට මුහුණ දීමටද ඔවුන්ට සිදුවේ. තිස් වසරක් තිස්සේ වෙඩි උණ්ඩ වලින් ජීවිතය ආරක්ෂා කර ගැනීමට ඔවුන්ට හැකි වුවද මින් පසු ඔවුන්ට වන අලින්ගෙන්ද තම ජීවිතය ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා තවත් අරගලයක් කරන්නට සිදුවීම කෙබඳු ආශ්චර්යයක්ද ?

තමන්ගේ ගව පට්ටි පාලනය සඳහා ගම්මුන්ට මෙතෙක් පැවති නිදහසද මෙම ජනාවාස ව්‍යාපෘතිය නිසා අවහිරවී තිබීම තවත් ගැටලුවකි. පෙරදී ඔවුන් තමන්ට රිසිසේ තම ගම්මානය මායිමේ තිබූ වන පෙතට ගවයින් දක්කුහ. නමුත් දැන් එහි වනාන්තරයක් නොමැති බැවින් ඔවුන්ට නව මුස්ලිම් ගම්මානය හරහා ක්ලෝමීටර් දෙක තුනක් ගොස් තම ගව පට්ටි වන්නතරයට ඇතුළු කිරීමට සිදුවෙයි. මෙම ජනතාව පදිංචි කිරීමේ කෙළවරක් සොයාගත නොහැකි බැවින් ඉදිරියේදී මෙසේ මුස්ලිම් ගම්මානය හරහා වනාන්තරය වෙත කොතරම් දුරක් යන්නට සිදුවේද යන්න ගැටලුවකි. තවද ඉදිරියේදී වනාන්තරයක් ඉතිරිවේද යන්නද ගැටලුවකි. ඒ තබා අඩු තරමින් වදිනෙදා අවශ්‍යතා සඳහා දර කෝටුවක් කඩාගන්නට යාමද දැන් සාලම්බයිකුලම ගම්මානයේ ජනතාවට අමිහිරි අත්දැකීමකි.

යුද්ධයෙන් අවතැන් ජනතාවට තමන් උපන් රටේ ජීවත් වීමට බිං අගලක් ලබාදීම සැබෑ අවශ්‍යතාවයකි. නමුත් විය පසෙක තබා දේශපාලනික හා ජාතිවාදී අරමුණකින් ජාතික සමගිය විනාශ කරමින් වනාන්තර සංහාරය කරමින් මෙසේ තම හිතවතුන්ට ඉඩම් ලබා දීම අනුමත කළ හැකිද? එසේම උගත් පාඩම් හා ප්‍රතිසංධාන යෝජනා වලියේද ඉතා පැහැදිලිවම සඳහන් වන ආකාරයට යම් කිසි ප්‍රදේශයක අවතැන්වූ ජනතාව නැවත පදිංචි කිරීමේදී පෙර පැවති ජන සංයුතියට බලපෑමක් සිදු නොකළ යුතුය. මෙම ව්‍යාපෘතියේදී ඒ කරුණු සැලකිල්ලට ගෙන ඇති බවක් පෙනෙන්නට නැත.

අක්කර 17,000ක් වනසති

මඩු - වවිනියාව මාර්ගයේ, සෝපාල - පුලියම්කුලම් ප්‍රදේශය අශ්‍රිතව පිහිටා ඇති පුවරසන්කුලම් වන රක්ෂිතය හෙක්ටයාර් 4378 ක වපසරියකින් යුක්තය. එහි එක් කොටසක් වන පම්පමඩු වනාන්තරයේ අක්කර 575 ක් පමණ වළි පෙනෙළි කරමින් මේ ජනාවාස ව්‍යාපෘතිය දියත් කෙරෙමින් පවතී. වියළි මිශ්‍ර සදාහරිත වනාන්තර වැස්මකින් සමන්විත මෙහි පලු, වීර, බුරුත, කළුමැදිරිය, ආදී ශාඛ ප්‍රමුඛව වැඩේ. තවද ශ්‍රී ලංකාවේ වියළි කලාපය නියෝජනය කරන ලොකු කුඩා වනජීවීන් රැසකටද මෙය තෝතැන්නකි. නමුත් මේ සියලු වටිනාකම් වනසා දමමින් ආණ්ඩුවේ ඇතැම් පාර්ශව ඉතා අත්තනෝමතික හා අසාධාරණ ආකාරයෙන් අසරණ, අහිංසක ජනතාවගේ ජීවිතද බිල්ලට ගනිමින් තම පටු ඕනෑ එපා කම් ඉටුකර ගනිමින් සිටීම කණගාටුවට කරුණකි. එසේම මේ සම්බන්ධයෙන් වගකිවයුතු රාජ්‍ය ආයතන හා දෙපාර්තමේන්තු ද නෂ්ට කන් ඇතිව මුනිවත රැකීමද ඊටත් වඩා අවාසනාවන්ත තත්වයකි.

පම්පමඩු වනාන්තර විනාශය නිසා සලම්බයිකුලම් අහිංසක දෙමළ ජනයාට විඳින්නට සිදුවී ඇති මෙම බේදනීය ඉරණම උතුරේ වනාන්තර විනාශය පිළිබඳ තවත් එක් අතුරු කතාවක් පමණක් බව අප කණගාටුවෙන් නමුත් සඳහන් කළ යුතුය. මේ හැරුණු කොට උතුරු පළාතේ වවිනියාව, මුලතිව්, හා මන්නාරම දිස්ත්‍රික්ක වලට අයත් තවත් වන රක්ෂිත තුනක් හා සෙසු රජයේ වනාන්තර නමයක් අශ්‍රිතව මේ ආකාරයෙන් හිනි විරෝධී ලෙස වනාන්තර විනාශ කරමින් ජනාවාස ඉදිකෙරෙමින් පවතී. කරන්කාලිකුලම්, කුලාමරිප්පු, නාගන්වෝලෙයි යන වන රක්ෂිත ද වඩකාඩු, කාකේනිකුලම්, පෙරියමඩු, කල්ආරු, ඔඩ්ඩුසුඩාන්, මුහුදුබඩ පත්තුව, මඩු යෝජිත රක්ෂිතය, කරඩික්කුලි, සුදුවෙන්පුලම් යන සෙසු රජයේ වනාන්තරද මේ අතර වෙයි. මෙසේ වනසා දමන මුළු වනාන්තර ප්‍රමාණය අක්කර දාහත්දහස් අටසිය තිස් අටකි (17,838). මෙම සෑම නව පදිංචි කිරීමක්ම සිදුවන්නේද අපගේ කතාවට වස්තු විෂය වන සාලම්බයිකුලම්දී මෙන්ම දමුළු ජනතාව පාරම්පරිකව ජීවත්වූ ගම්මාන අවට වීමද විශේෂයෙන් සැලකිය යුතු තත්වයකි.

අනාගතයෙන් වන්දිගෙවීම

මෙම සියලුම වනාන්තර විනාශයන් සිදු වන්නේ රටේ පවත්නා හිඟි අහ පහත් රැසක් ඉතා බරපතළ ලෙස උල්ලංඝනය කරමින් බවද අවධාරණය කළ යුතුය. 2009 අංක 65 දරන පනතින් අවසන් වරට සංශෝධිත 1907 අංක 16 දරන වන සංරක්ෂණ ආඥා පනතේ 7 වන වගන්තිය අනුව රක්ෂිත වනාන්තරයක් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද වනාන්තරයක් තුළට අනවසරයෙන් ඇතුළුවීම, වනාන්තර චිලි පෙහෙලි කිරීම, ශාක කපා ඉවත් කිරීම, ගිහි තැබීම, මාර්ග සකස් කිරීම, ස්ථිර හෝ තාවකාලික ඉදිකිරීම් සිදු කිරීම හෝ ඒවායේ පදිංචි වීම තහනම් වේ. මෙම තහනම් ක්‍රියාවල නිරත වන හෝ ඒ සඳහා අනුබල දෙන පුද්ගලයෙකු වරදකරුවකු වන අතර ඊට වසර පහකට නොවැඩි කාලයක් සඳහා බන්ධනාගාර ගතවීම හෝ රුපියල් 20,000 කට නොඅඩු රුපියල් ලක්ෂයකට නොවැඩි දඩ මුදලකට යටත්වීම යන දඬුවම් දෙකෙන් එකක් හෝ දෙකම විඳීමට සිදුවේ. එම දඬුවමට අතිරේකව වනයට සිදුවන හානිය වෙනුවෙන් වන්දියක් ලෙස අධිකරණය නියම කරන දඩයකට යටත් වීමටද සිදුවේ.

තවද 1980 අංක 47 දරන ජාතික පාරිසරික පනත අනුව ප්‍රකාශිත 1993 ජුනි 24 දිනැති අංක 772/22 දරන ගැසට් නිවේදනය අනුව හෙක්ටයාර් එකකට වැඩි වනාන්තර ඉඩමක් චිලි පෙහෙලි කර වනාන්තර නොවන වෙනත් සංවර්ධන ව්‍යාපෘතියක් සඳහා යොදා ගැනීමට පෙර හෝ පවුල් 100 කට වැඩි ජනතාවක් නැවත එකවර පදිංචි කිරීමට පෙර හෝ වන රක්ෂිතයක මායිමේ සිට මීටර් 100 ක් ඇතුළත යම් සංවර්ධන ව්‍යාපෘතියක් ක්‍රියාත්මක කිරීමට පෙර පරිසර බලපෑම් ඇගයීමක් සිදුකර පුර්ව ලිඛිත පාරිසරික අනුමැතිය ලබා ගත යුතුය. නමුත් මෙම වනාන්තර විනාශයන් සිදුවන්නේ එම නීතිමය ප්‍රතිපාදන උල්ලංඝනය කරමිනි.

යම් රටක යහපත් පාරිසරික තත්වයක් පවත්වාගැනීම සඳහා වරට තුළ වනාන්තර පද්ධතියක් පවත්වා ගැනීම අනිවාර්ය අංගයක් බව පොදු පිළිගැනීමයි. වන සංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යාලේඛන අනුව මෙරට ඇති වනාන්තර ප්‍රමාණය මුළු භූමි ප්‍රමාණයෙන් සියයට 29.7 කි. විශිෂ්ට දැනට වනාන්තර වැඩිම ප්‍රමාණයක් ඉතිරිව ඇත්තේ උතුරු නැගෙනහිර දෙපළාතේ ය. මේ ආකාරයෙන් විනාශ කරමින් සිටින්නේ ඒ සීමිත වනාන්තර ප්‍රමාණයයි. තවද දිවයිනේ වියළි කලාපයට අයත් වනාන්තර මේ ආකාරයෙන් මහා පරිමාණයෙන් විනාශ කිරීමද ඉදිරියේදී මුලු රටටම බලපෑම් ඇති කළ හැකි පරිසර ව්‍යසනයන් ඇති වීමට හේතුවක් බව කිවයුතුය. වියළි කලාපයේ ජල සංරක්ෂණ, කාන්තාරීකරණය පිටුදැකීම, අලි මිනිස් ගැටුම පාලනය වැනි තීරණාත්මක සමාජාර්ථික හා පාරිසරික අවශ්‍යතා වෙනුවෙන් එම කලාපයේ වනාන්තර සංරක්ෂණය කරගැනීම කාලීන අවශ්‍යතාවයකි. විඛේපිත මෙය සරලව කල්පනා නොකළ යුතු තත්වයකි.

බලධාරීන් ඉතා කඩිනමින් මේ පිළිබඳව තම අවධානය යොමු නොකළ හොත් ඉදිරියේදී ඉතා බරපතළ සමාජාර්ථික හා පාරිසරික බේදවාචකයන් රැසකට මුහුණ දීමට රටක් ලෙස අපට සිදුවන බව අවධාරණය කළ යුතුය. විඛේපිත ජාතික ඒකාබද්ධතාවය වෙනුවෙන් සරුගල් අරමින් නොසිට මේ පිළිබඳව කඩිනමි අවධානය යොමු කරන ලෙස අප බලධාරීන්ට දැඩිව බල කර සිටිමු.

බලධාරීන් කොයා වට වත්දනාවේ යන දීක්වැසියේ ගොවියෝ

කුමාර සී. ලියනආරච්චි

පරිපාලනය ආශ්‍රිත ගැටලු ලංකාවේ ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවල සුලබ මාතෘකාවකි. එහෙත් අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ දිඝවාපිය ගොවි ජනපදයේ ජනතාව තරම් පරිපාලන ගැටලු වලින් පරිපීඩිත ජන කොටසක් ලංකාවේ නොව ලෝකයේම වුව අන් තැනක සිටිනු ඇත්දැයි සැක සහිතය.

මෙම ලිපිය, එම පීඩිත ජනයාගේ හඬ ඉස්මතු කිරීමකි. පරිපාලකයින්ගේ පාර්ශ්වයෙන් ඊට දක්වා ඇති ප්‍රතිචාරයෙන් පැහැදිලි වන්නේ, ගැටලුව කොතෙක් ධරපතල වුවද ඊට පිලියමක් පෙනෙන තෙක්මානයක නැති බවයි.

Administrative challenges are common concurrence in rural areas. However, Ampara district is way above when compared with other districts where administrative problems a galore. This article tries to be a voice for those concern citizens.

අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ දිඝවාපිය ගොවිජනපදයේ ජනතාවට රාජ්‍ය ආයතනවලින් විවිධ සේවාවන් ඉටුකර ගැනීම සඳහා අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශ හයකට පමණ යෑමට සිදුව ඇතැයි එම ජනතාව චෝදනා කරති. මෙම තත්ත්වය හිසා තමන් දැඩි අපහසුතාවයට පත්ව සිටින බව ඔවුහු කියා සිටිති.

දිඝවාපිය අයත් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසය අධිඛාලවීචේන වන අතර ප්‍රාදේශීය සභාවද එම කොට්ඨාසයේ පිහිටා ඇත. අනෙකුත් සේවාවන් සපයන රාජ්‍ය ආයතන දිඝවාපිය වටා ඇති ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාස කිපයකට අයත්වන පරිදි පිහිටා තිබේ. දිඝවාපිය ගම්මානය මෙසේ පරිපාලනමය වශයෙන් සංකීර්ණ වී ඇත්තේ ඇතැම් නිලධාරීන් කාලයෙන් කාලයට ගනු ලබන තීරණ හේතුවෙන් බව ගම්වාසීන්ගේ අදහසය.

ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍ය සේවාවන් සැපයෙන්නේ කල්මුණේ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයෙනි. විදුලිබලය හා තැපැල් අම්පාර ප්‍රාදේශීය ලේකම් බලප්‍රදේශයෙනි. පොලිස් සේවාවන් සහ අධ්‍යාපනය අයත් වන්නේ දමන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයටය. අධිකරණ බල ප්‍රදේශය අකකරේපත්තු ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයයි. පොල් සංවර්ධන මණ්ඩලය අයත් වන්නේ නින්හවුර් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයටය.

දිසවාපියේ සිට පුද්ගලයෙකු දිසවාපිය අයත්වන අධිකාරවේන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය වෙත යාමට නම් බස් රථ තුනකින් ගමන් කළ යුතුය. එහි දුර කිලෝමීටර් තිස්පහක් පමණ වේ. දමන පොලිසිය වෙත යෑමට නම් කිලෝමීටර් විසි අටක් පමණ දුරක් බස් රථ දෙකකින් ගමන් කළ යුතු වේ. අම්පාරට කිලෝමීටර් හිතකපමණ දුරක් ගමන් කළ යුතු අතර දිසවාපියට ආසන්නම ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශය වනුයේ වරගමය. ඊට දුර කිලෝමීටර් දහයකි.

ගොවිතැනින් තම පිටිකාව සපුරා ගන්නා දිසවාපි ජනපදවාසීන්ට මෙම තත්ත්වය මත විවිධ වූ දුෂ්කරතාවලට ලක්වීමට සිදුව තිබේ.

දිසවාපියේ විශ්‍රාමික විදුහල්පතිවරයෙකු වන ජී.සෝමදාස පෙරේරා ඒ ගැන මෙසේ විස්තර කරයි.

''හැක්කවේ මුල්කාලයේ තමයි මම දිසවාපියට ආවේ. එදා ඉදලා මේ ප්‍රශ්නය තියෙනවා. දේශපාලකයින් ගමට ආවම මේ ගැන කතා කරනවා, නමුත් සහනයක් සිදුවුණේ නෑ. මේ ගමේ ඉන්නේ සිංහල අය වුණාට ගම වටා තියෙන්නේ මුස්ලිම් දෙමළ ගම්මාන. මේ හින්දම විවිධ බලපෑම් මත දිසවාපියේ පරිපාලනය විධිමත්ව සිදුවෙන්නේ නෑ. මේක බරපතළ ප්‍රශ්නයක්. රැකියාවකට යන අයෙකුට පොලිස් වර්තාව ගන්න දමනට යන්න වෙනවා. වර්ත සහතිකයට අධිකාරවේනට යන්න වෙනවා. ඒකට දින කිපයක් දුක්විඳින්න වෙනවා.

යුද්ධයක් ඉවරවෙලා සාමය ගැන කතා කරන්න පටන් ගන්නා විතරයි. දිසවාපියේ සිංහල ජනතාව හුදකලාවෙලා. මේ පළාතේ හුවමාරුවක ලිපි ලේඛන දෙමළ භාෂාවෙන් තමයි සිදුවෙන්නේ. මේ ප්‍රශ්නය හින්දා අපි හිතරම් ගැටලුවලට මුහුණ දෙනවා. පසුගිය කාලේ යුද්ධයකට මුහුණ දුන්නේ භාෂාව මුල් වෙලා. නමුත් දැන් අපිටත් ඒ ප්‍රශ්නය තියෙනවා.(චල්.චල්.ආර්.සී.) උගත් පාඩම් සහ ප්‍රතිසන්ධානය පිළිබඳ කොමිසන් සභාව ඒ ගැන කියලා තියෙනවා, පරිපාලනයමය වශයෙන් සිදුවන අපහසුතා යුද්ධයට මුලික වුණා කියලා. නමුත් ඒ නිර්දේශය මතවත් දිසවාපියේ අපිට සහනයක් ලැබිලා නෑ.

දිසවාපිය රෝහල් සංවර්ධන කමිටුවේ සභාපති ජී. එච්. ගාමිණි ද සිල්වා:

දිසවාපියේ දෙදහසක් පමණ පිරිසක් ජීවත් වෙනවා. මේ අයට ප්‍රතිකාර කරන්න තියෙන්නේ දිසවාපිය ප්‍රාදේශීය රෝහලෙන්. රෝහලට අවශ්‍ය දේ ලැබෙන්නේ කල්මුණන් දැන් මේ රෝහල ප්‍රාදේශීය මට්ටමට ගෙනල්ලා වසර ගණනාවක් වෙනවා. අඩුපාඩු ගැන තීරණ ගන්න කල්මුණේ සෞඛ්‍ය කොට්ඨාසයෙන් හිසි වැඩ පිළිවෙළක් නෑ .වෛද්‍යවරුන්ට පහසුකම් නෑ. පානිය ජලය ගැන ප්‍රශ්න තියෙනවා. වාට්ටු නෑ. ඇඳුන් කීපයක් තියෙනවා ගෙනත් දාලා, අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ ඒ ගැන බලන්න කිසිම කෙනෙක් නෑ. ගමේ අය අම්පාරට යන්න පුරුදුවෙලා ඉන්නේ. හවස හතරෙන් පස්සේ රෝහල වහනවා. රෝගීන්ට නේවාසික වෛද්‍ය පහසුකම් දෙන්න සම්පත් ලබාදිල නෑ. වෛද්‍යවරුන්ගේ නිවාස අබලන් වෙලා. අම්පාරට මේ රෝහලේ පාලනය තිබුණා නම් අපිට කතා කරන්න යන්න පුළුවන්. දැන් අපි කල්මුණේ යන්න ඕනෑ. ගියත් ඒ අය අවධානය යොමු කරන්නේ නෑ.

අධිකරණ කටයුත්තක් වෙනුවෙන් අපි අක්කරේපත්තුවට යන්න ඕනෑ. එහි සිදුවන සියලු ලිපි ලේඛන කටයුතු දෙමළ භාෂාවෙන් සිදු වෙන්නේ. අපිට සියල්ල පරිවර්තනය කරලා දෙන්න වෙනවා. වියට විශාල වියදමක් යනවා. දීඝවාපිය ගම සිංහල වුණාට රාජකාරි වලදී දෙමළ භාෂාවෙන් තමයි රාජකාරි ලිපි ලැබෙන්නේ. අපි ඒ ලිපි කියවලා තෙරුම් ගන්න භාෂාව දන්න කෙනෙක් හොයා ගෙන යන්න ඕනෑ. වැඩක් කර ගන්න දෙමළ භාෂාව දන්න අයෙක් එක්ක යන්න වෙනවා. වියදම දුරා ගන්න බැරි උදවිය අසරණ වෙනවා. ඒ වගෙම විශාල දුරක් යන්න ඕනෑ. පුළුවන් කෙනා කර ගන්නවා බැරි කෙනා අසරණ වෙනවා. දීඝවාපි රේචන විද්‍යාලයේ ගොඩනැගිල්ලක් මාස ගණනාවක් තිස්සේ කඩා වැටෙමින් තියෙනවා. මේ ගැන කතා කරන්න නිලධාරීන් නෑ. දීඝවාපිය අවට ගම්මානවල කුඹුරු මැද තියෙන පාරවල් වලටත් කොන්ක්‍රීට් දාලා තියෙනවා. නමුත් අපේ ගම්මානේ පාරවල් තාම මඩ වළවල්.”

කේ.විල් .පියසේන ගොවි සංවිධාන සභාපති දීඝවාපිය:

“ඔහුතරයක් සිංහල ජනතාව ඉන්න දීඝවාපිය ජනතාවට ඇති ප්‍රශ්න ගැන අවධානය යොමු කරන්න රාජ්‍ය අංශයේ නිලධාරීන්ටත් උවමනාවක් නෑ. දේශපාලකයින්ටත් නෑ. එක තැනකින් වැඩක් කර ගත්තම අනිත් තැනට යන්න දවසක් ගතවෙනවා. ගොවි ජනතාව මේ හින්දා හිතරම් අසරණ වෙනවා. පාලමුණේ ගොවිජන සේවා එකෙන් කන්න රැස්වීමට එන ලිපිය දෙමළ භාෂාවෙන් එන්නේ. රැස්වීම තියෙන්නේ අක්කරපත්තුවේ පාසලක. අපිට භාෂාව ගැටලුවක්. සමහර අය රැස්වීමට යන්නේ නෑ. දුර එක ප්‍රශ්නයක්. අනිත් එක ලියුම් දෙමළෙන් තියෙන හින්දා තෙරුම් ගන්න බැරිව. අපිට පෝර ටික ගන්න ගියත් අම්පාර කට්ටියි. නමුත් පාලමුණේට යන්න ඕනෑ. එතන ප්‍රශ්න කියන්න හැටියක් නෑ භාෂාව හරස් වෙනවා. සමහර අවස්ථාවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් හිමිවෙන අයිතීන්වත් අපිට හිමි නෑ.”

අම්පාර දිසාපති නිල් ද අල්විස්:

“මෙම ගැටලුවලට ඉක්මනින් විසඳුම් ලබාදෙන්න බෑ. සීමා නිර්ණා කම්ටුව මගින් තිරණය කළ යුතු වෙනවා. පාලනයක තිබෙන ප්‍රදේශයක් තවත් ප්‍රදේශයකට බද්ධ කරන්න. දැන්ට සිංහල දන්න නිලධාරීන් එම කාර්යාලවල ඉන්නවා. ප්‍රදේශවල ජීවත් වන ජනතාව අනුව, භාෂාවන් අනුව කාර්යාලවලට නිලධාරීන් යොදවා තිබෙනවා. මේ ආකාරයේ ගැටලු විශාල සංඛ්‍යාවක් රට පුරාම තිබෙනවා. ඒ ගැටලුවලට විසඳුම් දීම ලෙසි වැඩක් නොවේ. යම් තරමකට පමණයි සිදු කරන්න පුළුවන්. ප්‍රායෝගිකව ජනතාවට අපහසුතා ඇති වෙනවා, නමුත් පරිපාලනමය වශයෙන් තිරණයක් ගන්න අපහසුයි.”

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් ජනතාව සතු අයිතීන් සනාථ කර තිබේ. එම අයිතීන් සුරැකීම උදේසා රජය ජනතාව වෙනුවෙන් රාජ්‍ය සේවාවන් ක්‍රියාත්මක කරනු ලබයි. සම්පත් හිසි පරිදි සමානතාවයකින් යුතුව බෙදා දීමට කටයුතු කිරීම පරිපාලන නිලධාරීන් සතු වගකීමකි. රාජ්‍ය සේවකයින් ජනතාව ලබා දෙන බදු මුදලින් තම වැටුප ලබා ගන්නා අතර එයින් යහපත් සේවයක් සිදු නොවන්නේ නම් කණගාටුවට පත්වන කරුණක් නොවේද?

කාමයෙහුත් සරණත් නැති කාමිපුර් අවිනැත්වුවෝ

අමඳෝරු අමරජීව

යුද්ධයෙන් පසුව උදා වූ 'සාමයේ අරුණාළු' ගැන බොහෝ දේ ලියැවී ඇතත්, සරණාගතතාවයේ අදුර තවමත් ඔවුන්ගේ ජීවිත වසාගත් ගමන්ය. යුද්ධය විසින් උන්හිටි තැන්වලින් පලවාහැර සිටි ඔවුන් යළි පැමිණෙන විට, සංවර්ධනයේ නාමයෙන් ඒ බිම් කොටු කරගෙන හමාරය.

යුද්ධය වෙනුවෙන් වන්දිගෙවුවන්ට සංවර්ධනය වෙනුවෙන්ද වන්දි ගෙවීමට සිදුවීම කෙතරම් අසාධාරණද?

After the war hundreds of stories were written. But the public are still ravaged as refugees. First the war displaced them. Now the development threatens to unsettle them further.

This story exposes how the development betrays them more than the war.

යුද්ධ ගැටුම් නිමා වී රටට සාමය උදා වී වසර පහක් ගත වුවත් මුතුරු ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයට අයත් සාම්පූර්ණ අවතැන්වූවෝ තවමත් අවතැන් කඳවුරු තුනක ජීවත් වෙති.

මුතුරු ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයට අයත් කිලිවෙඩ්ඩි, පට්ටිතිඩල් හා මහල්වේන යන කඳවුරු තුනේ ජීවත්වෙන මෙම අවතැන්වූවන් 2007 යුධ ගැටුම් සමග අවතැන්වී මඩකලපුව අවතැන් කඳවුරුවල දුක්විඳි අයයි. තමන් යළි පදිංචියට රැගෙන විත් මෙම කඳවුරු තුනේ රැඳවූ බව වීම අවතැන් වැසියෝ ප්‍රකාශ කරති.

ජීවත්වීමට අවම පහසුකම්වත් නැති සීමිත ඉඩකඩකට කොටු වී සිටින පවුල්වල සමහර දරුවන් ඉපදී ඇත්තේද මෙම කඳවුරු තුළමය.

මෙම කඳවුරුවල තත්වය ඉතා දුක්ඛිතය. කිලිවෙඩ්ඩි කඳවුරේ දිවි ගෙවන ප්‍රිදර්ශන් සුමාලිනි (26) මහත්මිය කඳවුරු ජීවිතය ගැන මෙසේ පැවසුවාය.

"මගේ මුල් පදිංචිය සාම්පූර්ණ අංක හය කොටසේ. යුධ ගැටුම් සමග ගෙවල් දොරවල් අත් හැරලා 2006 අවුරුද්දේ ජීවිත බේරාගෙන මඩකලපුවට ගියා. එතනින් මෙතෙක්ට ආවේ යුද්දේ ඉවර වුණාට පස්සෙ. මේ කඳවුරේ අපට හිකන් හම්බ වෙන්නේ විදුලියයි, ජලයයි විතරයි. පවුල් 43ක් ඉන්නවා. මට දරුවෝ දෙන්නෙක් ඉන්නවා. දෙවැනි දරුවා හම්බවුණේ මේ කඳවුරේදී. පළමු දරුවා හම්බවෙන කොට මුල් ගම්වල පදිංචිවෙලා හිටියා. අපට සලාකයන් හම්බවෙන්නේ නැහැ. කඳවුර අවුරුදු ගණනින් අලුත් වැඩියාවක් නැහැ. වැස්සටත් තෙමෙනවා."

සෙල්වනායගම් කාලිපිල්ලේ (50) මහත්මිය පවසන්නේ කඳවුරු ජීවිතය මෙන්ම ඔවුන්ට පෙන්නවන විකල්ප ජීවිතයද දුෂ්කර වනු ඇති බවයි.

"මට ප්‍රමයි හතර දෙනෙක් ඉන්නවා. දෙන්නෙක් විවාහකයි. 2006 අවුරුද්දේ අවතැන්වුණේ. එදා ගොවිතැන් කරලා ජීවත් වුණු අපි, අද ජීවිතය ගෙහියන්න කුලී වැඩ කරනවා. සාම්පූර්ණ කොට්ඨාස අංක පහේ මුලින් පදිංචිවෙලා හිටියේ. අපට මුල් ඉඩම් හම්බවෙන්නේ නැහැ. විකල්ප ඉඩමක් පෙන්නුවා, හෙයියන්දකුලම් ප්‍රදේශයේ. එහේ ගිහින් වගා කරන්න වතුර නැහැ. අපේ තිබුණු කුඹුරු අධිආරක්ෂක කලාපයට අරන් වැටවල් ගහලා. එතන අක්කර පහක් තිබුණා."

සාම්පූර්ණ ජනතාව පදිංචි වී සිටි තුම් ප්‍රදේශය ආරක්ෂක අංශ මුදා ගැනීමෙන් පසු අධි ආරක්ෂක කලාපයක් ලෙසත්, වර්තමානයේ කර්මාන්ත කලාපයක් ලෙසත් නම්කර, යෝජිත තාප බලාගාරයට වෙන්කර, වැටවල් ගසා ඇතුල්වීම තහනම් යැයි පුවරු එල්ලා තිබේ.

සාම්පූර්ණ බටහිර ඉඩම අහිමිව කිලිවෙඩ්ඩි කඳවුරේ දිවි ගෙවන චිත්‍රවේල් තේවානපිල්ලෙයි (63) මහත්මියගේ කතාව, අවතැන්නාවය පිලිලයක් සේ ඔවුන්ගේ ජීවිත වසාගෙන පැතිර ඇති අයුරු හෙළි කරයි.

“මට මේ දේවල් කියන්න බයයි. රජයේ හමුදා බුද්ධි අංශ ඇවිත් අපෙන් අහනවා, කවුද ආවේ? මොනවද ඇතැව්වේ? කියලා. මට දරුවෝ පස්දෙනෙක් ඉන්නවා. හතරදෙනෙක් බැඳලා. එක දුවෙක් ඉන්නවා අවුරුදු 26යි. එයා බලින්න යාපනයේ ආරාලි ඉඳලා තරණයෙක් ආවා ගියා. දැවැදි ප්‍රශ්නයක් උඩ ඒ මංගල්ලය කෙරුණො නැහැ. පස්සේ දුව කියක් හරි හොයාගන්න මැදපෙරදිග ගියා. 2012 පෙබරවාරි 03දා ගිනිත් 2013 සැප්තැම්බර් 23දා ලංකාවට ආවේ හිස් අතින්, ලෙඩෙක් වෙලා. දැන් දුවට සනීපයි. මගේ දරුවෝ හතරදෙනෙක් බදිනකොට මුල් ගම් බිම්වල හිටියා. ඒනිසා දැවැදි ප්‍රශ්න ආවේ නැහැ. එතකොට අපිට යමක් කමක් තිබුණා. යුද්දෙන් එක්ක ඒ සියල්ලම හැකි වුණා.”

නඩරාසා ප්‍රේමාවති මහත්මිය කිලිවෙඩ්ඩි අවතැන් කදවුරේ දිවිගෙවන සිව්දර මවකි. ලැබෙන ඉරණමක් ධාර ගන්නවා හැරෙන්නට ඇයට කළ හැකි දෙයක් ඉතිරි වී නැත.

“මගේ වයස හරියට මම දන්නේ නැහැ. මට පිරිමි දරුවෝ දෙන්නයි ගැහැනු දරුවෝ දෙන්නයි ඉන්නේ. ඒ අයත් බැඳලා මේ අනාථ කඳවුරුවලම වෙන වෙනම ජීවත් වෙනවා. මගේ මුල්ගෙවල් සාම්පූර්ණ ‘කඩකඩවේනෙයි’වල තිබුණේ. ඒ ඉඩම් අපට හම්බවෙන්නේ නැහැ. රජය අපේ මුල් ඉඩම දෙයි කියලා මම හිතන්නේ නැහැ. වෙන තැනක් දුන්නොත් යන්න පුළුවන්ද කියලා බලනවා”

මේ අතර දශක තුනක යුධ ගැටුම් නිසා ජීවිතාරක්ෂාව පතා ගෙවල්දොරවල් අතහැර ගිය කුඩාවේලි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයට අයත් ඉරෙක්කණ්ඩි සිංහල ගම්මානයේ වැසියන් බොහෝ දෙනෙකුගේ ඉඩකඩම්වල කැඩීගිය නිවාස වෙනුවට විවිධ පාර්ශ්ව නව නිවාස ඉදිකර ස්ථිර පදිංචිය තහවුරුකරගෙන තිබේ. මේ සම්බන්ධයෙන් අගතියට පත් පාර්ශ්ව බලධාරීන් හරහා ක්‍රියාමාර්ග දිසා අධිකරණයේ නඩු පවරා ඇත. මුල් ඉඩම්වල පදිංචිව සිටින බොහෝ දෙනෙක් හිත් සෝදිසියට මායිම් සලකුණු කරගෙන සිටින නමුත් නිතසානුකූල මායිම් නැති වීම ගැටලුවකි.

මෙම ජනයාගේ ගැටලු විසඳීම වෙනුවෙන් මැදිහත් විය යුතු ප්‍රධාන බලධාරියා වන්නේ මුතුරු ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරයාය. ඒ පිළිබඳව අපි මුතුරු ප්‍රාදේශීය ලේකම් නඩරාසා ප්‍රදීපන් මහතාගෙන් විමසුවෙමු.

“සාම්පූර්ණ ඉඩම්වලින් කොටසක් රජයේ සංවර්ධන වැඩ පිළිවෙළට අරන් තියෙනවා. ඒ වෙනුවට අපි ස්ථාන 07ක විකල්ප ඉඩම් හදුන්වාදී තියෙනවා. වල්ලිකේණි, ඉලකන්ද, වීරමහානගර(උතුර), වෙම්බඩිතොට්ටම්, පොරවන් වෙට්ටුවාන්, තංගපුරම් හා සීදනවේලි මේ ස්ථානයයි. ඉන් දැනට වල්ලිකේණිවල පදිංචියට යන්න කැමතියි කියලා පවුල් 162ක් ලිපි ලබාදීම තියෙනවා. ඒ පිරිස් ඉදිරියේදී පදිංචි කිරීමට නියමිතයි. මේ වන විට සාම්පූර්ණ ඉඩම් අනිමි පවුල් 825කට අයත් 2598ක පිරිසක් යළි පදිංචි කළ යුතුයි. ඉන් පවුල් 266කට අයත් 838ක පිරිසක් කිලිවෙඩ්ඩි, පට්ටිතිඩල් හා මහල්වෙන කියන ප්‍රදේශවල පිහිටි සුභසාධන මධ්‍යස්ථානවල දිවිගෙවනවා. ඉතිරි පිරිස් ඥාති නිතවතුන්ගේ ගෙවල්වල දැනට රැඳීලා ඉන්නවා. මේ පිරිස් සදහා සමෘද්ධි සහනාධාරය ලබාදෙනවා. සියලුම පවුල් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් දැනුවත් කර සියලු දෙනා පදිංචි කරවීම රජයේ අපේක්ෂාවයි. පසුගිය වසරේ කුණාහිච්චි, සුඩකුඩා නවරත්නපුරම් යන ගම්වල මුල්ගෙවල්වල පවුල් 355ක් පදිංචි කළා. සීදනවේලිවල නිවාස යෝජනා ක්‍රමයක් හදලා පවුල් 84ක් පදිංචි කළා. යළි පදිංචිකළ ගම්වලට යටිතල පහසුකම්, ජීවනෝපාය මාර්ග ලබාදී තියෙනවා.”

Online hate speech stokes fear of religious violence in Sri Lanka

**Attacks by radical Buddhists increase as social
media gains traction**

Quintus Colombage

ජාතීන් අතර සංහිදියාවට බලපෑමක් එල්ල වන ආකාරයේ ද්වේශසහගත ප්‍රචාරයන් මාධ්‍ය මගින් ප්‍රචාරය වීම හේතුවෙන් දැමිල හා මුස්ලිම් ප්‍රජාවන් බලවත් කණස්සල්ලට පත්ව සිටියහ.

විශේෂයෙන් නව මාධ්‍ය හරහා ගත වූ වසරේ පළ වූ විවිධ ප්‍රකාශන හේතුවෙන් සමාජය වඩාත් උණුසුම් තත්ත්වයට පත් විය. මෙම ලිපියෙන් සොයා බැලෙනුයේ එහි යථා ස්වභාවයයි.

Hate speech is growing more effective and pervasive among media platforms in Sri Lanka, prompting concern from Muslim and Christian minorities amid mounting attacks.

The Colombo-based Centre for Policy Alternatives (CPA) released a report this week on the challenges surrounding the significant uptick in online-based hate speech in post-war Sri Lanka.

“The growth of content creation and consumption online, wider and deeper than any other media in the country and at an accelerated pace, has also resulted in low risk, low cost and high impact online spaces to spread hate, harm and hurt against specific communities, individuals or ideas,” notes the report.

S.Y. Muhammad Saleem, a member of the administration committee of the Hairiya Jummaha mosque in Dambulla, said that anti-Muslim screeds on Facebook have led to multiple attacks on his mosque.

The latest attack was just last week when two petrol bombs were thrown into the mosque.

“Buddhist extremist groups campaign every day by saying Islamic extremists must be exterminated, and, if not, worse conflict could occur in the future,” he said. “[They say] ‘Muslims are dreaming of the day Sri Lanka turns into Arabia. We won’t give our country over to Muslims.’”

Saleem said he and other Muslims have received threats through Facebook, prompting him to file a police complaint.

“We respond on Facebook against their narrow views then we see 40-50 well organized reaction comments, slinging mud at us, from extremist Buddhists,” he said.

With a population of 21 million, there are more than 2.3 million users of social media, the majority of them male, according to the CPA report.

The Venerable Magalle Sudantha Thero, the head of Sinhala Rawaya, a radical Sinhalese Buddhist nationalist organization, said the organization has formed a special youth group to work on social media.

“We educate our Buddhists on ISIS and the global militant jihad over Facebook, there’s nothing wrong [with that],” the monk said.

“There are no Buddhist terrorists but [there are] Islamic terrorists in the world. We revealed the truth a few months before but officials were not very serious about the issue, now Interpol has issued a security warning that the Taliban operates in Sri Lanka,” he said.

Ven Sudantha defended the postings, saying the group never made “false accusations”.

“We use Facebook to enlighten our people and it’s our prime duty to serve the nation and protect the country.”

Offensive photos and extreme commentary posted by the Buddhist group have sparked major tensions.

In June, Buddhist groups circulated a story online saying that a monk was attacked by Muslims, sparking a riot in Aluthgama that saw clashes on the street. Four people were killed, more than 200 homes and shops destroyed, and 17 mosques attacked. More than 2,200 people were displaced by the violence.

Saleem said that “freedom should have limitations” if the freedoms allotted to Buddhist extremists end up harming others”.

Yamini Ravindran, a legal and advocacy coordinator at the National Christian Evangelical Alliance of Sri Lanka (NCEASL), said Buddhist nationalist groups operate many Facebook pages and often attack evangelical churches by claiming they unethically convert Buddhists.

“Various false allegations have been brought on our churches and one of [the groups] has even reported us to Facebook administration,” Ravindran said. “Our churches face many mob attacks.”

About 60 Christian churches and evangelical prayer centers have been targeted so far this year, while 105 were attacked in 2013, according to NCEASL.

Ruki Fernando, one of country's leading human rights activists, said that Facebook has also been used to promote violence against journalists and activists who have been critical of how Buddhism is being employed.

Saleem, for his part, feels it's only a matter of time before such speech ignites renewed clashes.

“There is petrol being spilled across the country, so if there is a spark anywhere it could explode.”

ஆயிலையடி கிராமத்தின் சோகக் கதை

வி. ராஜ்குமார்

கிண்ணியாவில் இரண்டு உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் உள்ளன. இதிலே நாம் பேசப்போவது கிண்ணியா பிரதேச சபையின் எல்லைக்குட்பட்ட ஆயிலையடி கிராம சேவகர்கள் பிரிவினை பற்றி இக்கிராமத்தில் உள்ள மக்கள் பாவிக்கும் குடிநீரில் உள்ள இரசாயணக்கலவையால் சிறுநீரக நோய்க்கு உள்ளாகி பலர் இறந்தும் பலர் நிரந்தர நோயாளியாகவும் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலும் விவசாயம், கூலித்தொழில், கால்நடைவளர்ப்பு, சிறுவியாபாரம் போன்ற தொழிலை நம்பி வாழும் இக்கிராமங்களுக்கு இந்த சிறுநீரக நோயில் இருந்து பெருமளவு நிதி கொடுக்கும் விடுபடமுடியாமல் இறந்து மடியும் துர்பாக்கிய நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இக் கிராமத்திற்கு நேராடியாக சென்ற போது எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் இக்கட்டுரையில் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். மாரி காலத்தில் மட்டுமே குடியிருக்க உகந்த கிராமம் கோடையிலே நீர் நிலைகள் அனைத்தும் வற்றி கால்நடைகளுக்கே நீரில்லாமல் பரிதவிக்கும் காட்சிகள் காண முடிந்தது. எமது அதிகமாக பயணம் குளக்கட்டின் மேலே தான் ஆனால் குளற்றிலே தண்ணீர் இன்றி வரண்டு காணப்பட்டது. பெருமளவிளான நெற்செய்கை நிலங்கள் காய்ந்து வரண்டு காணப்பட்டது.

1962 ம் ஆண்டளவில் இக்கிராமத்தில் குடியேறிய மக்கள் தற்போதைய கணக்கெடுப்பின் படி 860 குடும்பங்களை சேர்ந்து 3600 சனத்தொகையினரைக் கொண்டுள்ளது. ஆயிலையடி கிராம சேவகர் பிரிவாயினும் ஆயிலையடி வட்டமடு பொக்கிறாள்வெட்டை பனிச்சையடியாறு என 04 கிராமங்களை கொண்டுள்ளது.

இந்த நோயினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள முகமது சுல்தான் செய்லாப்தீன் (வயது 70) என்பவரை முதலில் நான் சந்தித்தேன் தனது நோயை பற்றி விபரிக்கும் போது நாங்கள் குடிக்கும் கிணற்று நீரில் இரசாயணப்பொருள் ஒன்று கலந்துள்ளதாம் அதனை எமது ஊரார் காக்காபவுன் என்றும் சொல்வார்கள். இந்த நீரை இங்கு குடியேறிய காலம் முதல் குடித்து வந்தால் எனக்கு சிறுநீரக நோய் ஏற்பட்டது. இது என்ன நோய் என்று தெரியாமல் வைத்தியர்கள் முதலில் சிறுநீரகத்தில் கல்லு என்கின்றார்கள். பின் சிறுநீரகத்தில் சவ்வு வளர்ந்துள்ளது. என்றார்கள். பல முறை சத்திரசிகிச்சைக்காக தியேட்டருக்கு கொண்டு சென்று திருப்பி அழைத்து வரப்பட்டேன். ஆயினும் தற்போது பெருமளவு பணச்செலவில் கண்டியில் உள்ள தனியார் மருத்துவமனை ஒன்றில் சிகிச்சை பெற்று தற்போது குளாய் வைத்து இருக்கின்றேன் எனது மனைவிக்கும் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் இதே நோய் உள்ளது என மிகுந்த வேதனையுடன் தெரிவித்தார்.

கடந்த வருடத்தில் இந்த நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு 05 பேருக்கு மேல் உயிரிழந்துள்ளதாகவும் கிராம மக்கள் தெரிவித்தார்கள்.ஆயினும்

இதற்கான சரியான பசோதனைகள் எதுவும் மேற் கொள்ளப்படாமலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான விசேட நடவடிக்கைகள் எதுவும் யாராலும் மேற் கொள்ளப்படவில்லை எனவும் பொது மக்கள் கவலையடைந்தார்கள்.

இந்த கிராமத்தில் இரண்டு சிறுநீரகங்களும் பழுதடைந்து நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு மிகவும் மோசமான நிலையில் உள்ள 16 வயது பாடசாலை மாணவன் நவாஸ் இரகான் பற்றி தெரிவித்தார். அப்போது அவரை தேடி அவருடைய வீட்டுக்கு சென்றேன். நான் சென்ற நேரம் மதிய உணவு நேரம் என்பதனால் அங்கே பெரியவர் ஒருவரும் சிறுவர்கள் நான்கு பெரும் தென்னை ஓலையில் மேயப்பட்ட மால் ஒன்றில் இருந்து உணவு அருந்திக் கொண்டு இருந்தார். அப்போது நான் என்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு நவாஸ்இரகான் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தேன்.

அப்போது அவர் வீட்டினுள் நித்திரையாக இருக்கின்றார் சற்று பொறுங்கள் கூட்டி வருகின்றேன் என சொல்லி நவாஸ்இரகானை என்னிடம் அழைத்து வந்தார். அவரை பார்த்த போது ஒரு கனம் நான் பெரும் கவலை அடைந்தேன். இந்தச் சிறுவனுக்கா இப்படியான பெரும் வியாதி என்று. மிகவும் வாடிய தோற்றம் கண்களிலே வெள்ளைப்புள்ளி மெலிந்த தோற்றத்துடன் வந்து என்னுடன் பேச ஆரம்பித்தார்.

அவர் தன்னை பற்றி கூறியதை இங்கு வாசகர்களுக்கு தருகின்றேன். 1998 ம் ஆண்டில் பிறந்தவர் கல்விப் பொதுத்தரா சாதாரண தரத்தில் கிண்ணியா புகாரி மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்று வருவதாக தெரிவித்தார். கடந்த இரண்டு மாதங்களாக தான் பாடசாலைக்கு செல்லவில்லை காரணம் தனது கண்களில் வெண்புள்ளி விழுந்ததால் எழுத்துக்களை பார்ப்பதற்கு தன்னால் முடியாமல் உள்ளதாகவும் தெரிவித்தார்.

இவருடைய தாயார் மத்திய கிழக்கு நாடென்றிற்கு பணிப் பெண்ணாக சென்று ஒன்றரை வருடங்களாகின்றது.நாவாஸ்சின் நிலையை எடுத்துக் கூறியும் பல கடிதங்கள் தந்திகள் மூலம் தொடர்வு கொண்டும் தாயார் பணியாற்றும் வீட்டின் எஜமானர் அவரை இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்ப மறுப்பதாக அவருடைய உம்மம்மா தெரிவித்தார்.மேலும் நாவாஸின் தந்தையோ வெளி நாட்டில் இருந்து வந்து வேறு ஒரு பெண்ணை திருமனம் செய்து கொண்டு மாத்தளை பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றார். நவாஸ் மற்றும் அவருடைய இரண்டு தங்கைகள் ஆகியோரை அவருடைய வயதான பாட்டியும் தாத்தாவுமே பராமரித்து வருகின்றார்கள்.

இந்த நோயானது 2006 ம் ஆண்டளவில் நாவாசிற்கு ஆரம்பித்துள்ளது. அப்போது கடுமையான காய்ச்சல் உடம்பு வீக்கம் முதலான அறிகுறிகளை கண்டு சிறு நீரக பரிசோதனை செய்து பார்த்த போது அவருடைய நோய் அடையாலம் காணப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் சரியான பராமரிப்பு சிகிச்சை முறை மேற்கொள்வதற்கான போதிய பொருளாதார வசதிகள் இல்லாமையினால் இன்று நவாசிர் கானுடைய நிலை மோசமடைந்து காணப்படுகிறது. ஒரு மாதத்தில் கறைந்தது இரண்டு தடைவைக்கு மெல் உடல் வீக்கமடைந்து மிகவும் கடுமையாக காணப்படுவார் நவாஸ் அப்போது

அவரை திருகோணமலை பொது வைத்தியசாலைக்கு அலைத்து சென்று அரத்த சுத்தீகரிப்பு மேற் கொள்ள சிறிது சுகம் கிடைக்கும் இவ்வாறு அவருக்கு ஒருதடவை திருகோணமலை வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்வதானாலேயே போக்கு வரத்து செலவாக மட்டும் 3000 செலவு ஏற்படுகிறது என அவருடைய குடும்பத்தார் கவலையடைகின்றனர்.

இவ்வாறான அவள நிலையில் ஆயிலையடி கிராமத்தல் பல குடும்பங்களில் சோகக் கதைகளை தாங்கி நிற்கின்றது அக்கிராமம் இவ்விடயம் தொடர்பாக உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் தலைவர்கள் மற்றும் கிழக்கு மாகாணசபையின் அரசியல் தலைவர்கள் பல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை கொண்டுள்ள கிண்ணியாவில் அவ்வாறு தமது வாழ்வோடும் சாவோடும் பொராடும் மக்களும் உள்ளார்கள் அவர்களின் வாழ்வில் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த நடவடிகை எடுக்கப்படுமா?

උතුරු වසන්තය දෝරේ ගලද්දී අපා දුක් විඳින කට්පහපුරම් දව්ල වැසියන්ගේ කතාව...

සුපුන් ළහිරු ප්‍රකාශ්

වවිනියාව කටිපහපුරම් ග්‍රාමයේ පදිංචි වයෝවෘද්ධ දමිළ වැසියන් දෙදෙනෙකු වන අරියකන්තු ශම්මුහම් හා පෙරුමාල් නාරායනන් ප්‍රදේශයේ ග්‍රාමනිලධාරී වරයාට පහරදුන් බවට චෝදනා කරමින් වවිනියාව පොලීසිය මගින් අත්අඩංගුවට ගෙන අධිකරණයට ඉදිරිපත්කරන ලදුව ඇප පිට මුදාහරිනු ලැබ තිබුණි.

මෙම සිදුවීම සිදුවූ රාත්‍රිය විලැඹෙන්නට පෙර සන්ධ්‍යාවේ සම්පූර්ණයෙන් මුහුණ ආවරණය කරන ලද හෙල්මට්ටුවක් පැළඳ පැමිණි කටිපහපුරම් ග්‍රාමනිලධාරීවරයා විසින් පෙරුමාල් නාරායනන් ගේ ජාතික හැඳුනුම්පත් අංකය ඉල්ලගෙන ගොස් තිබුණි. අඩු තරමින් වචන හුවමරුවක්වත් සිදු නොකර ග්‍රාමනිලධාරීවරයාගේ අවශ්‍යතාවය ඉෂ්ඨ කරදුන් නාරායනන් හා ශම්මුහම් තම ප්‍රදේශයේ ග්‍රාමනිලධාරීවරයා මුණගැසුණු අවසන් අවස්ථාවද විය විය.

ඊට දින කිහිපයකට පෙර අබලන්චි අගැලි සෑදුණු කටිපහපුරම් ඉපැරණි දමිළ ගම්මානය වෙත දිවෙන ගුරු පාර දිගේ තම අබලන් පාපැදිය පැදගෙන අප පිළිගන්නට පෙර මග පැමිණි අරියකන්තු ශම්මුහම්ගේ රූව මට චිචෙල් නැවතත් මැවී පෙනෙන්නට විය. එම ගමනේදී අප මුලින්ම ගොඩ වැදුණු අතු පැලේ තනිවම තම ජීවිතයේ අවසන් භාගය ගෙවා දමමින් සිටින පෙරුමාල් නාරායනන් හා ඔහුගේ පියඹද මුණගැසුණි. දර්ද්‍රතාවයේ පතුලටම කිඳි සිටියදී පවා තම ගෙවත්තෙන් නෙලාගත් පේර ගෙඩියක් කැබලිවලට කපා ඇළුම්නියම් පිඟානකට දමා අපට පිළි ගන්වන්නට තරම් ඔවුන් සතුටු මාහැඟි ආගන්තුක සත්කාරක ගුණයද මට සිහිවිය.

බැලූ බැල්මට මෙම සිදුවීම් තුන අතර සම්බන්ධය එක වර සිතාගැනීමට අපහසු විය හැකිය. නමුත් තිස්පස් වසරක් ලක් පොළොව වෙළාගෙන පැවතුණු ශාපලත් යුද්ධයේ නිමාවත් සමගම තම මුල් ගම්බිම්වල පදිංචියට පැමිණි වවිනියාව කටිපහපුරම් ගම්මානයේ අහිංසක දෙමළ පවුල් අසුතුනකගේ ජීවිතවලට 2009 වසරේ සිට මේ දක්වා ගෙවන්නට සිදුවී ඇති අවාසනාවන්ත ඉරණම හා එහි ආසන්නතම පරිච්චේදය මේ බව ඇසුවහොත් කෙනෙකුට විය විමනිය දනවන්නටද පිළිවන.

කටිපහපුරම් ග්‍රාම සංවර්ධන සමිතියේ සභාපතිවරයා වන්නේ අරියකන්තු ශම්මුහම්. 2009 වසරේ සිට මේ දක්වා තමන් ඇතුළු දමිළ පවුල් අසුතුනක් මුහුණ දෙමින් සිටින බේදවාචකය පිළිබඳව ඔහු අපට විස්තර කළේ මෙසේය. 'කටිපහපුරම් අයිතිවෙන්නේ පම්පමඩු ග්‍රාම නිලධාරී වසමට. මම විවාහවෙලා මුලින්ම මෙහෙ පදිංචියට ආවේ එක්දහස් නවසිය හැත්තෑ දෙකේ. ඒ කාලේ පවුල් චිකසිය පහහක් විතර මෙහෙ හිටියා. හැත්තෑ එකේ දී ඇල්ගුඩ් දොරේඅප්පා මරුවා. ඊට පස්සේ හැත්තෑ හත් ඉඳල ප්‍රශ්න වැඩිවුණා. එයින් පස්සේ මෙහෙ හිටපු ඔක්කොම පවුල් වෙනත් ස්ථාන

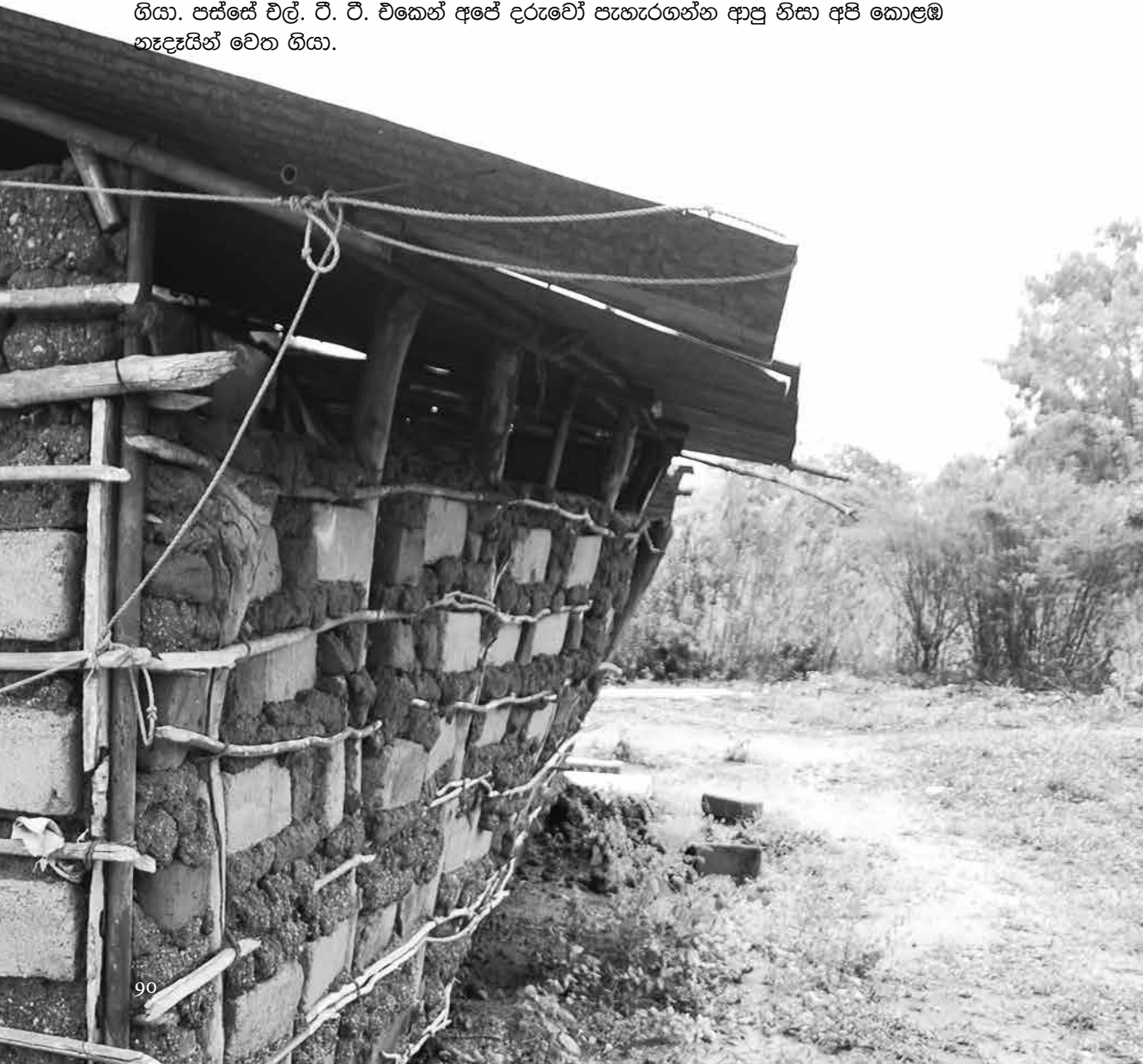
වලට පදිංචියට ගියා. අසුතුනේ, අසුනමයේ, හා අනුවේ මේ ගම්මානය අතආරලා ඉන්දියාවේ, මඩු පල්ලියේ, කොළඹ එහෙම පදිංචිවෙලා හිටිය අය 2009 ජූලි මාසේ අයෙත් මේ මුල් ගම් බිම් වලට ආවා. අපිට දැන්වුවා දැන් ප්‍රශ්න නැහැ. ඔයාලගේ ගමේ ඔයාලගේ ඉඩම්වලම පදිංචි වෙන්න එන්න කියලා. තහඩු දෙනවා, ආධාර දෙනවා, රුපියල් 25,000 ක් දෙනවා කියලත් කිව්වා. එත් එක්කම 2009 දීම අශෝක ජයවර්ධන මහතාත්, වවිනියාව ප්‍රාදේශීය ලේකම් ශිව බලසුන්දරම් මහත්තයත් අපට මෙහෙ ඇවිල්ලාම කිව්වා මාස හයකින් ගෙවල් දෙනවා, නොමිලේ විදුලිය ලබා දෙනවා, මාස හයකට වියළි සලාක දෙනවා කියලා. අවුරුද්දකට පස්සේ විදුලිය ලබා දුන්නා. නමුත් නොමිලේ නෙවෙයි. අපිට ඉක්මනට ආවොත් ඉක්මනටම මාස හයකින් ගෙවල් දෙනවා කියලා කිව්ව හිසා අපි ඉක්මනටම පදිංචියට අවා. එතකොටත් මෙතන කාලතුවක්කු කඳවුරක්. කිලෝමීටර් හතරක් විතර දිගට බැමීමකුත් තිබුණා. ඒ කලේ අපි හරි බයෙන් හිටියේ. නමුත් එහෙම හරි හිටියොත් නේ අපිට මේ දේවල් ලැබෙන්නේ. ඒ හිසා අපි කොහොම හරි ඉවසගෙන හිටියා.

ඒ විදිහට ඇවිත් අපිට දීපු ටකරම් හෙවිල්ලගෙන කැලෙන් කපාගත්ත ලී දඬු වලින් හදාගත්ත පැල්පත්වල තමයි අපි හැමෝම තාමත් ජීවත් වෙන්නේ. අපිට කිව්වා ඉන්දියානු නිවාස ව්‍යාපෘතියකින් නිවාස ලබා දෙනවා කියලා. නමුත් මේ වන තුරුත් ලැබුණේ නැහැ. අපි ග්‍රාම නිලධාරීගෙන්, ප්‍රාදේශීය ලේකම්ගෙන්, දිසාපතිගෙන් හිතරම් ඒ ගැන විමසුවත් ඉදිරියේදී ලැබෙයි කියනවා විතරයි. වැසිකිලි තිස් දෙකක් ලබාදුන්නා. වැසිකිලියක වටිනාකම රුපියල් 50,000ක්. වැසිකිලි ලබාදුන් අයට නිවාස නැහැ කියනවා. නිවාස හදාගන්නත් දෙන්නේ රුපියල් 50,000 බැගින්. වැසිකිලියකටත් නිවසකටත් එකම ගණන. දැනට නියත පැල්පත කඩලා හරියට හදාගන්නවත් පනස්දාහක් මදිනේ. අපිට හිතෙන්නේ ආණ්ඩුව අපිව දිගින් දිගටම රවට්ටනවා කියලයි. මීට වඩා හොඳයි අපි කලින් හිටපු දිනකට, ඉන්දියාවට හරි පලයල්ලා, එහෙම නැත්නම් මැරියල්ලා කිව්වනම්.

යුද්දේ කාලේ අපි ගොඩක් බයෙන් හිටියේ. එල්. ටී. ටී. ඊ. එකට, හමුදාවට, පොලීසියට, ඊ.පී.ඩී.පී. එකට බයෙන් හිටියා. නමුත් දැන් ඒ කාලෙට වඩා වැඩිපුර ජීවිතය දුෂ්කරයි. අපිට අයුධ වලින් ගැහුවේ හැතුවට බඩට ගහනවා. මේ විදිහට දුක් විඳින පවුල් අසුතුනක් මෙහෙ පදිංචි වෙලා ඉන්නවා. ඉන්දියානු නිවාස ව්‍යාපෘතියෙන් අපට නිවාස දෙනවා කිව්වත් අපට නොදී දැන් සාලම්බයිකුලමේ ආණ්ඩුවේ කැලේත් කපලා ගෙවල් එකසිය හැටකට වැඩිය හදලා පිටස්තර මුස්ලිම් අයට දීල. සමහර ගෙවල් නිකම් වහලා දාලා තියෙන්නේ. අපිට කිව්වේ නිවාස ව්‍යාපෘතියේ නිවාස ලබාදෙද්දී අපිට ප්‍රමුඛතාවය ලබාදෙනවා කියලා. නමුත් ඊෂාඩ් බදුර්දීන් අමාත්‍යවරයාගේ මැදිහත්වීමෙන් ඒ නිවාස පිටස්තර මුස්ලිම් අයට බෙදලා දුන්නා.

ග්‍රාමනිලධාරීවරයාට පහරදුන් බවට චෝදනා ලද පෙරැමාල් නාරායනන් තමන්ගේ ඉරණම පිළිබඳව පැවසුවේ මෙවැන්නකි. "මම මෙහෙ පදිංචියට ආවේ 1981 අවුරුද්දේ. මමත් බිරිඳත් නිවසක් තනාගෙන මෙහි පදිංචි වුණා. අපිට දරුවෝ පස්දෙනෙක් හිටියා. පස්සේ යුද්දයට බයේ අපි පම්පමඩු ඉස්කෝලේ අවතැන් කඳවුරට ගියා. පස්සේ එල්. ටී. ටී. එකෙන් අපේ දරුවෝ පැහැරගන්න ආපු හිසා අපි කොළඹ නැදැයින් වෙත ගියා.

නැවත 2009 වසරේදී අපි මෙහෙ ආවා. එතකොට අපේ නිවස සම්පූර්ණයෙන්ම බිමට සමතලා වෙලා තිබුණා. අපි තනාගත්ත පැල්පත ඇතුළෙන් හුඹස් බැඳලා. නාගයිත් නිවාස තුළට එන නිසා ඊට බයෙන් මගේ බිරිඳ නිවස තුළ නිදා ගැනීම පවා ප්‍රතික්ෂේප කරනවා. නමුත් අපට ලබා දෙන බවට පොරොන්දු වෙච්ච ගෙවල් වෙත අයට ලබා දීම. අපිටත් ගෙවල් දුන්නොත් මේ ජීවිතේ අවසන් කාලේ හරි අපට සැනසීමෙන් ජීවත් වෙන්න පුළුවන්. මේක රත්තරන් පොළොවක්. ඒත් යුද්දය නිසා ඒ හැම දේම හැඳිග පවලා ගියා”.

“අපි යුද්දෙට බයෙන් දරු පවුල පිටින්ම ගිනිත් මඩු පල්ලියේ අවතැන් කඳවුරේ ජීවත් වෙලා නැවත මුල් ගම්බිම් වලට අවේ 2012 අවුරුද්දේ. අපි මෙහෙ හොඳ නිවසක් හදාගෙන තිබුණත් යුද්දෙන් ඒ හැම දේම විනාශ වෙලා තිබුණා. අවුරුදු විසි දෙකකට කලින් මගේ සැමියා අවතැන් කඳවුරේදී මියගියෙන් අපේ නිවාස යුද්දයෙන් විනාශ වුණා කියලා ආරංචි වෙලා, හෘදයාබාදය උත්සන්න වෙලා. මම තනිවම නැවතත් ජීවිතේ පටන්ගත්තා. මගේ ඉඩම හරහා හමුදාවෙන් දාලා තිබෙන පස් බැම්ම නිසා මගේ ඉඩමේ වටිනාකමත් හැකිවෙලා. තවමත් ඒක ඉවත් කරලා දුන්නෙන් නැහැ. ඒ මදිවට දැන් අධි බල විදුලි රැහැනකුත් මගේ ඉඩම හරහා අදින්න සූදානම් වෙනවා. මම අමාරුවෙන් වටාගත්ත ගස් කොළනුත් ඒකට කපල ඉවත් කරන්න කියලා සලකුණු කරලා ගියා. මට කිසිම වන්දියක්වත් වෙනත් ඉඩමක් වත් දෙන්න ඔවුන් කටයුතු කළේ නැහැ. ඇහුවම කියන්නේ විදුලි රැහැන් අදින්නේ ගොඩක් උඩින්. ඒ නිසා බයවෙන්න දෙයක් නැහැ කියලා. මට අවුරුදු විසි හයක අවිවාහක ගැහැනු දරුවෙක් ඉන්නවා. මේ ප්‍රශ්න නිසා මට මගේ දුවට ස්වාමීපුරුෂයෙක් හොයලා දෙන්නවත් විදිහක් නැහැ. කිහිප දෙනෙක්ම ඇවිත් බලලා ගියා. අපි මුහුණ දීම ඉන්න දුෂ්කරතා නිසා ඔවුන් මගේ දුව වචන කරගන්නත් අකමැතියි. අපට ඉන්දියානු නිවාස යෝජනා ක්‍රමයෙන් නිවාස ලබා දෙනවා කිව්වත් ඒක ලැබෙන්නෙන් නැහැ” ඒ පෙරලාමුල් මරියයිගේ කතාවයි.

“අපි මෙහෙ මුලින්ම පදිංචියට අවේ 1977 දී. ඊට පස්සේ 1990 දී යුද්දයෙන් අවතැන් වෙලා ඉන්දියාවට ගියා. එහේ විරුද්ධතා ප්‍රදේශයේ කුල්ලුර්වන්ද අවතැන් කඳවුරේ මගේ බිරිඳත් එක්ක ජීවත් වුණා. මට දරුවෝ තුන් දෙනෙක් ඉන්නවා. තවත් පවුල් සියක් විතර ඒ කඳවුරේ හිටියා. මේ ගමේ හිටපු පවුල් දෙක තුනකුත් එහේ හිටියා. එහෙදී අපට ඉන්දියාවේ නිලධාරීන් කිව්වා දැන් ප්‍රශ්න නැහැ ලංකාවට යන්න කියලා. අපි 2005 අවුරුද්දේ ආයෙන් ලංකාවට ආවා. වෙනත් තැනක කුලියට පදිංචි වෙලා ඉඳලා 2009 අවුරුද්දේ ආයෙන් මෙහෙ පදිංචියට ආවා. අපි එතකොට අපේ ගෙවල් සම්පූර්ණයෙන්ම විනාශ වෙලා, කැලේ වෙලා තිබුණේ. අපි පොඩියට පැලක් හදාගෙන තවමත් ඒකේ ජීවත් වෙන්නේ. අපට ඉන්දියානු නිවාස යෝජනා ක්‍රමයෙන් වත් නිවාස ලබා දෙන්නැහැ. අපිට නිවසක් ලැබුනොත් සතුටින් ජීවත් වෙන්න පුළුවන්. මම වෘත්තියෙන් වෙල්කින් වැඩ, ලියවන පට්ටල් වැඩ කරන්නේ. මට ඒකෙන් ජීවිතේ ගෙගියන්න පුළුවන්.” අප සමග එසේ පැවසුවේ රාමන් සිත්ආරවෙල් ය.

යුද්ධයෙන් අවතැන් වී දැක කිහිපයක් විවිධ ප්‍රදේශවල අපමණ දුක් ගැහැට විඳිමින් සිට සාමයේ අරුණාළු සොයා තම මුල් ගම්බිම් වෙත පැමිණි වචනියාව කට්පහපුරම් ප්‍රදේශයේ දඹුළු පවුල් අසුතුනකට අයත් ජනතාව තවමත් මේ පොළොව මත අත්විඳිමින් සිටින අසාධාරණත්වය හා අසමාන සැලකිල්ල මෙපරිදිය. ඒ පිළිබඳව දකුණෙන් ගිය මාධ්‍යවේදීන් වූ අපට සිය දුක් ගැහැටිලි ඉදිරිපත් කිරීමේ වරදට තම ජීවිතයේ කිසිදු

දිනයක වරදක් සිදු කර පොලීසියකටවත් ගොස් නොතිබුණු අහිංසක දමිළ වැසියන් දෙදෙනෙකුට පොලීස් කුඩුවේ රාත්‍රියක් ගතකර අධිකරණය හමුවේ පෙනී සිට ඇප ලබාගන්නට සිදුවිය. මේ අසාධාරණයට එරෙහිව විදි බැස උද්ගෝෂණ කරන්නට කටිපහපුරමේ දෙමළ වැසියන්ට සිදුවන්නේ ද උගත් පාඩම් හා ප්‍රතිසංධානය පිළිබඳව හිතර හන් දොඩවන රටක විමද කොතරම් නම් අභාග්‍යක්ද ?

2009 වසරේදී ඔවුන් නැවතත් තම මුල් වාසභූමිය වෙත පැමිණියේ ආණ්ඩුවේ ආරාධනය පිටය. එහිදී ඔවුන්ට තම ජීවිතය නැවතත් ආරම්භ කිරීම සඳහා අවශ්‍ය නිවාස හා යටිතල පහසුකම් ලබා දීමටද ආණ්ඩුව පොරොන්දු විය. නමුත් ආණ්ඩුව නියෝජනය කරන මුස්ලිම් අමාත්‍යවරයෙකුගේ මැදිහත් වීමෙන් ඔවුන්ට හිමි වීමට තිබූ ඉන්දියානු නිවාස යෝජනා ක්‍රමයක නිවාස අදාළ මුස්ලිම් අමාත්‍යවරයාගේ ආධාරකරුවන්ට බෙදා දීම මේ වනවිටත් සිදුවෙමින් පවතී. එහි අවාසනාවන්ත ප්‍රතිපලය ලෙස ඉහත කී දමිළ පවුල් අසුතුහක ජනතාවට මේ වනවිටත් තම උපන් බිමෙහිම නැවත වතාවක් අනාර්යත් බවට පත් වන්නට සිදුවී තිබේ. තම දරුමල්ලන්ගෙන්ද වෙන්ව නැගී පොළඟුන් වෙසෙන ලඳු කැලෑවක අපමණ දුක් ගැහැට විඳිමින් තම ජීවිතයේ අවසන් භාගය ගෙවා දමන්නට සිදුව තිබේ. එම අසාධාරණය පිළිබඳව රටට කියන්නට ඉදිරිපත් වීමේ වරදට නැවත වරක් පාලන තන්ත්‍රයේ නිවට හා නිර්ලජ්ජිත කෙනෙහිලිකම් වලට මුහුණ දෙන්නට ද සිදුව තිබේ.

තත්වය විසේ වෙද්දී ඔවුන්ට ප්‍රමුඛතාවය ලබා දෙන බවට පොරොන්දුවූ ඉන්දියානු නිවාස යෝජනා ක්‍රමය තුළ මේ වන විටත් තව තවත් නිවාස ඉදි වෙමින් පවතී. පිටස්තර මුස්ලිම්වරුන් පිරිසකට එම නිවාසවල අයිතිය හිමි වෙමින් පවතී. විසේ ඉදි වන සලම්බයිකුලම් ඉන්දියානු නිවාස ව්‍යාපෘතියේ දැනට පදිංචිව සිටින පුද්ගලයන් සැබෑ ලෙසම යුද්ධයෙන් අවතැන් වූවන්ද යන පැනය අප හමුවේ ඉතිරිව පවතී.

ඉන්දියානු නිවාස ව්‍යාපෘතිය පරීක්ෂා කළ අපට බොහෝ මුස්ලිම් පදිංචිකරුවන් කවුරුන් හෝ ඔවුන්ට උගැන්වූ ආකාරයෙන් විවිධ පරස්පර ප්‍රකාශ සිදුකරන ආකාරයද අසන්නට ලැබුණි. මෙම නිවාස ව්‍යාපෘතියට අයත් නිවාස බොහොමයක් තවමත් වසා දමා තිබුණේද අපට කුකුසක් ඇති කරවමිනි. එම නිවාසවල හිමිකරුවන් වෙතත් ප්‍රදේශයක සැබෑ ලෙසම නිවාස හා දේපළ සහිතව පදිංචිව සිටින අය බවට කටිපහපුරම් ප්‍රදේශයේ දමිළ වැසියන් ගෙන එන තර්කය සාවද්‍ය යැයි කාටනම් කිව හැකිද ? යුද්ධයේ සැබෑ පීඩිතයන් බවට පත්වී සිටින කටිපහපුරම් ප්‍රදේශයේ දමිළ පවුල් අසුතුහෙහි ජනතාවට සාධාරණය ඉෂ්ඨ වන්නේ කවදාද ? ඔවුන්ද අපේම රටේ අපේම සහෝදරයන් ලෙස පිළිගෙන ඔවුන්ට යුක්තිය ඉෂ්ඨ කිරීම ආණ්ඩුවේ බලධාරීන්ගේ යුතුකම හා වගකීම නොවන්නේදැයි අපි ප්‍රශ්න කර සිටීමු.

සත්‍යය සොයා

පොදු ජන හැටිලි ගැන ගවේෂණාත්මක ප්‍රවේශයක්

© Transparency International Sri Lanka
No. 183/5, High Level Road, Colombo 06.
Sri Lanka

Tel : (94) 11 4369781, 4369782, 4369783
Fax : (94) 11 2514588
E-mail : tisl@tisrilanka.org
Web : www.tisrilanka.org

